



Proleterce DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Ekim 2009 Sayı: 9

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

İMF-Dünya Bankası Defol!

Kahrolsun

Emperyalizm!

Emperyalist ülkeler, krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına daha fazla yıkarak ondan kurtulmanın çarelerini arıyorlar. Zirve üzerine zirve yapıyorlar. G-20, bir yıl içinde iki kez toplandı. IMF ve Dünya Bankası da 1-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da toplanıyor. Hem de kısa sürede trilyonlar harcanarak yerin altında inşa edilen ve etrafı çevrilen bir "vadi" içinde.

Son yıllarda bu tür zirveler, büyük kitle gösterilerine, protestolara sahne oldu. En son Amerika'da yapılan G-20 zirvesi de protestolar ve çatışmalarla geçti. O yüzden emperyalist tekeller ve onların sözcüleri, bu tür toplantıları kendilerince en güvenilir yerlerde yapmaya çalışıyor. Kimi zaman kitlelerin onlara ulaşamayacağı en uçra yerleri seçiyorlar, kimi zamanda çok büyük güvenlik önlemleri alıyorlar. Fakat havada ya da yerin yedi kat altında da yapsalar, kitlelerin öfkesinden kurtulamıyorlar.

Şimdi sıra İstanbul'da. Bundan beş yıl önce NATO zirvesine karşı büyük bir direniş gösteren İstanbul, IMF-DB toplantısını da günler öncesinden protesto gösterileriyle karşılamaya başladı. Toplantının yapılacağı Harbiye ve çevresi, bariyerlerle ve polislerle kuşatılsa ve tüm bölge araç ve insan trafiğine kapatılsa da, emperyalist kurumlara karşı biriken öfke, bu barikatları aşacak güçtedir.

IMF-DB Defol!

KAHROLSUN EMPERYALİZM!

IMF-DB toplantısı öncesi, AKP hükümeti “orta vadeli programı” açıkladı. Bu program, IMF’nin emperyalizme bağımlı tüm ülkelere sunduğu “acı reçete”den farklı değildir. Esasında krizden bu yana hazırlanan “teşvik paketleri”nin hepsi, emperyalist ve işbirlikçi tekellerin istekleri doğrultusunda yapıldı. “Orta vadeli program” da IMF’nin “kamu harcamalarından tasarruf, özel sektöre kaynak aktarımı, özelleştirmelerin hızlandırılması” şeklinde özetlenecek reçetesini yaşama geçirmek üzere hazırlandı. “Kamu harcamalarından tasarruf”, başta eğitim ve sağlığın tamamen paralı hale getirilmesidir ki, üniversite harçları, ilaç ve muayene ücretlerinin artırılması ile programa açılış yapıldı. Zaten AKP kurmayları “IMF ile anlaşmamız de-taylara kaldı” diyerek, İstanbul toplantısı öncesi, IMF’yle anlaşmaya hazır olduklarını duyurdular.

Emperyalizme artan ekonomik bağımlılık, siyasi ve askeri bağımlılıkla at başı gidiyor. Başbakan Erdoğan, G-20 zirvesi için Amerika’daydı. ABD Başkanı Obama başta olmak üzere, emperyalist ülkelerin yetkilileriyle görüşmeler yaptı. Bu görüşmelerde Türkiye’den beklentilerin altı bir kez daha çizildi.

Bunların içinde, Afganistan’da sıkışan ABD’nin Türkiye’den daha fazla asker istemi de bulunuyor. ABD, Irak’tan sonra Afganistan’da da zor günler yaşıyor. Son aylarda, işgalden bu yana en ciddi kayıplarını verdiler. Irak’taki ABD askerlerinin bir kısmı Afganistan’a taşındığı halde, Amerikalı komutanlar, daha fazla askere ihtiyaçları olduklarını yineleyip duruyorlar. Hatta “bu savaşı kaybedebiliriz” itirafında bulunuyorlar.

Geçtiğimiz ay Türkiye’ye gelen Danimarka Başbakanı Rasmussen, -aynı zamanda NATO Genel Yazmanı- bir kez daha Türkiye’den Afganistan’a “muharip güç” göndermesini istedi. “Muharip güç”, Afganistan’da çatışmaların sürdüğü bölgelere sürülecek asker anlamına geliyor. Öyle ki, Rasmussen, bu isteğin yerine getirilmesi durumunda Türkiye’nin tüm beklentilerinin karşılanacağı vaadinde bulundu. Bu durum, başta ABD olmak üzere NATO’nun Afganistan’da ne kadar zor duruma düştüğünün bir başka kanıtı. Türkiye, şimdilik “muharip güç” göndermekten yana görünmüyorsa da, “Afgan ordusu ve polisinin eğitimi” için daha fazla asker göndermeye hazırlanıyor. Bugüne dek Afganistan’da 800 olan asker sayısını iki katına, 1600 askere çıkarıyor.

Bir diğer askeri atak da “füze savunma sistemi”nin Türkiye’ye yerleştirilmesidir. ABD’nin Rusya’ya karşı Çek Cumhuriyeti ve Polonya’da kurmayı hedeflediği “füze savunma sistemi” Rusya’dan çok büyük tepki almıştı. Rusya, bu füzele-ri “savaş nedeni” sayacağını duyurmuş, Çek Cumhuriyeti ve Polonya’ya tehditler savurmuştu. Bu ülkelerdeki kitleler de füzelere tepki göstermiş, protestolar artmıştı. Bu gelişmeler üzerine ABD, füze sistemini Doğu Avrupa ülkelerinde kurmaktan vazgeçmek zorunda kaldı. Şimdi füzelerin

Türkiye’ye getirilmesi, ABD savaş gemilerinin de bölgede konuşlanması planlanıyor. 7.8 milyar dolar tutacağı söylenen bu satış gerçekleşirse, ABD, son yılların en büyük silah satışını yapmış olacak.

Bu, Türkiye’deki bütçenin ağırlıklı olarak silahlanmaya ayrıldığını bir kez daha gözler önüne serdi. İşçi-emekçilerden kesilen vergiler, emperyalist silah tekellerine akıtılıyor. Ekonomik olarak yaşattığı sıkıntılar bir yana, bu füzeler, halkların üzerine yağıdırılmak için alınıyor. G-20 zirvesinde yeniden artan, İran’a dönük tehditler, “füze savunma sistemi”nin neden Türkiye’ye yerleştirilmek istendiğini de ortaya koyuyor.

* * *

Afganistan, Irak, Filistin ve yeniden yükselen İran tehditleri ile emperyalist savaş, Ortadoğu’yu kavurmaya devam ediyor. Bu coğrafyanın ortasında bulunan Türkiye’nin üzerindeki emperyalist kuşatma da artıyor. Özellikle ABD emperyalizminin Türkiye’yi kendi safında savaşın içine çekme planları yeniden hız kazanıyor.

Türk ordusunun “sınır ötesi operasyon”lara katılması için gerekli olan tezkere, bir kez daha meclisin önünde. Genelkurmayın isteği ile Bakanlar Kurulu’nun imzaladığı tezkere, Ekim ayı içinde meclisten geçirilecek. Böylece ordunun önü açık tutulacak.

Bu aynı zamanda, son aylarda “Kürt açılımı” ile yayılan iyimser havanın, ne kadar boş olduğunun kanıtıdır. “Operasyonlar durdurulsun” istemine karşılık, sınır-ıçi ve ötesi operasyonların durmayacağı, bir kez daha ilan edilmiştir. Sadece bu da değil. DTP’lilere artan gözaltılar, DTP milletvekillerine açılan soruşturmalar ve mahkemeye polis zoruyla getirme kararları ile, “açılım” sürecinde devletin baskılarının daha da yoğunlaştığı görülmektedir.

Esasında “Kürt açılımı”nın ABD ve AB emperyalizminin Ortadoğu’daki planlarının bir parçası olduğu, giderek daha net biçimde ortaya çıkıyor. Ezilen halkların, işçi ve emekçilerin kurtuluşunun, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleden geçtiği bir kez daha bilinçlere nakşediliyor.

Ortadoğu’da suların yeniden ısınmaya başladığı, emperyalist zirvelerle işçi ve emekçilerin kuşatılmaya çalışıldığı bir dönemde, emperyalizme ve emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek, günün en yakıcı ve somut görevidir.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Emperyalistler zirve üstüne zirve yapıyor, bir taraftan iç hesaplaşmalarını yürütüyor ve paylaşılmış toprakları yeniden paylaşıyorlar. Diğer taraftan yeni saldırı planlarını devreye sokuyor, sömürünün dozunu artırıyorlar. ABD düzenlenen G-20 zirvesinin arkasından, IMF ve DB zirvesi ülkemizde yapılacak. Bu zirvelere karşı çok daha güçlü ve örgütlü bir karşı duruş gerekiyor.

Ekonomik krizin şiddetini artırdığı bu dönemde, işçi emekçi eylemlerinde de sayısız artış yaşanıyor. Bu eylemleri büyütmek, daha sonuç alıcı biçimlere çevirmek gerekiyor.

“Kürt açılımı” konusunda alevlendirilen boş umutlar, bir ay bile dolmadan yerle bir olmuş durumda. Reformistler devletin “açılım” söylemlerini büyük bir heyecanla karşıladılar, ancak arkası gelmedi. Ve şu gerçek bir kere daha açığa çıktı: Devleti reform yapmaya zorlayan tek unsur, mücadelenin yükselmesidir!

Ekim ayı, dünya halkları için Ekim Devrimi’nin yıldönümünü kutlamak anlamına geliyor. Bizim için buna ek olarak Ekim Şehitlerini andığımız bir tarih aynı zamanda. Şehitlerimize yeni Ekimler sözü veriyoruz.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

9. sayıda

- | | |
|----|--|
| 3 | Doğal afet değil, kapitalist katliam |
| 4 | Yoksul selzedeleri devlet de umursamıyor |
| 6 | İMF-Dünya Bankası; Defol |
| 7 | Güler Zere’ye özgürlük |
| 8 | Emperyalist zirveler ve sendikaların tutumu |
| 9 | Kent-AŞ işçileri Ankara’ya yürüyor |
| 10 | Opel işçilerinin dramı sürüyor |
| 11 | ABD sağlık sistemi |
| 12 | G-20 zirvesinde dünyanın yeni görünümü |
| 13 | Korku yerine özgürlük |
| | Burjuvazi ile barış, devrimcilere savaş |
| 14 | Ekim devrimi |
| 16 | ‘Kadın’laştırmak değil, devrimcileştirmek |
| 18 | “Bu benim özel hayatım” |
| 19 | Burjuva adaletin resmi; Cem Garipoğlu |
| 20 | Geleceğimizin köprüsü tarihimiz |
| 21 | Yürekerimizin gönderinde çelikten bir yıldız |
| 22 | Bir turnusol olarak “Kürt Açılımı |

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Gülizar Çınar Adres: Kemalpaşa mah. Atatürk Bulvarı
Bedrettin İnan İş Merkezi No: 114-41 Eminönü/ İSTANBUL (Aksaray Pertevniyal Lisesi karşısı),
Tel: (0212) 512 38 07, e-mail: devrimcidurus@hotmail.com Baskı: Berdan Matbaacılık,
Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İST. Tel: (0212) 613 1211,
YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı:9, Ekim 2009, 2 TL(KDV Dahil)

İstanbul'u sel bastı. “Son 80 yılın en büyük yağışı” olarak nitelendirilen iki günlük yağış, İstanbul’da bir felakete dönüştü.

31 insan öldü, 9 kişi kayıp. Onlarca insan yaralandı. Binlerce ev, binlerce araç, onlarca tır kullanılamaz hale geldi. Binlerce insan evsiz-eşyasız ortalıkta kaldı. Selin en fazla hasar verdiği yerlerden İkitelli’nin yoksul emekçi semti olması, felaketin boyutunu ve insanlık dramını artıran bir etki yaptı.

Sel sonrasında burjuvazinin sözcüleri, koro halinde yoksul halkı suçlamaya başladılar. Öyle sözler sarfediyorlardı ki, sanki yaşanan felaketin sadece iki sorumlusu vardı: İklim değişimi ve “cahil” halk! Birincisi çok fazla yağmur yağmasının sorumlusuydu; öyle ya 80

dınların kapısını açacak kimse yoktu. Tekstil işçilerine reva görülen “servis” buydu işte; havasız, penceresiz, içinde oturmak için taburesi bile olmayan bir tabut.

Sel herkesi vurdu; ama en çok zarar gören, yine işçi ve emekçiler oldu. Devlet, zengin “selzedeler”in yanındaydı. Onlara hemen sahip çıktı. Evini sel basan, içeride mahsur kalan ve saatler boyunca kurtarılmayı bekleyen onlarca insan varken, devlet, fabrikaların mallarının ve lüks sitelerdeki evlerin yağmalanmasını engellemek için nöbete girmişti. Diğer taraftan, İkitelli’de camilerde verilen vaazlarda, selzedelere yardım edilmesinden değil, ortalığa saçılan malları almanın günah olduğundan, alanların geri iade etmesinden söz edili-

En çarpıcı söz ise yine her zaman olduğu gibi Ankara Belediye Başkanı Gökçek’ten geldi. Ankara’da su kesintileri yaşandığı zaman kovanın içine girerek nasıl “tasarruflu” banyo yaptığını gösteren Gökçek, sel felaketine çözüm olarak da, insanların evlerinin önündeki sokaklarda bulunan mazgalları temizlemesini istiyordu.

Başbakan Erdoğan; “Atalarımız ‘derenin intikamı ağır olur’ demiş. Dere yataklarındaki bütün yerleşimleri kaldıracamız. Vatandaş engel olursa kısa sürede yapamayız” diyerek insani felaketten bir rant fırsatı yaratmaya çalışıyordu. Derdi elbette ki, felaketleri önlemek amacıyla derelerin ıslah edilmesi değildi. Dere yataklarında kurulan yoksul mahallelerin yok pahasına yıkılarak, arazi rantına açılmasını hedefliyordu. Yoksul gecekonducuları yıkarak, o alanlara yeni siteler, fabrikalar, alışveriş merkezleri dikeceklerdi.

İstanbul Belediye Başkanı Topbaş; “Kaçak yapılan binaları takip etmeye çalışıyoruz, ama hangisine yetişelim” diyor. Sanırsınız ki, gözden kaçan üç beş gecekondu söz konusu olan. Oysa, doğrudan belediyenin izniyle, onayla yapılan siteler, tır garajları, hatta Başakşehir gibi Refah Partisi belediye-ciliğinin “medar-ı iftihar”ı dev tesisler ve yerleşim yerlerinin, belediyenin taşeronu KİPTAŞ’ın yaptığı Başakşehir Lisesi’nin, açılışını Başbakan Erdoğan’ın yaptığı “Sular Vadisi Siteleri”nin selden etkilenmesi söz konusuydu.

Düzen partilerinin belediyeçilik anlayışı, yandaşları için rant kapısı açmaktır. Bu ister CHP, ister AKP, isterse başka bir düzen partisi olsun, değişmez. AKP’nin farkı ise, bu işi ayyuka çıkarılmasında, arazi rantı üzerinden dönen dolapları, hayal bile edilemeyecek düzeylere yükseltmesindedir. AKP döneminde, bir gecede zengin olmuş türediler doldurdu ortalığı. Hazine arazileri, orman alanları, tarım bölgeleri, bir imzayla imara açıldı, buralara oteller, siteler, lüks villalar dikildi, müteahhitler zengin oldu. Onlar ceplerini doldururken, doğanın dengesi bozuldu, sel ve heyelanı önleyecek, şehrin havasını temizleyecek ormanlar azaldı, dere yataklarına fabrikalar, siteler dikildi, çarpık bir yapılaşma ve betonlaşma dört bir yarı sardı, buna uygun altyapı kurulamadığı için şehrin temellerine dinamit konmuş oldu. Ve böylece, herhangi bir doğal afet söz konusu olduğunda, görülmedik bir yıkım ve felaket ortaya çıktı.

Doğal afet değil, kapitalist katliam

yıldır bu şiddette bir yağmur yağmamıştı. İkincisi de, meteorolojinin bütün uyarılarına rağmen “gereken önlemleri” almamıştı. Ölen, yaralanan, on yıllarca emek harcayarak kurduğu düzenini kaybeden, evi-eşyaları tahrip olan insanlar, bir de “devlet büyükleri”nin suçlamaları ile karşı karşıya kaldılar.

Batman, Bartın, Hatay, Tekirdağ, Balıkesir, Artvin, Giresun... Çarpık yapılaşmanın ve imar rantının yüksek olduğu, doğanın dokusunun bozulduğu her yerde, son iki ay içinde doğal afetler adeta katliam gerçekleştirdi.

Afetler, emekçilerin dramıdır

İstanbul’daki sel felaketinde 30’dan fazla insan öldü. Ancak ölümlerin en acısı, en yürek dağlayanı, en sınıfsal olanı, Pameks Tekstil’de çalışan 7 kadın işçinin, servis niyetine bindikleri tabutun içinde boğulmalarıydı. Maaşlarından kesinti yapılacağı korkusuyla, bir günlük yövmiyelerini kaybetmeme adına işe gitmeye, giderken de kendilerine “servis” diye dayatılan, penceresiz, kapısı içeriden açılmayan tabutun içine binmeye mahkumdu onlar. Sel geldiğinde, şoför kendini kurtardı, ama ka-

yordu. Dini vaazlar bile, yoksulu değil, zengini korumak amacıyla kullanılıyor.

Ancak ikinci, üçüncü gün, selin yıktığı yoksul mahallelerine devletin eli uzandı. O da göstermelik biçimde. Ne bir bardak çay, ne bir tas sıcak çorba, ne kalacak doğru düzgün bir yer.

Belediyeçiliği parklara lale dikmekten ve orman arazilerini imara-yağmaya açmaktan ibaret olarak gören devlet, yoksulların felaketi söz konusu olduğunda ortada yoktu. Başbakan sel bölgesinin üzerinden helikopterle geçti, ayakları ıslanmasın diye aşağıya inmedi. İstanbul Belediye Başkanı, üç gün sonra afet bölgesine geldi, biraz dolaştı, gitti. Ama en çarpıcı görüntü, Esenyurt Belediye Başkanı’nındı. Etrafında korumaları, elinde beyzbol sopasıyla gitmişti afetzedelerin yanına, hem de selden iki gün sonra. Afetzedelerin tepkisinden öylesine korkuyordu ki, böyle bir “önelim” alma ihtiyacı duymuştu.

Siyasetçilerin rant kavgası

Başbakanından belediye başkanına kadar herkes, sorumluluğu üstünden almak için aklına gelen herşeyi söyledi.

Sel gibi doğal afetlere karşı mücadele, kara dayalı rantıye belediye-ciliğe ve genel olarak kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız düşünülemez. Bunun bir yanını, afet sonrasında belediyenin görevlerini yapmaya zorlanması ve yıkıma uğrayan halkın zararını tanzim etmesi oluştururken, bir yanını da doğaya saygılı ve yaşanabilir bir kentleşme için mücadele oluşturmaktadır.

Felaketin sorumlusu çıkar hesaplarıdır

Sel felaketi günlerinde en çok üzerinde konuşulan Ayamama Deresi'nin tarihi, buna çarpıcı bir örnektir. Derenin etrafındaki yapılaşma 1990 yılında başladı. 1995 yılında yaşanan sel felaketinde, Ayamama deresi taşıtı, Basın Ekspres yolu yine sular altında kaldı, yolda göller oluştu ve Sabah gazetesini su bastı. Ancak, Mimarlar Odası'nın bütün itirazlarına rağmen, Ayamama deresinin etrafındaki yapılaşma sürdürüldü.

AKP döneminin en çok övündüğü Karadeniz sahil yolu da, felaket yaratan rant bölgelerinden biriydi. Son iki ayda, Karadeniz sahil yolunun geçtiği bölgelerde büyük sel felaketleri yaşandı. Bu yolun doğanın dengesini bozacağını, Karadeniz bölgesinin dokusunu deforme edeceğini söyleyerek pekçok kesim tepki göstermiş, eylemler gerçekleştirmişti. Tepkilere rağmen yol yapıldı ve bugün yolun geçtiği bölgelerin neredeyse tümünde büyük sel felaketleri yaşandı. Çünkü yol, dağlardan gelen suyun denize rahatça ulaşmasının önünde engel olmuş, adeta derelerin önüne beton bir set gibi dikilmişti. Bu arada, geçtiğimiz yaz sel felaketi yaşamayan tek ilin Ordu olduğunu, çünkü Orduluların Karadeniz sahil yolunun inşasına izin vermediklerini belirtelim.

Benzer bir tartışma bugün İstanbul'a yapılacak 3. Köprü üzerinden yürütülmektedir. Devletin amacı, İstanbul'un Karadeniz kıyısındaki yeşil ormanlık alanları imara açmaktır. Köprü yapıldığı zaman köprünün bağlantı yolları ve otopan uzantısı üzerindeki bölgeler de yapılaşmaya açılacak, İstanbul'un "yeni gözde siteler"i bu bölgelere kondurulacak, bu arada İstanbul'da kalan son ormanlık alan da talan edilecektir. Ve o zaman, sel başta olmak üzere doğal afetler çok daha etkili olacak, büyük bir yıkım getirecektir. Ve yine pişkin devlet adamları kaçak yapılaşmadan, bilinçsiz halktan, gecekondulaşmadan vb söz ederek, laf kalabalığı içinde gerçekleri gözlerden saklamaya çalışacaklardır. Lale dikimine, köprü ışıktandırma çalışmalarına milyonlarca dolar harcayan belediyeler, afet sonrasında bir bardak sıcak çayı dağıtmayı beceremeyeceklerdir.

Bu nedenle sel gibi doğal afetlere karşı mücadele, kara dayalı rantıye belediyeçiliğe ve genel olarak kapitalizme karşı mücadeleden bağımsız düşünülemez. Bunun bir yanını, afet sonrasında belediyenin görevlerini yapmaya zorlanması ve yıkıma uğrayan halkın zararını tanzim etmesi oluştururken, bir yanını da doğaya saygılı ve yaşanabilir bir kentleşme için mücadele oluşturmaktadır.

Yoksul selzedeleri

"Başınızın çaresine"

PDD: Servisi nasıl su basıyor?

Güldana Çiftçi (22 yaşında): Servise binip sabah işe gidiyorlar. Yağmur yağınca işyerinin önü su dolmuş. Güvenlik "içeride su var girmeyin" demiş. Şoför girmiş ve bir anda minibüsün içi su dolmuş ve su basmasıyla bir anda ölmüşler.



Peki sizce suçlu kim? Dava açmayı düşünüyor musunuz?

Bayramdan sonra diğer ailelerle birlikte bir şeyler yapacağız.

Devletin kurumlarından yardım alabildiniz mi?

Sadece 1000 TL'lik bir yardım yaptılar. Bir müddet okulda kalıyorduk. Bugünden itibaren oradan da çıkmamızı istediler. (Arife günü PDD) "Kalacak yerimiz yok" dediğimizde "Başınızın çaresine bakın" dediler. 60'a yakın kişi okulda kalıyordu. Bi-

ze herhangi bir yer göstermiyorlar ve biz yine selden mahvolmuş evlerimize dönmek zorunda kaldık. Gündüz temizlik yapıyoruz. Gece de artık kimleri bulabilirsek onların yanında kalmaya çalışacağız. Biz sadece başımızı sokabileceğimiz bir yer istiyoruz. Evlerimizi kendimiz temizleriz. Onlardan başka bir şey istemiyoruz.

Nebahat teyze: Evimiz kiraydı. Bir evde 12 kişi kalıyorduk. Şimdi hepsi ayrı ayrı yerlerde yatıyor. 300 TL kira veriyorduk. Yardım bile yapmıyorlar. Allah canımızı alsaydı daha iyiydi.

Tayfun: Okullarda her şey var. Para istiyorlar hep. Ben açıköğretimden liseyi bitirmek istiyorum. 500 lira istediler. Devlet "almayın" diye açıklama yapıyor ama devletin başka bir kurumu "vereceksin" diyor. Buradaki insanlar nasıl para ödesinler. Çeşitli partiler ve kurumlar temizlik malzemesi, yiyecek ve giyecek getirdiler. Okulda kalıyorduk 4 gün sonra çıkın dediler. Tekrar yağmurlar yağıyor. Bu insanlar ne yapacak? Evlerini bile temizleyemediler.

Nerede kalıyordunuz?

Ercan: Ziraat okulunu göstermişlerdi. Şimdi oradan çıkarttılar. Tekrar evlerimize döndük. İleriye yönelik hiçbir çalışması da yok devletin. Umudumuz da yok. Kaymakamlık geldi, belediye geldi. 1000 TL dağıtıp gittiler. Hasar tespiti yok. Selin ilk günlerinde itfaiye aracı bile doğru dürüst çalışmadığı halde, yedek araçlar göndermediler. Bize itfaiye aracının masraflarını saydılar. Ancak biz de bayramdan sonra belediyenin önünde olup eylem yapmayı düşünüyoruz.

Hüseyin: Okullar açılıyor diye okuldan çıkardılar sanırım. Ancak biz buralarda nasıl kalacağız. Evler hasarlı. Çocuklar çamurun içinde oynuyorlar. Sağlıklı evlere yerleşmek istiyoruz. Buraların hepsinin tapusu var. Her yol-

dan hakkımızı almak için uğraşacağız. Felaket yasasını sırf yardım yapmamak için çıkardılar. Ama dere boyundaki fabrikaları hemen temizlediler. Gerekli kredileri, yardımları yaptılar. Bize gelince de kalacak yeri bile çok gördüler. Dere yatağını kapatan da aslında bu fabrikalardı. Sırf tepki görmemek için fabrikaların sınırlarını yeni yeni 1 metre geriye çektiler. Bu derenin durumunu bilmiyorlar mıydı? O zaman niye bu hale getirdiler. Vergileri aldılar, faturaları aldılar. Her şeyi yaptılar. İmar verdiler. Şimdi de bizim üzerimize atıyorlar. Kendileri gayet iyi biliyordu bu durumu. '86'dan sonra durmadan fabrika yaptırdılar.

Ercan: Burada çok sel oldu. En ufak bir yağmur yağsa mahvoluyoruz. Selden sonra dilekçe yazdı belediye ve itfaiye. Sırf yardım yapmamak için "Selden kaynaklı ıslanma" diye rapor tuttular. Biz bunu kabul etmiyoruz. Yani eşyalar kurutulursa kullanılır anlamına geliyor. Oysa eşyaların hepsini kendileri attılar.

Sağlık taraması yapıldı mı?

Sağlık taraması ve ilaçlama yaptılar. Tahliye için geleceğiz dediler. Doktorlar geldi. Aşılar yaptılar ve gittiler. Başka da bir şey görmedik.

Hasar tespiti yapıldı mı?

Hayır yapmadılar. Dedikleri şu "Bu eşyalar selden kaynaklı su almış kullanılamaz". Hasar tespiti böyle mi oluyor? Buradaki her evin aşağı yukarı 30 000 TL'lik zararı mevcut. Evler su almış kullanılamaz durumda. Eşyalarımız yok. Çay yapabileceğimiz demliğimiz, tüpümüz dahi yok. Ben 40 yaşındayım ve biriktirdiğim her şey gitti. Bunları tekrar yapabilmek için 30 yıl daha çalışmam gerekecek. Ama aldığımız para boğazımıza dahi yetmiyorken bunu nasıl yapacağız. 50-60 sene daha yaşayamayacağımıza göre, öldük demektir. Şu anda eşyamız kalmadı. Son bir haftadır devletin yaklaşımını görünce de umudumuz kalmadı. Kahvede çalışıyorum.

95'te selden yine aynı duruma geldik. O zaman ben hastalandım. Bir özel şirkete müracaat ettim. 6 yıl asgari ücret verdiler ve sigortamı yatırdılar. Sonrasında ise "biz senin sadece sigortanı ödeyeceğiz" dediler. Ben de "tamam" dedim. Devlet ise hiçbir şey yapmadı. Hastane raporu bile vermediler bana. İş de bulamıyoruz artık. Herkes farklı işlerde işçi. Yüzde 80'i böyle. Bizim halimiz ne olacak? Çocuklarımızın hali ne olacak? Okul-

devlet de umursamıyor

bakın!”

lara çocuklarımızı kaydettiremiyoruz. Kaymakamlık "Sizin çocuklarınızdan para alınmayacak" dedi. Okula gittik ve müdür "Bizi ilgilendirmez, okulun masrafları var 500 TL

vereceksiniz" dedi. Ne yapalım şimdi. Kime güveneceğiz. Problem büyük. Bir ev istiyoruz. Başımızı sokacağımız. Bize erzaklar geliyor, yiyecek, içecek. Ama bunları koyabileceğimiz yerimiz var mı? Adeta bizimle dalga geçiyorlar. Şu şekilde nasıl yaşayacağız. Evler harabe. Eşya yok. Ölelim mi? Madem öyle bu mahalleyi kaldırınsınlar. Kendileri verdiler tapuları. Bize evlerimizi gösterebilirler ya da ev alabileceğimiz parayı versinler. Örneğin ortalama bir daire parası versinler.

Televizyonlardan izliyorduk gecekonduları yıkılanları. Tapuları yok diyorlardı, kaçak diyorlardı. Peki buraların hepsinin tapusu var. "Yıkacağız" diyorlarsa, ona uygun barınma hakkı da sağlamak zorundalar. Biz borçlandırılırsak kabul etmeyiz. TOKİ'lerin binalarında aidat paralarıyla, kira paralarıyla bizi uğraştırmaları, biz oralarda yapamayız. Ya bizim evlerimizi yeniden yapacaklar, ya da o maddi imkanı verecekler ki biz evlerimizi yaptıralım.

Madem tahliye diyorlar. Gelsinler bilirkişiyle. Her şeyin değerini çıkarsınlar. Paraları versinler. Evlerin gerçek değerini versinler.

Anayasa var. Kendi anayasalarına uysunlar. Burası felaket bölgesi ilan edilecekti. Sırf fazla para vermemek için yasalar çıkarıp felaket bölgesi olmaktan çıkardılar.

Umudunuz var mı?

Hayır umudumuz kalmadı. Herkes kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyor.

Devlet bu evlerden kurtulmak istiyordu. Şimdi buraları fabrikatörlere satarlar. Buradaki fabrikaların tüm ihtiyaçları selden sonra karşılandı. Temizlendi. Onlar patron ya. Biz ise böyle beklemeye devam ediyoruz. İtfaiye arabası bile bozuldu. Yardım gelmedi. Bize itfaiye arabalarının masraflarını sayıyorlar. Yani buraları da peşkeş çekecekler.

Evlerini bırakıp gidenler oldu mu?

Evet, parası olanlar gitti. Genelde kiracıları onlar. Ama parası olmayanlar ne yapacak?

Kapı komşumuzun evi bir kattı. O bir kat tamamen su doldu. Daha o temizlenemeden ikinci bir sel oldu. Buranın hastalığı var, pisliği var nasıl yaşanacak? Mağdur olan insanlara en azından geçici olarak yer versinler. 5-6 aylık kiramızı versinler ki evler yapılan kadar barınabilelim.

Biz neden bu yardımı alamıyoruz. Sadece 1000 TL dağıttılar bayram öncesi. Duyduğumuza göre ev başına 9000 TL daha dağıtacaklarmış. Hepsi o kadar. Evler ne olacak, eşyalar ne olacak? Çok ağrımıza gidiyor bu durum. Pazarlıklarla geldiler. Fakirler eziliyor hep. Bir daha da düzelmez bu durum. Beni barındırmak zorunda. Ancak bazı kitle örgütü ve partilerden yardım geliyor.

Sel sonrası da insan sağlığına tehdit

Eylül ayında Silivri, Çatalca ve İstanbul İkitelli'de yaşanan sel felaketi bir çok yönüyle tartışıldı: Ölümler, dere yataklarının rant uğuruna imara açılması, altyapı ve kurtarma çalışmaları vb. Deprem, sel, büyük kazalar ve yangınlarda toplanması adet haline gelen "Kriz Yönetim Merkezleri" ve "Afet Koordinasyon Merkezleri" de görevlerini yapmadıkları için tartışma konusu haline geldi. Sel geçince konu popülerliğini yitirince medyada da gündemden düştü. Oysa sel bölgelerinde halen devam eden sağlık sorunları bulunmaktadır. Bu gözlerden kaçmakta özel olarak da kaçırılmaktadır.

Silivri bölgesinde kanalizasyon sisteminin yeterince gelişmediği, foseptik çukuru gibi ilkel yöntemlerin kullanıldığı biliniyor. Bunun dışında, selde kanalizasyon sistemi ve su şebeke sistemi tahrip oldu. Bu da sadece sel bölgelerinde değil, daha geniş bir bölgede halk sağlığını tehdit ediyor. Bir ay geçmesine rağmen hala yeterli çalışmalar yapılmış değil.

Bir de selin bastığı fabrikalardan ve tırlardan çevreye yayılan kimyasal maddelerde sorun var. Kimyasal maddelerin içeriği hakkında, aradan geçen zamana rağmen, İstanbul valisinin, nereye, hangi bilimsel analize ve kuruma dayandığı bilinmeyen, "kimyasal maddeler sağlığı zararsızdır" açıklamasından başka bir şey bilmiyoruz.

Televizyon ekranlarından gördük. Polis, selin çevre fabrikalardan sürüklediği, büyük olasılıkla çöpe atılacak olan artıkları toplayan insanları sel sularının zararlarından koruyacak yerde, üç kuruşluk eşyaları korudu. Selin bıraktığı çamurları kendi imkanlarıyla temizlemeye çalışan insanlar salgın hastalıklar ve kimyasal zararlılara karşı hiçbir yetkili tarafından uyarılmadı. Evlerini sel basan insanlar zaten tek bir yetkili görevli de görmediler.

Sel sonrası sel altında kalan evlerin elektriği bile kesilmediği için, insanlar elektrik çarpması tehlikesiyle karşı karşıya bırakıldı.

Sel bölgelerinde etrafa yayılan kanalizasyon suyu ve kimyasal artıklar hala temizlenmedi. Ne sağlık müdürlükleri ne sivil savunma ne de belediyeler tarafından tıbbi dezenfeksiyon çalışması yapılmadı. İçme suyunun kirlilik durumu ve şebeke gözden geçirilmedi. Bu nedenle sel bölgelerinde salgın hastalık tehlikesi ve kimyasal maddelerle zehirlenme tehlikesi hala sürüyor.

Sel bölgelerindeki hastaneler de sel nedeniyle kullanılamaz hale geldi. Hastaneleri dere yatağına yaptıran anlayış, bir felaket halinde hastaların nerelere, neyle ve nasıl tahliye edileceğini de hesap etmediği için, hastalar evlerine gönderilmeye kalkışıldı. Evleri ise sel basmıştı. Hastanede yatacak kadar ağır hasta olan insanlar sokakta bırakıldı. Ya da özel hastanelere aktarıldı. Özel hastane faturaları da hastaya ödetilecek tabi ki.

Sel anı sağlık hizmeti ihtiyacının en fazla olduğu anlardı. Ancak sağlık hizmeti verecek yerleri de sel bastığı için acilen geçici de olsa sağlık birimleri kurmak gerekiyordu. Örneğin sağlam kalmış bir sağlık ocağı bu hizmeti verebilirdi. Ya da güvenli ve bölgeye yakın bir yerde sahra hastanesi kurulup çevre sağlık kuruluşlarından görevlendirmeler yapılabilirdi. Ama bunların hiç biri yapılmadı. İnsanlar sağlık konusunda da kendi kaderleriyle baş başa bırakıldı.

Bir ay sonra bugün bile normal sağlık hizmeti düzenine geçilememiştir. Sel baskınına uğrayan yerlerde salgın hastalık riskini yok edecek çalışmalar yapılmamıştır. İshal şikayetiyle hastanelere giden insanlara olağan hasta gözüyle bakılmaktadır, oysa, selin arkasından gelen ishal şikayeti, hızla yayılacak bir salgın hastalığın başlangıcı olabilir.

Sonuç olarak sel bölgelerinde hala bir salgın hastalık tehlikesi bulunmaktadır. Bunu önleyecek adımlar hızla atılmalı gerekli altyapı kurulup kadro ve teknolojik donanımın sağlanmalıdır. Ayrıca depremde olduğu gibi psikolojik yönden çöküntü yaşayan insanlara psikiyatrik destek sunacak organizasyonlar yaratılmalıdır.



İMF ve Dünya Bankası; DEFOL!

Basına ve kamuoyuna,

Emperyalizmin iki suç örgütü olan İMF ve Dünya Bankası yıllık toplantılarını 1-7 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da gerçekleştirecek. Bizler de bu topraklardaki onurlu insanlar olarak, emeğin kurtuluşunu savunan, insanca bir yaşam ve yaşanabilir bir dünya isteyenler olarak bu sömürücülerin karşısına dikileceğiz.

Yaşanan savaşıardan, açlık ve sefaletten dolayı emperyalist kapitalist sistemi ve onların suç örgütleri olan İMF ve Dünya Bankası'nı suçluyoruz.

- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü onların sistemi daha fazla silah satabilmek için dünya çapında çıkartılan savaşlarla milyonlarca insanın ölümünden sorumludur.
- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü onlarca ülkede yaşanan faşist darbele-ri, askeri diktatörlükleri finanse etmişlerdir.
- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü onlar insan hayatının kum torbalarından daha değersiz olduğu bir sistemin bekçisidirler.
- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü sağlıktan eğitime kadar bir çok insani ihtiyacı ticarileştirerek parası olmayana yaşama hakkı tanımamaktadırlar.
- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü tek kuralın "daha fazla kar" olduğu bir sistemin bekası için çalışırlar.
- ✘ İMF ve DB suç örgütleridir; çünkü varlık zeminleri bütün dünyanın işçi ve emekçilerinin sefaleti üzerinde yükselmektedir.

Yıllardır milyonlarca insanın ekmeğine kan doğrayan, milyonları açlığa ve sefalete mahkum eden bu azgın sömürücüler bu kez de gündemlerine kapitalist krizi almış durumdadır. Yaşanmakta olan krizin 1929 krizinden bile daha şiddetli olduğu burjuva kalemşörler tarafından dahi kabul ediliyor. İMF ve Dünya Bankası ise krizin yükünden kurtulmak için faturasını bizlerin omuzlarına yıkma hesaplarını yapmakta.

Toplantı öncesinde hazıradıkları çalışma raporlarıyla ülkelere öneriler sunarak merkez bankalarının "krizin atlatılmasında" daha fazla rol almalarının tartışılması gerektiğini "Merkez bankalarının ellerinde bulunan tüm araçların daha etkin kullanımı"nın krizin şiddetini düşüreceğini söylüyorlar. Oysa tek dertleri sömürüye dayalı sistemlerinin bekasını sağlamaktır.

Krizin başlangıcından beri bankalar, büyük patronlar, fabrikatörler devlet güvencesi altına alınıp borçları silinirken, lüks tüketimde vergi indirimleri sağlanırken, bizler işsiz kaldık; çıkış yolu bulamadığımızda intihara sürüklendik. Bu toplantılardan çıkacak olan da tablonun daha derinleşmiş bir hali olacaktır. Fatura yine krizde hiçbir sorumluluğu bulunmayan işçi ve emekçilerin sırtına yüklenecektir.

Bugün önünde toplandığımız Merkez Bankası da, İMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşların güdümünde hareket eden ve emperyalizmin mali politikalarının uygulayıcılığına savunan devlet kurumlarının başında gelmektedir. Merkez Bankası emperyalizmin yerli işbirlikçisi ve uygulayıcısıdır. Ekim ayında gerçekleştirilecek zirve sırasında da Merkez Bankası ve İMF-DB arasında pekçok görüşme gerçekleştirilecek, yeni sinsi planlar masaya yatırılacaktır.

Bizler buradan bir kez daha bu kan emici asalaklara sesleniyoruz. Bu topraklarda da dünyanın diğer yerlerinde karşılandığınız kadar "sıcak" karşılanacaksınız. Seattle'daki, Cenova'daki antiemperyalist kardeşlerimiz gibi bizler de sizleri sokaklarda karşılayacağız. Bu ülkenin onurlu işçileri ve emekçi halkları geleceğinin ipotek altına alınmasına izin vermeyecek. İMF ve Dünya Bankası haramileri yıllardır üzerlerinden zulmünü eksik etmediği emekçi halkların öfkesini bir kez daha İstanbul'da görecek.

İMF-Dünya Bankası; DEFOL!

İMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik



IMF-DB karşıtı birlik kuruldu

Proleterce Devrimci Duruş'un da bileşenleri arasında yer aldığı İMF-DB Karşıtı Birlik kuruldu ve ilk eylemini 13 Eylül'de Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne yürüyerek gerçekleştirdi.

Birlik bileşenlerinin flamalarıyla katıldığı eylemde, "İMF-DB Defol" pankartı açıldı, imzalı dövizler taşındı. Saat 18'de yürüyüşe geçen 2 bin kişi, "Kahrolsun emperyalizm yaşasın mücadelemiz", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın" sloganları atıldı, Çav bella marşı söylendi. Galatasaray önünde yapılan konuşmada, İMF-DB'nin suç örgütleri olduğu ve ülkeleri krize sokarak emperyalizme daha da bağımlı hale getirdiği vurgulandı. Anti emperyalistlerin, 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında yapılacak zirve sırasında, eylemler gerçekleştirecekleri ve bu zirveyi yaptırmayacakları duyuruldu.

Birlik bileşenleri, 17 Eylül'de de Unkapanı'ndaki Merkez Bankası temsilciliği önünde eylem gerçekleştirdi. "İMF ve DB Defol" pankartının açıldığı eylemde kurumlar yine kendi flamalarını ve ortak dövizleri taşıdılar. Sloganların atıldığı açıklamada şunlar söylendi: "Yıllardır milyonlarca insanın ekmeğine kan doğrayan, milyonları açlığa ve sefalete mahkum eden bu azgın sömürücüler bu kez de gündemlerine kapitalist krizi almış durumdadır. Yaşanmakta olan krizin 1929 krizinden bile daha şiddetli olduğu burjuva kalemşörler tarafından dahi kabul ediliyor, İMF ve Dünya Bankası ise krizin yükünden kurtulmak için faturasını bizlerin omuzlarına yıkma hesaplarını yapmakta.... Bizler bir kez daha bu kan emici asalaklara sesleniyoruz. Bu topraklarda da dünyanın diğer yerlerinde karşılandığınız kadar 'sıcak' karşılanacaksınız. Seattle'daki, Cenova'daki anti-emperyalist kardeşlerimiz gibi bizler de sizleri sokaklarda karşılayacağız. Bu ülkenin onurlu işçileri ve emekçi halkları geleceğinin ipotek altına alınmasına izin vermeyecek. İMF ve Dünya Bankası haramileri yıllardır üzerlerinden zulmünü eksik etmediği emekçi halkların öfkesini bir kez daha İstanbul'da görecek." denildi.

Aynı gün İMF ve Dünya Bankası toplantılarının yapılacağı İstanbul Kongre Sarayı'nın açılışında da İMF-DB Karşıtı Birlik bileşenleri eylem gerçekleştirdiler. Başbakan Erdoğan'ın konuşmasına başladığı anda, "Emperyalistler işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın" sloganını atan 6 devrimci yaka paça gözaltına alındı. Alınırken işkenceye maruz kalan devrimciler, bir gün sonra serbest bırakıldı. Mahkemeye girerken "Emperyalistler, işbirlikçiler 6. filoyu unutmayın" sloganlarını haykırdılar.

İMF-DB Karşıtı Birlik üçüncü basın açıklamasını, Dünya Bankası temsilciliğinin bulunduğu Levent Kanyon alışveriş merkezi önünde 24 Eylül'de gerçekleştirdi.

Saat 13'te Kanyon alışveriş merkezi önünde "İMF-DB Defol" pankartının açılmasıyla başlayan eylemde, kurumlar birer flama açtılar. Eylemde sloganlar atıldı. Birlik adına yapılan açıklamada ise, İMF ve DB'ye İstanbul'un dar edileceği vurgusu yapıldı. Eylem, 30 Eylül'de İMF ve DB toplantısına katılacak temsilcilerin kalacağı Hilton oteli önünde yapılacak eyleme yapılan çağrıyla sonlandırıldı.



İMF-DB Karşıtı Birlik'te Proleterce Devrimci Duruş, Demokrasi için birlik hareketi (DTP, TÖP, SDP, Sosyalist Parti, SODAP, EHP, SEH, Anti-Kapitalist, Türkiye Gerçeği, Demokratik Dönüşüm, 14 Mayıs Platformu), Halk Cephesi, BDSP, Partizan, DHF, Alınteri, ESP, Özgürlükçü Sol Hareket, Kaldıraç, ÇHD, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği, YDİ Çağrı, Emek ve Özgürlük Cephesi, Odak, Köz, Proletaryanın Kurtuluşu, Otonom, Sosyalist Umut, Ahali yer alıyor.



“Güler Zere'ye Özgürlük” eylemleri sürüyor

Güler Zere'ye Özgürlük Platformu'nun her Cuma Taksim'de yaptığı yürüyüşler ve Adli Tıp Kurumu önünde tutulan nöbet eylemi devam ediyor.

Taksim'deki son iki eyleme katılım 1000 civarı oldu. Adli Tıp Kurumu önündeki nöbet de 50'li günleri geride bıraktı. 18 Eylül'de Taksim Tramvay durağında başlayan yürüyüşte, pankartların açılmasının yanı sıra üzerinde hasta tutsakların isimlerinin yazılı olduğu önlükler giyildi. "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" sloganlarıyla yürüyen kitle, İstiklal Caddesi'nde 10 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eylemi sırasında her hafta olduğu gibi Çav Bella marşı söylendi.

Galatasaray Lisesi önüne sloganlarla yürüyen kitle adına yapılan konuşmada, Güler Zere'nin aylardır özgürlüğünü beklediğine, eksik raporların hala tamamlanamadığı için serbest bırakılmadığına vurgu yapılırken, Adli Tıp Kurumu'nun süreci geciktirdiğine ve bu gecikmenin Güler'in ölmesi anlamına geleceğine değinildi. Açıklama bir sonraki eyleme yapılan çağırının ardından bitirildi.

10 Eylül'de ise Platform bileşenleri Adli Tıp Kurumu önünde bir eylem daha gerçekleştirdi. Güler Zere'nin durumunun ele alınacağı söylenen toplantıdan yine herhangi bir sonuç çıkmazken, eksik evraklar bahane olarak gösterildi. Adli Tıp Kurumu önünde saat 13'te gerçekleştirilen basın açıklamasında Güler Zere'nin derhal serbest bırakılması istendi.

Adli Tıp Kurumu önündeki geceli gündüzlü bekleyiş ise devam ediyor. PDD okurları da nöbette yerini alıyor. Çevreden geçenlerin meraklı bakışları altında adli tıp kurumu önünde süren nöbette, gelip soranlara durum açıklanırken, imza kampanyasına destek isteniyor.

Ayrıca Adana Balcalı Hastanesi'nde de nöbet sürüyor. Ankara, Adana, İzmir, Malatya'da Güler Zere'ye özgürlük eylemleri gerçekleştirildi. Raporu geciktiren Adli Tıp Kurumu ve devletin, şimdi de Güler Zere'yi hastaneden göndermeye hazırlandığı duyuları alındı. Balcalı Hastanesi'nin "artık tedavi için yapılacak bir şey kalmadı" diyerek Zere'yi Elbistan'a geri göndermeye hazırlandığı belirtildi. Güler Zere ise, bir bayram kartı yollayarak kendisinin özgürlüğünü isteyenlere selam yollamaya devam ediyor.

23 Eylül'de AKP İstanbul il binası önünde eylem gerçekleştiren platform bileşenleri, AKP önüne tabut bıraktı. Saat 13'te başlayan eylemde "Güler Zere'ye Özgürlük" pankartı açıldı, çeşitli sloganlar atıldı. Basın açıklamasında Güler Zere'nin ölmesi halinde sorumluluğun AKP'ye ait olacağı belirtildi. AKP il binasına tabut bırakılmasına binayı ablukaya alan polis izin vermezken, eylem alanına tabutun bırakılmasıyla açıklama bitirildi. Açıklamaya 150 kişi katıldı.

25 Eylül'de Tramvay'dan Galatasaray'a kadar sloganlarla yürüyen 1500 kişi Güler Zere'ye, hasta tutsaklara özgürlük talebini bir kez daha yükseltti. Arjantin, İngiltere, Venezuela, İtalya gibi ülkelerden gelen avukatlar da yürüyüşe katılarak destek verdi. Basın açıklamasını ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçağı okudu. "Biz Güler Zere'yi sağ istiyoruz" denen açıklamanın ardından, Venezuela'dan Chavez'in avukatı bir konuşma yaptı. "Latin Amerika halklarının yüreği sizinle" dedi. Eylemde ayrıca Ulucanlar katliamına da vurgu yapılırken, kitle Ulucanlar katliamında ölen devrimcilerin resimlerini taşıdı.

12 Eylül'ün hesabını soracağız!

12 Eylül'ün 29. yıldönümünde Kadıköy'de miting düzenlendi. Demokrasi ve Birlik Hareketi bileşenlerinin düzenlediği mitinge 7 bin kişi katıldı, Proleterce Devrimci Duruş okurları da mitingde yerlerini aldılar.

Tepe Natilius önünde saat 13'te toplanmaya başlayan

kortejler, 14'te yürüyüşe geçmeye hazırlanırken sağanak halinde yağmur başladı. Sağanak yağmura rağmen yürüyüşe devam eden kortejlerden sık sık "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Darbeciler halka hesap verecek" sloganları atıldı. Mitinge DTP, TKP, ÖDP vb. partilerin yanı sıra Odak, Kaldıraç ve Ürün Sosyalist Dergi de katıldı.

Proleterce Devrimci Duruş dergisi de mitinge PDD imzalı "Onların Eylül'leri Üzerine Bizim Ekimlerimiz Düşecek" ve Proleterce Devrimci Duruş pankartlarıyla katıldı. Flamaların da taşındığı kortejde, söylenen marşlar ve atılan sloganlarda coşku ve öfke vardı. "12 Eylül'ün hesabını soracağız", "Katil devlet hesap verecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Faşizme ölüm halka hürriyet", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Krizin faturası burjuvaziye" sloganlarını sıklıkla atan kortejden, çevrede toplananlara ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Yağmur yağmaya başladığı anda boşalan yürüyüş kolunda yürüyen PDD okurları, miting alanına ulaştıktan sonra miting programı sona erdi. Program yağmurdan dolayı erken bitirildi.

Ayrıca aynı gün Ankara, İzmir, Adana ve Bursa'da yapılan mitinglerle 12 Eylül'ün hesabının sorulacağı haykırıldı.



BDSP standına saldırı

Geçtiğimiz ay içinde, 1 Mayıs Mahallesi'nde düzenlenen festival sırasında BDSP standı, bir grup DTP'li tarafından dağıtıldı, standta bulunan devrimciler tartaklandı. Daha sonra gerçekleşecek olan Sarıgazi festivali de benzer saldırı tehditleri altında iptal edilmek zorunda kaldı.

Bu saldırının gerekçesi olarak da Kızıl Bayrak dergisinde M. Can Yüce adına çıkan yazılarda Öcalan'a hakaret edildiği ileri sürüldü. KB dergisini basan Gün matbaasının da aynı gerekçe ile dergiyi basmaktan vazgeçtiği öğrenildi.

Konu, devrimci-demokrat kurumlar arasındaki şiddete karşı oluşturulan "hukuk platformu"nun da gündemine taşındı. Platform adına bir heyet, DTP İstanbul il yönetimiyle görüştü. Görüşmede, bu tavrın "DTP bünyesindeki tüm kurumların ortak ve merkezi kararı" olduğunu ifade edildi, benzer yazılar yayınlamaya devam ettiği durumda, tutumlarının süreceği belirtildi.

Daha önce de DTP'lilerin devrimci yapılara saldırıları olmuştu. Fakat ilk kez resmi olarak da üstlenildi. Böyle bir saldırının tam da "Kürt açılımı" adı altında egemen sınıflarla barış ve uzlaşma rüzgarlarının estiği bir dönemde yaşanması, durumu daha vahim hale getiriyor.

Devrimci, demokrat kurumlar arasında eleştirinin, hakaret ve küfür boyutuna gelmemesi gerektiği açıktır. Fakat DTP, Öcalan'a hakareti "saldırı" gerekçesi sayıyorsa, ilkin burjuva medya organlarına saldırması, o gazeteleri ve televizyon kanallarını dağıtması gerekir. Kaldı ki Öcalan'ın ve PKK'nın son on yıldır tasfiyeci ve teslimiyetçi bir çizgi izlediklerini söylemek, siyasal bir değerlendirmedir, hakaret ve küfür değil.

DTP, devrimci eleştiriye karşı tahammülsüz ve saldırgan bir tutum içindedir. Daha da kötüsü, bu tutumu sahiplenmekte, devam edeceğini söylemektedir. Bu, en hafifinden siyaset yasakçılığıdır. DTP'nin bu tavrı kınanmalı ve ortak bir tutum belirlenmelidir.



Emperyalist zirveler ve sendikaların tutumu

Eylül ayının son günlerinde ve Ekim ayının başlarında emperyalistler ve işbirlikçileri, iki ayrı zirve örgütleyecekler. Bunlardan biri emperyalizmin sömürü kurumları olan Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'nın (DB) yıllık toplantısı, diğeri de G-20 zirvesi. IMF ve DB'nin zirvesi Türkiye'de yapılacak.

Kuşkusuz bu, emperyalistlerin ilk yaptığı zirve değil. Geçtiğimiz yıllarda birçok zirveler yaptılar. İşçi-emekçilere ve dünya halklarına dönük ciddi saldırı kararları aldılar. Bu saldırı kararlarının arasında diyebiliriz ki, işçi emekçilere ve dünya halklarına en fazla acı, yıkım, açlık, işsizlik, katliam getiren, IMF ve DB'nin "acı reçete"leri olmuştur. Son yapılacak zirvelerde daha fazla saldırı kararları alınacağı aşikardır. Yarattıkları ekonomik krizin içinden çıkmanın kararlarını alacaklardır çünkü. **Ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilere, dünya emekçi halklarına yüklemenin kararlarını alacaklardır.**

Gözler ve dikkatler daha çok IMF-DB zirvesine yoğunlaşacaktır. Emperyalistler, işbirlikçileri ve onların bürokratları, kolluk güçleri son hazırlıklarını yapmaktalar. Ev sahipliği yapacak olan işbirlikçi Türk burjuvazisi de hazırlıklarını tamamlamış gibi. Öyle ki bu zirve için çok hızlı bir şekilde kongre sarayı inşa ettiler. Kongre sarayını bir an önce bitirmek için yüzlerce taşeron şirket aynı anda geceli-gündüzlü faaliyet gösterdi. Yoğun çalışma temposu sonucu işgüvenliği tedbirleri alınmadığından, üç işçi iş cinayetine kurban gitti. Emperyalist sömürü kurumları olan IMF ve DB'nin suçları o kadar kabarıktır ki, gittikleri her yerde sokak gösterileriyle karşılanırlar. Türkiye işçi emekçileri de IMF ve DB'yi karşılamak için çeşitli eylem ve etkinliklere başladılar bile.

Zirveye karşı sendikaların eylemsizliği

IMF ve DB'nin acı reçetelerinden en çok canı yanan işçi ve emekçilerdir. Hangi işçiye, kamu emekçisine IMF-DB'yi sorsak "İşsizlik, sefalet, eğitimin sağlığın ticarileştirilmesi, özelleştirme, esnek çalışma biçimleri" vb. diyecektir. IMF ve DB'nin icraatlarından en çok canı yanan işçiler ve emekçiler olmasına rağmen ne yazık ki onların örgütlü olduğu sendikalar, sokak eylemlerini örgütlemek yerine, salon etkinlikleri, toplantılar düzenleyerek süreci geçiştiriyorlar.

DİSK, KESK, TTB ve TMMOB 15 Eylül günü yaptıkları basın açıklamasında, "mücadele programlarını" açıkladılar. Program şöyle: Dört kurum başkanlarının basın açıklaması, 1 Ekim'de kitlesel basın açıklaması, 3-4 Ekim tarihlerinde mahalle etkinlikleri, 6 Ekim'de Taksim'de kitlesel basın açıklaması, 7 Ekim'de ülkeden ve yurtdışından çağırıldıkları akademisyenlerin, sendikacıların fikirleriyle oluşan programı sunmak...

Türk-İş, İstanbul'da IMF ve DB zirvesini sessiz bir şekilde geçirirken, Amerika'da yapılan G-20 zirvesine karşı alternatif bir zirve olarak tasarlanan G-20 sendikaları zirvesinin örgütleyicileri arasında yerini aldı. Türk-İş ve Hak-İş'in hali böyleyken, Türk-İş İstanbul

IMF ve DB'nin acı reçetelerinden en çok canı yanan işçi ve emekçilerdir. Hangi işçiye, kamu emekçisine IMF-DB'yi sorsak "İşsizlik, sefalet, eğitimin sağlığın ticarileştirilmesi, özelleştirme, esnek çalışma biçimleri" vb. diyecektir. IMF ve DB'nin icraatlarından en çok canı yanan işçiler ve emekçiler olmasına rağmen ne yazık ki onların örgütlü olduğu sendikalar, sokak eylemlerini örgütlemek yerine, salon etkinlikleri, toplantılar düzenleyerek süreci geçiştiriyorlar.

Şubeleri Platformu, genel merkezin bu tavrına karşı bağımsız bir eylem çizgisi izlemek yerine sessizliğe bürünerek bu tavra ortak olmuşlardır.

Uluslararası sendikal hareket, 23-24 Eylül'de G-20 zirvesinin yapıldığı Pittsburgh'da G-20 sendika liderleri zirvesi yaptılar. "Küresel ekonomi ve mali krizin" tartışılacağı G-20 zirvesi boyunca sendikacılar, çeşitli hükümet başkanlarına, ILO Genel Direktörü'ne, IMF, DB ve Dünya Ticaret Örgütü gibi kurum temsilcilerine görüşlerini iletecekler. Ayrıca bir bildiri sunacaklar. Bildiride; dengeli ekonomi, daha adil sürdürülebilir bir düzen tesis edilmesini, zirvenin istihdam zirvesi olmasını istediler. Türk-İş'in de içinde yer aldığı **G-20 sendika liderleri zirvesinin amacı, kapitalizmi, emperyalizmi zorlamaktan, onları hedef tahtasına çakmaktan uzaktır ve sadece "adil sürdürülebilir bir düzen tesisi" istemekten ibarettir.** Başka bir ifadeyle kapitalizmi iyileştirme isteminin ötesinde bir şey yoktur. DİSK, KESK ve meslek odalarının da yaptığı da bundan çok ileri değildir. Göstermelik, pasif bir-iki basın açıklaması dışında, tüm hazırlıklarını akademisyenlerle yapacakları toplantıya odaklanmış durumdadırlar.

Amaç mücadele programları açıklamak mı?

IMF ve DB, zirveden sonra, işçi ve emekçilere, dünya halklarına dönük aldıkları saldırı kararlarını programlaştırıp açıklayacaklardır. DİSK, KESK ve meslek odaları ise buna karşı mücadeleyi yükseltmek yerine emperyalistlerin programına alternatif olarak "işçi, emekçilerin" programını sunmaya hazırlanıyorlar. Elbette işçi ve emekçilerin bir programı olmalı. Ama **bu program kapitalizmi-emperyalizmi hedefleyen, sömürü düzeninin sürdürücüsü zirveleri yaptırmama perspektifine sahip bir program olmalı.** Bunu içermeyen bir program, işçi ve emekçilerin programı olamaz.

Bu dörtlünün (DİSK, KESK, TMMOB, TTB) krize karşı sundukları "sosyal programlar"ı hatırlayalım. Krizin kapitalist sistemin karakterinde olduğunu gizliyor, krizin faturasının işçi ve emekçilere kesilmesine karşı mücadeleyi yükseltmekten başka çare olmadığını gözlerden kaçıyordu. Dahası, **kapitalist sistemin düzeltilebileceği yanılsaması yaratıyordu.** Şimdi de aynı tavrı, IMF ve DB zirvesinde görüyoruz. Açıklayacakları programın içeriği, ön hazırlıklarından ve zirveye karşı mücadeleyi nasıl ele aldıklarından belli. IMF ve DB'ye, onların şahsında emperyalizme, kapitalizme olan tepkiyi sokağa, militan eylemlere dökmek yerine, basın açıklamalarına, toplantılara ve en önemlisi akademisyenlerle çıkaracakları bir prog-

rama bağlamışlar.

Bu toplantıda işçi ve emekçiler olmayacak. Onlardan uzak ve yalıtık bir şekilde akademisyenler bir araya gelecek. **Düşünüş ve yaşam biçimi olarak işçi ve emekçilerden kopuk akademisyenlerin fikirlerinden oluşacak programın, düzen içi reformist program olacağı açıktır.**

Diğer taraftan, hazırlanan programın mali yükü de bir başka gerçeği ortaya koymaktadır. **Grev ve direnişlerdeki işçilere fondan para aktarmayan işçi sendikaları, bu toplantıya (otel paraları, toplantı salonları, yol-yemek masrafları) devasa harcamalar yapacaklar.** Elbette bu harcamalar, sendikaların kasasından yani işçi ve emekçilerden kesilen sendika aidatlarından karşılanacak.

Zirveye karşı mücadele, krize ve krizin sorumlularına karşı yürütülmelidir

G-20 zirvesinde ekonomiden sorumlu devlet bakanı Ali Babacan "bizim ortaya koymuş olduğumuz orta vadeli program temelinde IMF ile bundan sonraki müzakerelerimiz devam edecek. IMF ile anlaşmamız detaylara kaldı" dedi ve IMF ile anlaşmaya hazırlandıklarını belirtti. Esasen bundan önce "kurtarma paketleri" adı altında çıkan paketler ve "sağlıkta reform" gibi düzenlemeler de IMF programından bağımsız değildi. Emperyalist ve işbirlikçi tekellerin istekleri üzerine yapılan düzenlemelerdi.

IMF ile somut bir anlaşma olmasa da, onun programı doğrultusunda işçi ve emekçilere saldırılar gerçekleşti, gerçekleşiyor... Son olarak ortaya atılan **"orta vadeli program", IMF'nin müzakere programı olarak algılanmalıdır.** Programın özünü, özel sektöre kaynak akıtmak, kamu harcamalarında tasarrufa devam etmek (eğitim, sağlık gibi), telekomünikasyon, limanlar, enerji başta olmak üzere özelleştirmelerin hızlandırılması şeklinde IMF'nin istemleri oluşturmuştur. Nitekim programla birlikte, ilaç ve muayenelerde katkı payı artırıldı.

"Orta vadeli program"ın zirve öncesine denk getirilmesi de tesadüfi değildir. Dolayısıyla IMF ve DB zirvesine karşı verilecek mücadele, sadece zirve süreciyle sınırlanabilir. IMF ve DB'nin boyunduruğu, zirveden sonra da devam edecektir. Zaten bu zirvenin krizin faturasını işçi-emekçilere yüklemek gibi bir rolü olacağı ortadadır. O zaman "krizin faturası burjuvaziye" şiarıyla zirve alanı onlara dar edilmelidir.

İşbirlikçi sendika bürokratları, otel salonlarında zirve programına karşı düzeni akademisyenlerin fikirlerinden oluşacak programlarla meşguller. IMF ve DB'nin yıkımlarından canı yanan işçi ve emekçileri düzen içi programlarla oyalayarak, oluşan tepkileri eritmeye çalışıyorlar. Devrimci, demokrat işçiler ve şube yöneticileri, işbirlikçi sendikaların bu tavrına karşı daha inisiyatifli davranmalıdır. IMF ve DB'ye karşı mücadeleyi krize ve emperyalist-kapitalist sisteme vuracak şekilde ele almalı, mücadelelerinin hedef tahtasına bunları çakmalıdır.

Lastik-İş'te delege seçimi yapıl(ma)ldı

Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu Türk Pirelli fabrikasında 15 Eylül günü sendika delege seçimleri yapıldı. Aslında yapılmadı dersek daha doğru olur. Çünkü mevcut işbirlikçi bürokratik sendika yönetimi, kendisine muhalif olanlara oy kullandırmadı.

Lastik-İş yönetimine muhalif oldukları için sendikacıların işbirliğiyle işten atılan Pirelli işçileri, uzun süren hukuk mücadelesinin ardından sendika üyeliğini ve delege seçimlerini kazandılar. Ancak 15 Eylül günü gerçekleşen delegelik seçimi demokratik bir ortamda yapılmadı. Pirelli fabrikasında düzenlenen delege seçimlerinde, işten atılan muhalif işçiler içeri alınmadığı gibi, içeride çalışan işçilere de sandık başında tehditler yapıldı. İşten atılan muhalif işçilere sandıkların yanında olma izni verilmezken, faşist sendika genel merkez yöneticileri ve dışarıdan getirilen kişiler, sandıkların başında beklediler.

Normal koşullarda, seçimlerin, gizli oylama açık sayım biçiminde yapılması gerekir. Ancak sendika merkez yöneticileri ve sandık başına dışarıdan getirilen çetevari kişilerin baskısıyla işçilere açık oy kullanma dayatması yapıldı. Eski işyeri temsilcisi Harun Demir, "Bize oy vereceksiniz başka yolu yok" diyerek işçileri tehdit etti. İşçiler; "mafyavari bir seçim var, böyle seçim dünyada görülmedi, bizler delege adayınız fabrikaya giremiyoruz, sendikacıların, fabrikada çalışmayan bir sürü adamının ne işi var içeride?" diyerek tepkilerini ortaya koydular.

Seçimler, Lastik-İş sendikasında yaşanan hukuksuzluğu, pervasızlığı ve sendikanın işbirlikçi yüzünü bir kere daha ortaya serdi. Abdullah Karacan başkanlığındaki Lastik-İş yönetiminin astığı astık kestiği kestiktir. Sendika, patronla tam bir işbirliği halinde çalışır. Fabrikalarda, patronların beğenmediği işçiler ile sendika yönetimine muhalif olanlar işten atılır. Patronlarla sendikacılar kolkola sendikayı ve işçileri yönetirler.

Lastik-İş'te yaşananlar, DİSK Genel Merkezi'nin de bilgisi dahilindedir, ancak DİSK yönetimin seslerini çıkarmazlar. Sessiz kalarak onay vermektir onların yaptığı. Tencere dibin kara seninki benden kara misali.

12 Eylül faşist darbesinin arkasından, doğrudan devletin eliyle ilerici işçi sendikaları kapatılmış, işbirlikçi sendikalar ise, patronların tam hizmetine sokulmuştu. İşbirlikçi sendika ağalığı kastlaştırılarak, merkezden aşağıya bürokratik yönetim güçlendirilmişti. Öncesinde işçilerin sendikal yönetime kısmen de olsa katılmaları sözkonusu olurken, yeni bürokratik yapılanmada işçilerin tüm söz hakları gaspedildi. Şube yönetimlerinin, işyeri temsilcilerinin seçimleri göstermelik olarak yapıldı, birçok sendikada ise doğrudan atama yöntemi kullanıldı.

Sendikaların bu işbirlikçi bürokratik yapısı ancak devrimci işçilerin tabandan örgütlenerek sendika yönetimine gelmesiyle değişecektir.

Kent Aş işçileri Ankara'ya yürüyor

Aylardır İzmir Karşıyaka Belediyesi'nde direnişte olan ve defalarca polis saldırısına uğrayan Kent Aş işçileri, seslerini duyurmak için 17 Eylül'de Ankara yürüyüşüne başladılar. 30 günde Ankara'ya ulaşmayı planlayan işçiler, günde 10-15 km arası yol yürüyorlar ve uğradıkları yerleri miting alanına çeviriyorlar.

Yürüyüşe çıktıkları ilk gün, geniş bir kitle tarafından uğurlanan işçiler, geçtikleri ilçelerde ve illerde taleplerini anlatıyorlar ve halkın desteğini alıyorlar. Kemalpaşa-Belkale'de önleri jandarma tarafından kesilen işçilere valilik izni soruldu, ama işçiler bu barikatı aşmayı başarak yürüyüşlerini devam ettirdiler. Salihli'de işçileri ziyaret eden DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptığı konuşmada, işçilerin haklı mücadelelerini sonuna kadar sürdüreceklerini belirtti.

Hizmet daralması bahanesiyle CHP'li belediyeler tarafından kapı önüne konan işçiler, herhangi bir muhatap bulamadıklarını söylüyorlar. İşçilerin talepleri, "demokratiklik"la övünen CHP'li-



ler tarafından da duymazlıktan geliniyor. İşçiler direnişe geçtikleri günlerde çöp kamyonlarının çalışmasına izin vermemiş, bunun üzerine CHP'li belediyeler kendi aralarında görülmedik bir dayanışma örneği göstererek İstanbul Kadıköy'den çöp arabaları getirtmişlerdi.

Direnişçi işçiler, Baykal'ın da yolunu kestiler. İşçilerin eylemlerini kararlılıkla sürdürmeleri, CHP yetkililerine zor anlar

yaşatıyor. Karşıyaka Belediye Başkanı, gazetelere açıklama üzerine açıklama göndererek kendini aklamaya çalışıyor. Topu AKP hükümetine atıyor, Bayraklı'yı ayrı bir belediye olarak ayırdıkları için işçileri işten atmak zorunda kaldıklarını, buna karşın her tür haklarını verdiklerini anlatıyor.

Kent Aş işçilerinin direnişi aynı kararlılıkla ve yükselen eylemlerle sürdüğü müddetçe, başta Karşıyaka Belediye başkanı olmak üzere, tüm belediye başkanlarının korkulu rüyası olmaya devam edecek.

TPAO ve BOTAŞ işçisi eylemdeydi

Toplu İş Sözleşmelerinde ilerleme sağlanamaması üzerine bir dizi eylem gerçekleştiren Petrol-İş'e bağlı TPAO ve Botaş işçilerini ilgilendiren sözleşme, 17 Eylül'de Yüksek Hakem Kurulu'nda bağtlandı. 3 bin 450 TPAO ve 1860 BOTAŞ işçisini ilgilendiren ve 9 ay önce başlayan TİS sürecinde, işçilerin taleplerini görmezden gelen patronlar, krizi bahane ederek düşük ücretli zammın yanı sıra, çalışma saatlerinde esnemeler ve kazanılmış hakları gasp etmek istiyordu. Petrol-İş üyesi sendikacılar ve işçiler, 3 Eylül'de Ankara'da 3 günlük açlık grevi gerçekleştirdi. Açlık grevine destek oldukça büyüktü.

11 Eylül'de de TPAO'nun olduğu tüm illerde işçiler, AKP il binalarına yürüyüş gerçekleştirecek sözleşme taleplerinin kabul edilmesini istediler. Ankara'da TPAO Genel Müdürlüğü önünde toplanan işçiler, AKP Genel Merkez binasına yürüdü. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganlarını atan işçiler, Türk-İş'e de tepki göstererek "Türk-İş uyuma işçiye sahip çık" sloganını attılar. Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın devletten onay gelmediği için sözleşmenin imzalanamadığına değindi. Aynı gün Adana'da Mimar Sinan alanında toplanan işçiler, AKP il binasına yürüdüler. "İş etmek yoksa barış da yok" sloganını haykıran işçiler, AKP'yi uyarak sözleşmenin imzalanmasını istediler. Ayrıca Adıyaman ve Batman'da da yürüyüşler gerçekleştirildi. Lüleburgaz'da da AKP ilçe binaları önüne yüründü.



TPAO ve BOTAŞ işçileri daha öncesinde de 17-18 Ağustos'ta işyerini terk etmeme eylemi, 1-2 Eylül'de vizite eylemi gerçekleştirmişti. Petrol-İş sendikası adına 15 Eylül'de yapılan açıklamada süreçle ilgili şunlar söylendi:

"Sendikamızın bu işletmelerdeki temel uyuşmazlık konusu, üyelerimiz arasındaki ücret farklılıklarıdır. TPAO ve BOTAŞ'da çeşitli nedenlerle aynı işi yapan ve aynı tahsile sahip üyelerimiz arasında adaletsizlik yaratan ücret farklılıkları oluştu. Bununla birlikte petrol-iş kolunda olmalarına rağmen çıplak ücret ortalamaları bir çok işyeri ve iş kolunun altında kaldı. Bizim sendika olarak bu işletmelerin yönetim kurullarından ve kamu işveren sendikalarından taleplerimiz ise şöyle oldu; uygulanmakta olan ücret skalalarının güncellenerek işe ilk giriş ücretlerinin artırılması, saptanan ilk giriş ücreti esas alınarak yapılan iş, kıdem ve tahsil faktörlerine bağlı olarak ücretler arasında adaletli, oransal farklılıklar yaratmak suretiyle dengesizliklerin giderilmesidir."

Opel işçilerinin dramı sürüyor!



ABD'li General Motors'a bağlı bir firma olan Opel, nihayet arkasında Rus bankası olan Magna adlı şirkete satıldı. Almanya, Opel'in Magna'ya satılması karşılığı 4.3 milyar Euro devlet desteği vererek Opel'i kurtaracağını açıklamıştı. General Motors (iflastan sonra en büyük hissedarı Amerikan devletinin eline geçti) önce satışa hayır dese de, Almanya Başbakanı Merkel doğrudan ABD Başkanı ile görüşerek Opel'in yüzde 55 hissesinin Magna'ya satılmasını sağladı. GM, Magna'ya, arkasında Rus bankası olmasından dolayı karşı çıkıyordu. Ancak yaşanan kriz ve Alman devletinin baskısı sonuç verdi, GM'nin itirazlarını durdurdu.

Magna, satış gerçekleşmeden önce de 11 bin işçinin işine son verileceğini ve Belçika-Antwerpen'deki üretimi durduracağını açıklamıştı. Ancak satış gerçekleşir gerçekleşmez Belçika ve İspanya hükümetleri başta olmak üzere Opel'in üretim yaptığı ülkelerin itirazıyla, AB Rekabet Komisyonu devreye girerek Almanya'nın Opel'e devlet desteği verip veremeyeceğini incelediklerini, Almanya'nın gücünü kullanarak, satışı kendi çıkarları doğrultusunda yaptırmasının doğru olmadığını vurguladı.

İşçilerin cephesinde ise, tepkiler sürüyor. 40 bin kişi İspanya'nın Saragossa şehrinde 19 Eylül'de sokağa çıktı. İşçiler, Opel'in Magna'ya satışına karşı olduklarını, İspanya'daki fabrikadan sadece 1650 işçinin işine son verilmeyeceğini, yan sanayiinde 13 bin işçinin daha işsiz kalacağını dile getirdiler. Sendika başkanları, İspanya'da üretimin diğer yerlerden daha ucuz ve verimli olduğunu, onların değil, "verimli" olmayan yerlerin kapatılabileceğini açıkladı.

Belçika'nın Antwerpen şehrinde de 23 Eylül'de 5 bin işçi sokağa çıktı. 700 Opel işçisi, Almanya'dan destekçi olarak gitti. Bunların 500'ü motor üreten ve kapanma tehlikesi olan Kaiserslautern'dandı. Antwerpen'le birlikte Astra markası üreten ve o kapanmasa kendisi tehlikede olan Bochum Opel işçilerinden sadece 20 kişi eyleme katıldı. İngiltere, İtalya, Macaristan, Avusturya, Polonya ve İspanya'dan sadece sendika temsilcileri geldi.

Antwerpen işyeri baştemsilcisi Kennes, daha önce Magna'nın Antwerpini kapatma planlarından haberdar olmadıklarını söyledi ve bu yalan karşısında yüzü bile kızarmadı. Kennes, daha da ileri giderek, Opel'in bu ilde kapatılmama-

sis için işçilerin işten çıkarılmasının (bu ilde üretime 12 bin işçiyle başlayan Opel işten çıkarmalarla işçi sayısını 2 bin 500'e kadar düşürmüştü), ücretlerin düşürülmesi ve sosyal hakların kısıltısının, Opel'i kurtarmak için geçmişte gerekli olduğunu açıkladı.

Avrupa Metal İşçileri Sendikaları Birliği Başkanı Scherrer, "hiçbir işyerinin kapısına kilit vurulmasını kabul etmiyoruz", dedi. Alman sendika işyeri temsilcilerinin Genel Başkanı Franz ise, "işçilerin bölünmesine izin vermeyeceğiz, bizler Avrupalı işçileriz" diye naralar attı.

İşin gerçek yüzü başkaydı. Opel'de örgütlü sendikalar aylardır pazarlıklardan ve planlardan haberdar oldukları halde biraraya gelmediler ve ortak bir plan çıkarmadılar. Hatta Antwerpen'deki eyleme giden Opel işçileri, izin günlerini kullanmak zorunda kaldılar. Sendika, genel eylem çağırısı yapmayı, işi durdurmayı reddetti. Zaten Alman Franz'ın tuzu kuru. Alman sendikası boşuna Magna'yı desteklemedi. Yapılan satış sözleşmesinde, Opel'in yüzde 10'unun işçilere satılması, bu hisseleri yönetecek kişilerin de sendika başkanı ve temsilcilerinden oluşması karar altına alındı. Yani sendikacılar şirket kurup birlikte Opel işçisini sömürecekler, görevleri de Avrupalı Opel işçilerini bölmek, Alman devletinin çıkarlarını korumak, krizin bedelini işçilere ödetmek olacak. İspanya ve Belçikalı sendikacılar da, ağızlarını açtıklarında ulus devletlerinin çıkarlarını dile getiriyor, işçiler arasında rekabeti körüklüyor.

Sonuç olarak Opel işçileri, bugün birlikte davranmaktan çok uzaklar. Yapılan eylemlerde göz göre yalan söyleyen sendikacılar kürsüden yaka paça indirilmiyor. Sarı sendikaların satışı, büyük bir satış.

Bu işten hiçbir işçinin karlı çıkmayacağını Antwerpen'e desteğe giden Kaiserslauternli işçi şöyle açıklıyor: "Almanya'da seçimler olsun, ne olacağını göreceğiz. Avrupalı yaklaşık 54 bin Opel işçisinin en az yarısı işten çıkarılacak. Ama bu gerçek bizden saklanıyor."

Alman devletinin, işçilerin çıkarları umrunda değil. Onun umrunda olan, otomotiv üreten dev olarak konumunu yitirmemek ve Rusya'ya çıkarları için jest yapmaktır. Seçimlerden sonra devletin gerçek yüzünü Almanyalı Opel işçileri de görecektir, ancak kaçırılmış fırsatlar bir daha zor ele geçiyor.

Dergimizde hep yazıyoruz ancak tekrarlamakta fayda var: Avrupa Birliği, tekellerin birliği ve eğer sendikaların tabanından güçlü bir baskı ile şimdiki sendika ağaları koltuklarından aşağı edilmezse, emekçilerin Avrupa Birliği çapında ortak hareket etmelerinin önünde çok büyük engeller var. Opel'de olup bitenler bugün işçiler açısından onur kırıcı, ancak bundan işçilerin çıkaracağı ders, gelecekte kendini sokağa taşıyacaktır.

İşçi-emekçi eylemleri, direnişleri...

✓ Patronların sıfır zam dayatmasına karşı yıl başında greve çıkan Asemat işçilerinin grevi devam ediyor. İşçiler sadece greve ayrılan aylık 200 lira ile geçimlerini sağlamak zorundalar.

✓ Asil Çelik'te Birleşik Metal İş sendikası, 17 Eylül'de yüzde 0'lık sözleşmeyi imzalayarak grevi bitirdi. Sözleşmeye göre, ilk yıl yüzde 0, ikinci yıl enflasyon oranında, üçüncü yıl ise yüzde 1 zam kabul edilirken, verilen mütadelenin böyle bir sözleşme karşılığı heba edilmesi tepkilerle neden oldu. 484 işçi adına sözleşme imzalanmış olmasına rağmen, işçilerin işbaşı yapmadan ücretsiz izne çıkartılacağı öğrenildi. Grev 30 Ocak'tan beri devam ediyordu.

✓ Kötü çalışma koşullarına örgütlü karşı koyabilmek için Hava-İş sendikasında örgütlenen Sabiha Gökçen Yer Hizmetleri İşçileri (ISG) 8 Eylül'de işten atıldılar. İşten atılan 300 işçi çeşitli eylemler gerçekleştirdiler. 1 Eylül'de Hava-İş'in yetkili sendika olduğu yönündeki belgenin gelmesinin ardından buna itiraz eden patronların bu tavrına eylemle karşılık veren işçiler havaalanı önünde yaptıkları eylemde "Sendika yoksa üretim de yok" sloganlarını attılar. İş çıkışı yapılan eylem bir sonraki vardiyada çalışan işçiler iş durdurarak destek verdiler. 580 TL ücretle günlük 16 saate varan sürelerde çalıştırılan işçiler, arkadaşlarının işten atılması üzerine 8 Eylül'de de, iş yoğunluğunun fazla olduğu akşam saatlerinde işbirlikçi eylemi yaptılar. Vali yardımcısı da eylem sırasında havaalanına gelerek işçileri tehdit etti. İşçiler sendikal hakları tanınmıncaya kadar eylemlerine devam edeceklerini vurguladılar.

✓ 15 aydır ücretleri zamanında ödenmeyen İzmir Çiğli'de kurulu ALKE Kanat fabrikası işçileri, 9 Eylül'de yine iş bıraktılar. Aynı sorun çerçevesinde defalarca iş bırakan işçilere sözler verilmesine rağmen aynı uygulama devam ettirildi. Hitachi'nin ürünlerini üreten fabrikada işçiler, eski alacaklarını ancak 2 ay içerisinde parça parça alabilirken, yeni alacaklarının ne zaman verileceği de belli değil.

✓ Eğitim emekçileri ek ders alacakları için 16 Eylül'de iş bırakarak eylemler gerçekleştirdi. Birçok ilde İl Millî Eğitim müdürlükleri önüne yürüyen eğitimciler, 29-30 Haziran'da verilmesi gereken ek ders ücretlerinin ödenmesini istediler. Eğitim emekçileri yürüyüşlerde yaptıkları açıklamalarda ek ders ücretlerine ilişkin düzenlemenin sendikalarla birlikte yapılmasını istediler.

✓ Kartal Devlet hastanesinde çalışan taşeron işçiler, Sağlık bakanlığı talimatıyla ücretlerin düşürülmesini 8 Eylül'de, hastane bahçesinde yaptıkları eylemle protesto ettiler. Temizlik ve hasta bakıcılık yapan taşeron işçilerin iş bırakmasıyla hastanede sıkışmalar meydana geldi. Sağlık Bakanlığı'nın genelgesiyle 650 TL olan ücretler 550 TL'ye düşürüldü. Piripak'ta çalışan işçiler hastanenin bütün işlerini yapmalarına rağmen ücretlerinin düşük olmasını anlamadıklarını, eşit işe eşit ücret istediklerini belirttiler.

✓ Uşak'ta Ankara yolu üzerinde kurulu olan Kaynak İplik'te çalışan işçiler TEKSİF sendikasına üye olunca işten atıldılar. TEKSİF sendikasının daha önce örgütlü olduğu fabrikada patron örgütlülüğü 1992'de lokavt ilan ederek dağıtmış, ardından fabrikayı tekrar açmıştı. İşçilerin yeniden örgütlenmeye başlamasının ardından panikleyen patron, ağır koşullarda çalıştırdığı işçilere grev oylaması yaptırdı. Grev oylamasında "evet" çıkmasını bekleyen patron yine lokavt ilan etmeye hazırlanırken, "hayır" oyu çıkınca sendikalı işçilerin 62'ini işten attı. Bunun üzerine işçiler her gün fabrikanın önüne gelerek eylemlere başladılar. İşçilerin eylemlerine bu kez de kolluk güçleri saldırmaya başladı ama işçilerin kararlılığı devam ediyor.

“Bir aşırılık ve yoksunluk paradoksu”;

ABD Sağlık Sistemi

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Barack Obama'nın sağlık reformunu ortaya atmasıyla Amerikan sağlık sistemi yeniden gündeme geldi ve büyük tartışmalara neden oldu.

Ancak tartışmaların temeli, ne ABD'nin sağlık sistemindeki çarpıklıklar, ne de Obama'nın bu çarpıklıkların ne kadarını düzeltereği üzerinedir. Tartışmalar ve tepkiler, asıl olarak “Obama karşıtlığı” üzerinden kendini ifade ediyordu. Tepkiler sağlık reformuna değil, Obama'nın kendisineydi.

Obama'nın seçilmesi, azınlıklar, liberaller ve “sol” kesim içinde büyük bir coşkuyla karşılanırken, ABD'li muhafazakar kesimlerde büyük bir tepki yaratmıştı. Siyahi Obama, “beyaz-muhafazakar-zengin” Amerikalılar için, ürkütücü bir “gelecek kaygısı”nı simgeliyordu. Ku Klux Klan hareketleri de, siyahların ikinci sınıf vatandaş olduğu, en küçük bir olayda linç edildiği günler de, Amerikan tarihinin tozlu sayfalarında değil, tersine yaşayan orta yaşlı kesimlerin hatırlayacağı kadar yakın bir geçmişte duruyor. Ve onların bu kaygıları, ABD'nin savaş yanlısı burjuvaları, ilaç tekelleri ve Cumhuriyetçi Parti tarafından körükleniyor. Sağlık reformu karşıtı gösteriler de bunun ürünü olarak ortaya çıkıyor. Seçimlerde Obama'nın çok küçük bir farkla kazandığını, Amerikalıların hiç de küçümsenmeyecek bir kesiminin karşı oy kullandığını da hatırlayalım.

Aslında Obama, sağlık alanında köklü reformlar yapma niyetinde de değildi. Seçim vaatleri arasında sağlık reformu da vardı ve Obama bu yönde kırıntı düzeyinde kimi adımlar atmayı hedefliyordu. ABD sağlık sisteminin içler acısı durumu düşünüldüğünde, bu türden reformların hiçbir şeyi çözmeye yetmeyeceği, yalnızca yaşlıları ve çocukları koruyabilmek için bile çok köklü reformlar yapmak gerektiği ortadadır.

46 milyon insanın hiçbir sağlık güvencesi yoktur. Yoksullar ve 65 yaş üzeri nüfusa hizmet veren kamu sigortalarının şartlarını yerine getiremeyen milyonlarca insan da ayrıca sağlık güvencesinden yoksundur. İşveren tarafından sigortalanan işçilere, patronları sigorta primlerinin bir kısmını kendi ceplerinden ödemelerini dayatmaktadır. Özel sigortası olanlar bile tam bir sağlık güvencesine sahip değildir. Hastanelerdeki katkı paylarını ödeyemeyen sigortalılar bile sağlık hizmeti alamamaktadır.

Bu tabloya rağmen, ABD dünyada sağlığa en çok para ayıran ülkedir. Uzmanlar, Amerikan sağlık sistemini “bir aşırılık ve yoksunluk paradoksu” olarak tanımlamaktadırlar. Bazı insanlar sağlık hizmetine hiç ulaşamazken ya da çok kısıtlı bir sağlık hizmeti alırken, diğerleri de maliyeti çok yüksek ve bazen zararlı olabilen “aşırı” nitelendirilebilecek bir sağlık hizmeti almaktadır. Yine uzmanlar, Amerikan sağlık sistemini yeryüzünün en az kapsayıcı ve en pahalı sistemi olarak nitelendirmektedirler.

Sağlık sistemi öyle bir noktaya gelmiştir ki, her gün binlerce insan sağlık sigortasını yitirmeye başlamıştır. Sağlık güvencesini kaybetme tehlikesi artık orta sınıfları da tehdit eder hale gelmeye başlamıştır. Obama bile, Amerikan Kongresi'nde yaptığı konuşmada, 12 ayda 6 milyondan fazla Amerikalının

yani günde 17 bin insanın sağlık sigortasını kaybettiğini itiraf etmek zorunda kalmıştır. Daha da önemlisi, sağlık sistemi sadece siyahileri, yoksulları değil, artık orta sınıfları vurmaya başlamıştı. İşte tam da bu noktada bir şeyler yapma zorunluluğu dayatıyor. Hastane, sigorta ve ilaç tekelleri ise kendilerine dokunma olasılığı olan adım karşısında büyük bir kampanya başlatmış durumdadır.

Rakamlarla ABD Sağlık Sistemi

✗ ABD'nin nüfusu 2003 verilerine göre 288 milyondur. Kişi başına düşen gayrisafi milli hasıla 36 bin 500 dolar civarındadır.

✗ 2004 yılı itibarıyla ABD nüfusunun yüzde 14'ü Hispanik (Latin kökenliler) ve yüzde 4'ü Asyalıdır.

✗ ABD'de yoksulluk her yıl artmaktadır. 2001 yılında yoksulluk oranı yüzde 11.7 iken, bu oran 2002 yılında yüzde 12.1 ve 2003 yılında ise yüzde 12.5 olmuştur.

✗ 2003 verilerine göre, 18 yaşın altındaki siyahi ve Latin kökenli çocukların yüzde 60'ı yoksul olarak tespit edilmiştir. 65 yaşın üzerindeki siyahi ve Latin kökenlilerin yüzde 50'den fazlası yoksuldur.

✗ ABD'nin sağlığa ayırdığı para GSMH'nin yüzde 15'ini geçmiş durumdadır. 2013'de bu oranın yüzde 20'ye çıkacağı tahmin edilmektedir. ABD, 36 bin 500 dolarlık kişi başına düşen milli hasılayla, kişi başına 5 bin 400 dolarlık kişi başına sağlık harcamasıyla OECD ülkeleri içinde açık ara birinci durumdadır.

✗ ABD, 30 OECD ülkesi içinde, doğumda yaşam beklentisi açısından erkeklerde 18. kadınlarda ise 20. sıradadır.

✗ Sağlık harcamaları İngiltere'nin üç katı olmasına rağmen sağlık göstergeleri İngiltere'den daha iyi değildir. ABD'de kişi başına sağlık harcaması, Almanya, Kanada ve Japonya'dan iki kat daha fazla olmasına rağmen Bebek Ölüm Hızı neredeyse iki kat fazladır. Doğuştan yaşam beklentisi ve 65 yaş sonrası yaşam beklentisi bu ülkelerden birkaç yıl daha düşüktür. Yani ABD'de insanlar daha az yaşamaktadır.

✗ 158 milyon kişi (nüfusun yüzde 55'i) işveren tarafından ödenen sağlık sigortasına sahiptir. 9 milyon kişi (yüzde 3) bireysel özel sağlık sigortasına sahip, 3 milyon kişi (yüzde 1) de kamu işvereni tarafından sigortalıdır.

✗ Kamu aracılığı ile yürütülen iki tür sağlık destek sigortası bulunmaktadır. Medicare, 65 yaş üzeri ve 10 yıl sisteme prim ödeyen yaşlı nüfusu kapsar. Medicare, sağlık harcamalarının yalnızca yüzde 43'ünü karşılamaktadır. Medicaid, çocuklu, düşük gelirli aileleri, engellileri, yoksulluk sınırı altındaki ailelerin 6 yaşından küçük çocuklarını ve gebeleri kapsamaktadır. Bu sigortalara sahip olanlar, hem ek ödemeler yapmak zorunda oldukları için sağlık merkezlerine gidemediklerinden hem de sigortanın ödemesini yetersiz bulan sağlık kuruluşları tarafından kabul edilmedikleri için sağlık hizmeti alamamaktadırlar.

✗ 41 milyon kişi (yüzde 14) Medicare programı içinde, 34 milyon kişi (yüzde 12) Medicaid programı



içindedir.

✗ 46 milyon kişinin ise hiçbir sosyal güvencesi yoktur. Bu kesimin büyük çoğunluğunu patronu tarafından sigorta ettirilmeyen işçiler oluşturmaktadır. Bu kesimler, sağlık destek programlarının şartlarını yerine getiremezler. Özel sigorta yaptıracak güçleri de yoktur.

✗ ABD'de sınıfsal eşitsizlikler ile etnik eşitsizlikler iç içedir. Yıllık geliri 25 bin dolardan az olan kişilerin yüzde 24'ü sağlık güvencesinden yoksundur. Latin kökenlilerin yüzde 32'si, Asya kökenlilerin yüzde 18'i ve siyahilerin yüzde 20'si herhangi bir sağlık güvencesine sahip değildir.

✗ Yoksulları kapsamına alan Medicaid programına rağmen, yoksulluk sınırı altında yaşayanların yüzde 30'unun hiçbir sağlık güvencesi yoktur.

✗ Sağlık sigortası olmayan bu kesimlere, sağlık güvencesi kapsamı dar olanlar da eklendiğinde ABD nüfusunun yüzde 57'si sağlık hizmetine ulaşmada büyük zorluklar yaşamaktadır. Bu kesimin yaş aralığı 19-35'tir ve yıllık geliri 20 bin- 60 bin dolar arasında olan çocuk sahibi anne ve babalardır.

✗ Son on yıl içinde sağlık sigortası patronu tarafından ödenenlerin oranı yüzde 4 düşmüştür. Bu düşme eğilimi artarak sürmektedir.

✗ Kişi başına sağlık harcaması, son 20 yıl içinde yüzde 60 artmıştır.

✗ Obama'nın son açıklamasına göre yılda 6 milyon kişi sağlık sigortasını kaybetmektedir.)

✗ 62 milyon kişinin, sigortanın sunduğu sağlık güvencesi daralmakta ve primleri artmaktadır.

✗ İşverenler, primlerin bir kısmını işçilerin ödemesini dayatmaya başlamışlardır. İşçiler de sağlık sigortası yaptırmamayı tercih etmektedir. Bu yüzden, tam gün çalışanların yüzde 17'si sağlık güvencesine sahip değildir. Yarı zamanlı çalışanlarda bu oran yüzde 24'tür.

✗ 10'dan az işçi çalıştıran küçük işyerlerinde çalışanların yüzde 47'si sigortasız çalıştırılmaktadır. 500 ve üzeri işçi çalıştıran büyük işyerlerinde bile sigortasız çalıştırılan işçilerin oranı yüzde 15'tir. Sendikalı çelik işçileri bile, tıbbi harcamaların yüzde 32'sini cepten ödemek zorunda kalmaktadır.

✗ Yaşlıların yüzde 35'i ilaçlarını alabilmek için, yiyecek alımını kısıtlamaktadır. Sigorta şirketleri ilaç paralarını karşılamamaktadır.

✗ ABD'de en karlı şirketler ilaç şirketleridir. İlaç fiyatlarını kontrol eden bir mekanizma yoktur. Patent yasalarıyla jenerik ilaç üretimi de engellendiği için ilaçların fiyatları hep yüksek kalmaktadır.

✗ Medicare programına bağlı olanların yarısı yeterli sağlık hizmeti alabilmek için özel sağlık sigortası yaptırmak zorunda kalmışlardır. Özel sağlık sigortasının yıllık ücreti 10 bin dolardan daha fazladır.

Dünya ekonomisine yön veren 20 ülkenin, ekonomik krizin etkilerini ve sonuçlarını ortaya koymak üzere düzenledikleri zirve 24-25 Eylül tarihlerinde ABD'nin Pittsburgh kentinde gerçekleşti.

ABD'nin zirve için bu kenti özellikle öne çıkardığı düşünülüyor. Pittsburgh, '29 bu-nalımından doğrudan etkilenmiş, '80'lerde ise kentteki çelik endüstrisi çökmüş, 120 bin sanayi işçisi işini kaybetmiş, 50 bin kişi kenti terketmişti. Yaşananlar, Pittsburgh'u adeta bir hayalet kente dönüştürmüştü. Ancak devlet müdahalesiyle kentin çöküşü önledi. Teknoloji şirketleri bölgeye çekildi, nano teknoloji ve robotik alanda çalışma yürüten araştırma kuruluşları ile sağlık endüstrisi merkezi haline getirildi ve böylece Pittsburgh, ABD'nin yeniden parlayan yıldızı haline geldi. ABD'nin zirve için Pittsburgh'u seçmesi, bu tarihe atıfta bulunuyor. "Pittsburgh reçetesi"nin krizler karşısında etkili olduğu, kriz sonrası yeniden toparlanmada en etkili yolun yine ABD tarafından ortaya konduğu mesajı verilmek isteniyor.

ABD açısından, daha zirve başlamadan bu mesajı vermek son derece önemli. Çünkü yaşanan **kriz boyunca, birçok unsur birleşerek, ABD'nin ekonomik gücünün doğrudan sorgulanmasına neden olmuştu**. En başta, krizin ABD'den patlak vermesi önemliydi. Krizden en çok etkilenen ülke yine ABD olmuştu. Kapitalist ekonomik sistemin en temel savunuları yerle bir olmuş, ABD'nin bayraktarlığını yaptığı liberal ekonominin kuralları sorgulanmıştı. **ABD'nin dünya ekonomisine önderlik edemediği/edemeyeceği üzerine ilk tartışmalar bu nedenle başlamıştı**.

Kriz Çin'i öne çıkardı

Bu durumda, hem yeni bir ekonomik model, hem de dünyaya önderlik edecek yeni bir ekonomik sistem ihtiyacı ortaya çıktı. Krizin seyri, aranan model ve önderin yeni yönünü işaret ediyordu. Son yıllarda giderek daha fazla büyüyen ve güç kazanan Çin, kriz döneminde hızla sıvırdı. Bunda üç temel etken rol oynadı. **Birincisi**, kriz, devletin ekonomiye daha fazla müdahalesini zorunlu kıldı; Çin'in devlet kapitalizmini esas alan ekonomik modeli zaten bunu öngörüyordu. **İkincisi**, Çin krizden en az etkilenen ülke olmuş, krizi hızla atlatarak büyüme hızını yeniden yükseltmişti. **Üçüncüsü**, kriz döneminde dünya genelinde büyük bir nakit sıkıntısı yaşanıyor ve hiçbir kurum kredi mekanizmasını işletmiyorken, Çin dünyanın tek borç vericisi durumuna düşmüştü. Krediye ihtiyacı olan Afrika ve Latin Amerika ülkeleri, Çin'den düşük faizli ve orta/uzun vadeli krediler buldular. Karşılığında ise, Çin bu ülkelerle çok önemli ekonomik anlaşmalar imzaladı.

G-20 zirvesinde dünyanın yeni görünümü

ABD daha ekonomik kriz patlak vermeden önce, dünya üzerindeki pazarlarını, sömürü alanlarını, güç ve etkisini, siyasi ve ekonomik önderliğini kaybetmeye başlamıştı. Hatta krizin tam da bu nedenle çıktığını söylemek yanlış olmaz. Ve kriz dönemi, bu güç kaybını hızlandıran bir rol oynadı. ABD'nin politikalarına ve ekonomik gücüne duyulan güven azaldı. Diğer taraftan **Çin, ABD'nin kaybet-tiklerini kazanan bir görünüm sergiledi. Ekonomik gücü ve bununla birlikte dünya pazarlarındaki siyasi gücü arttı**.

Son bir yıl içinde gerçekleşen G-20 zirveleri, aslında, güçler dengesindeki bu değişimi tescil etme misyonunu üstlendi. Kriz öncesinde dünyanın "patronu" G-8 ülkeleriydi. Ve Çin bu grubun içinde yer almıyordu. Ancak Çin'in artan gücü, diğer emperyalist ülkeleri, farklı biçimler aramaya, yaratmaya zorladı. G-20 zirveleri bunun ürünü olarak gündeme getirildi.

G-20'lerin ilk zirvesi, krizin yarattığı büyük panik ortamında, 2008 yılının Kasım ayında gerçekleştirildi. Zirve, "dünyanın sorunlarına ortak bir çözüm arama" ve "bu çabaya en geniş kesimi katma" misyonu ile toplanmıştı, ama gerçekte emperyalistler sofrasında Çin'e yer açmak için bulunmuş bir ara formüldü. 6 ay geçmeden ikinci zirve 2009 yılının Nisan ayında Londra'da gerçekleştirildi. Nisan zirvesinde alınan kararların ne derece uygulandığını görmek ve kriz sonrasına ilişkin planlama yapmak üzere Eylül zirvesi düzenlendi.

"Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"

11 Eylül sonrasında sıkça dillendirilen bu söz, bugünkü duruma oldukça uygun görünüyor. Dünya hegemonya dengeleri şekil değiştiriyor ve zirve de bunu ortaya koyuyor.

Alınan kararlara baktığımızda, resmi olarak çok kayda değer şeyler olmadığını görüyoruz. Finans kurumlarının üst düzey yöneticilerinin ikramiye ve primleri belli kurallara bağlanacak, uluslararası ticarette belli iyileştirmeler gerçekleştirilecek, İMF, G-20'lerin danışmanlığını üstlenecek, Dünya Bankası ve İMF'ye dönük reformlar gerçekleştirilecek vb.

Dünyada 1.4 milyar insan, günde 1.25 doların altında parayla yaşamını sürdürmeye çalışmaktadır, ama G-20 zirvesi bankacıların ikramiyeleri ile uğraşmaktadır. Bu yanı sıra, kapitalist sistemin kronik krizlerini gerçekten durdurmaya yönelik adımların bu tür zirvelerde atılmayacağı bir kere daha ortaya çıkmıştır.

Diğer taraftan, zirvenin en önemli sonucu, **Avrupalı ülkelerin, G-20 ülkelerine daha fazla söz hakkı vermesi, yönetimde yer açması** konusunda aldığı kararlardır. G-20 ülkelerinden kastedilen ise, Çin ve Rusya'dır.

Aslında zirve, öncesinde yaşanan gelişmelerin, zaten oluşmuş durumların adını koymakla, ya da adını koymadan, duruma uyum sağlamakla yetinmiştir. Mesela, 2003 yılında Irak savaşı başladığın-

dan beri, başta İran olmak üzere pek çok ülke, uluslararası ticarete dolar yerine başka paranın kullanılmasını istemektedir. Bu konu her geçen gün daha fazla gündemleşmiş, son bir yılda ise, **Rusya ve Çin, uluslararası ticarete kendi paralarını kullanma konusunda önemli adımlar atmışlardır**. Eylül ayının başında, Türkiye-Rusya ticari ilişkilerinde dolar yerine ruble (Rus para birimi) kullanılmasının gündeme getirilmesi, bu adımlardan biridir.

Bir diğer konu ise, **ABD ile Çin arasında ortaya çıkan korumacılık önlemleridir**. Ucuz ve kaliteli Çin mallarıyla rekabet edemeyen ABD, bu ürünlerin ithalatına sınır koymaya başladı. İlk fırtına lastik konusunda koptu. ABD, Çin'den ithal edilen araç lastiklerinin yüzde 4 olan gümrük vergisini yüzde 35'e çıkardı. Buna karşılık Çin ise, ABD otomobillerine ve tavuk etine aynısını yapacağını açıkladı.

Aslında zirve, pek çok alanda Çin-ABD rekabetinin gölgesinde başladı. Ve zirve gösterdi ki, rekabette bir adım daha ileriye giden, Çin oldu.

Çin'in önlenemez yükselişi

G-7 ülkeleri, '70'li yıllarda yaşanan petrol krizine çözüm bulmak amacıyla, dünyanın en gelişkin 7 ülkesinin biraraya gelmesiyle kurulmuştu. G-20 ülkeleri ise, '99 yılında, Çin ve Rusya'nın bu bileşimi büyütme çabalarının bir ürünü olarak gündeme geldi. Ancak G-20'nin gerçek anlamda söz sahibi olabilmesi için, 2008 dünya ekonomik krizinin patlak vermesi gerekti.

Bugün **G-20 ülkeleri** (ABD, Çin, Hindistan, Brezilya, Japonya, Rusya, Almanya, Arjantin, Fransa, Suudi Arabistan, Meksika, Güney Afrika, Birleşik Krallık, Güney Kore, İtalya, Kanada, Avustralya, Endonezya, Avrupa Birliği ve Türkiye) **dünyadaki toplam ekonomik gücün yüzde 88'ini temsil ediyorlar**. Bu 20 ülke içindeki en büyük güç, bugüne kadar G-7'nin oluşturduğu ülkelerdi (ABD, Almanya, Fransa, Japonya, İtalya, Kanada, Avustralya). Bu bileşime Rusya'nın katılmasıyla G-8 ismini aldı). Ancak kriz dengeleri değiştirdi. G-20 içinde bulunan **BRİC (Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin) ülkelerinin ekonomik büyüklüğünün, bir yıl sonra G-7 ülkelerini aşacağı tahmin ediliyor**. Dünya ekonomisini ve siyasetini de bu yeni denge belirliyor.

Zirvede alınan en önemli karar, bundan sonra G-7'nin belirleyici misyonunun ortadan kaldırılması. G-7 artık sadece jeopolitik konularda kararlar alabilecek ve toplantılarını G-20'den bağımsız yapamayacak.

Bir başka önemli karar ise, İMF'deki oy dengesinde yapılan değişiklik. Halen G-7 ülkelerinin İMF'deki oy hakkı yüzde 57, diğer ülkelerin yüzde 43. **Zirve sonrasında, oy kullanım hakkının yüzde 50-50 olarak değişebileceği öngörülüyor**. Keza, İMF'nin başkanının hangi kriterlere göre seçileceği de zirvenin tartışma konularından biriydi. Te-müllere göre, Dünya Bankası'nın başkanı ABD'den, İMF'nin başkanı Avrupa'dan seçiliyordu. Zirvede, İMF başkanının milliyetinin değil niteliklerinin belirleyici olması esas kabul edildi.

Bütün bu kararlar, Çin'in ve Rusya'nın İMF üzerindeki etkinliğinin arttığını, ABD'nin ise dünya ekonomisi üzerindeki söz hakkının her aşamada biraz daha eridiğini gösteriyor. Çin'in dünya hegemonyasındaki önlenemez yükselişi sürüyor.



“Korku yerine ÖZGÜRLÜK”

“Korku yerine Özgürlük” şiarıyla Almanya çapında örgütlenen ve Berlin’de yapılan mitingin üçüncüsü, 12 Eylül’de gerçekleşti.

11 Eylül’le birlikte toplumun bir bütün olarak gözetilmesi ve denetlenmesi, özellikle Batılı ülkelerde kanık-

sanır, hatta onaylanır oldu. Çoğunluk denetlenmek istemediğini söylese de “terör” gerekçesiyle sesini yükseltmiyor. Sokakta ve toplu ulaşım araçlarında “işlenen suçları kameralarla tespit ediyoruz” propagandası, daha önce devletin hayal bile edemediği yasaları çıkarmasına olanak tanıyor. Devletin her iki konuda yaptığı propagandanın amacı, insanları korkutarak daha fazla denetim altına almak.

11 Eylül’den bu yana çıkarılan anti-terör yasalarına ek olarak, toplantı ve gösteri yasasında değişiklikler, yabancılar yasasında sertleştirmeler, ceza yasasına yeni suç türlerinin eklenmesi vb. devam ediyor. Diğer yandan toplumun daha fazla denetim altına tutulması için, Ocak 2008’de yürürlüğe giren bir yasayla, tüm telefon görüşmelerinin depolanması, 2009’da çıkan bir yasayla internet adreslerinin denetlenmesi, sokaklara ve toplu ulaşım araçlarına kameraların yerleştirilmesi, kimlik kontrollerinin artması ve en önemlisi de işyerlerinde işçilerin denetlenmesi için işverenlere sınırsız özgürlüğün tanınması artık çok daha kolay ve resmi biçimde gerçekleştiriliyor... Susma zorunluluğu olan mesleklerde dahi, -örneğin doktorlar, avukatlar vb.- telefonlar kayıt altında tutuluyor. Almanya’da resmi telefon dinleme olaylarında, bu yıl geçen yıla oranla yüzde 11 artış var.

Bu uygulamalara karşı 167 kitle örgütünün 2008’de Berlin’de yaptığı mitinge yaklaşık 50 bin kişi katılmıştı. Mitingteki kararlılık ve öfke ve bileşenlerin, liberalinden radikal solcusuna kadar uzanması, büyük umutlar yaratmıştı. Yaklaşık bir yıl sonra 12 Eylül’de aynı şiarla yine Almanya çapında Berlin’de bir miting gerçekleşti. Bu mitinge katılım ise, yine renkliydi ancak katılım oranı yarı yarıya düşmüştü. Radikal sol, bin kişilik katılım ile tüm çabasına rağmen, renk cümbüşünün içinde kayboldu. Halbuki son bir sene içinde hem internetin izlenmesinin yasalaştırılması, hem de Alman Telekom, alışveriş zinciri Lidl, Nestle ve Alman Tren İşletmesi’nde çalışanların dinlenmesi, haklarında dosyaların oluşturulması, gizli kameralarla gözetlenmeleri gibi birçok skandal ortaya çıkarıldı. Yine en büyük sendika konfederasyonu Verdi, mitingin çağrıcıları arasındaydı ve işçilerin izlenmesine karşı bir yasa taslağı oluşturmaya rağmen üyelerini alana taşımamıştı.

Almanya’daki genel seçimlerden iki hafta önce yapılan bu eylemin amacı hükümeti uyarmak olsa da, muhalefet partilerinin kendi propagandalarını yapma zeminine dönüştü. Ve tabi ki Verdi gibi sosyal-demokrat partinin destekçisi olan sendikalar da işçileri alandan uzak tuttu.

Ancak katılımdaki düşüşü bununla açıklamak yeterli değil. Seçimler öncesi “İslami terör” seçimleri fir-



sat bilerek Almanya’yı kan gölüne çevirmeyi hedefliyor” propaganda-sının ve sürekli “metro-larda işlenen suçların kameralarla aydınlatıldı-ğı, faillerin bulunduğu” propagandasının önemli bir etkisi var. Mitinge katılanların çoğunluğunda bile dinlemelerin meşru-luğuna ilişkin çarpık görüşler vardı.

Diğer yandan telefon ve internet üzerinden denetim soyut kalıyor, gözle görülmüyor. İnternete her girdikleri sayfanın kaydedildiğini, belli sayfalara girdiğinde anında genel denetim içine alındığını görmüyorlar. Halbuki kapının önünde bekleyen sivil görevliler, polis sirenini duyuyorsun, ama internette ve telefonda izlendiğini farketmiyorsun. Benzer biçimde, her gün kimlik kontrolü yapılsa, güvenlik birimleriyle karşılaşılsa buna tepki çok daha büyük olur, ama kameralar bir süre sonra unutuluyor. Bu da izleme ve dinleme konusunda oluşan tepkilerde bir azalma yaratıyor.

İşçiler açısından ise durum daha da vahim. Alman Telekom’nun çalışanlarını dinlediğinin basına yansımaları olay yarattı. Ancak vurgu “mahkeme kararı olmadan” dinlenmesine karşıydı. Bu anlayışın geldiği yer, işçiler açısından önemli. Yasalcılık ön plana çıkınca, artık her işyerinde -lokantada, sigara bayisinde bile- işverenlerin “yasalara” uygun gözetilmesi alışkanlık haline geldi. Fabrika şoförlerinin bir aletle her adımının izlenmesi alışkanlık haline geldi. Çünkü yeni çıkarılan kimliklerle veya cep telefonları üzerinden herkes birbirini izleyebiliyor.

Tüm bu uygulamalar, bir yandan alışkanlık haline geliyor ama daha da önemlisi çaresizlik duygusu yaratıyor. Çünkü teknolojik gelişmeler aynı zamanda kişinin olaylar ve gelişmeler üzerinde kontrolünü yitirmesini de beraberinde getiriyor. Bundan kaynaklı yeni teknolojiyi nasıl sağlıklı kullanabiliriz üzerine yaygın bir çalışmanın yürütülmesi gerekiyor. Örneğin Berlin’de bilgisayarlı bir grup, düzenli olarak telefon ve internette denetimin nasıl yapıldığına ve buna karşı önlemlerin nasıl alınabileceğine dair seminerler veriyor. Bu faaliyetlerin yaygınlaşması gerekiyor.

Diğer yandan dinleme ve gözetleme olayı herkesi kapsarken, asıl işçi ve emekçilerin bu uygulamaların karşısında durması gerekiyor. Çünkü işyerlerindeki kameralarla denetim, hem daha ağır bir sömürü hem de örgütlenmenin önünde önemli bir engel haline geliyor.

Katılımda yaşanan sorunlara rağmen bu içerikli miting, Avrupa Birliği’nde tek örnek. Bu nedenle önümüzdeki mitinge işçi ve emekçilerin yoğun ve örgütlü katılımını sağlamak, onlar için gözetlenme ve denetlenmenin ne anlama geldiğini daha yaygın biçimde anlatmak gerekiyor. Soyut özgürlük kavramları yerine, somutta, üretim ilişkileri açısından sorunu ortaya koymak, hem korkuyu hem de bilinmezlik ve çaresizlik duygusunu yenme olanağı verecektir.

Almanya PDD

Gözaltılar, tutuklamalar...

ESP’lilere baskın ve tutuklama

8 Eylül’de eş zamanlı olarak İstanbul, Tunceli, İzmir, Ankara, Malatya, Diyarbakır, Çanakkale ve Bursa’da ESP temsilcilikleri, Atılım büroları ve ESP-Atılım çalışanlarının evleri TMY ekiplerince basıldı ve 38 kişi gözaltına alındı. Baskına gerekçe olarak Atılım yazarı Kutsiye Bozoklar’ın cenazesine katılmak ve Gazi’de bazı istasyonlarına yönelik eylemler gösterildi. Baskınlar sabaha karşı özel timler eşliğinde gerçekleştirilen, evlerin kapıları kırıldı, eşyalar talan edildi. Gözaltına alınanlardan 27’si Ankara’ya götürüldü, 11 kişi de İstanbul TMY’de tutuldu. Sorgulamaların ardından mahkemeye çıkarılan devrimcilerden 19’u tutuklandı ve cezaevine gönderildi.

Yapılan baskınlar, eylemler ve basın açıklamalarıyla protesto edildi. 9 Eylül’de İstanbul Galatasaray’da yapılan ve Proleterce Devrimci Duruş okurlarının da destek verdiği eylemde “ESP susmadı susmayacak” pankartı açıldı. “Baskılar bizi yıldıramaz”, “Özgür basın susturulamaz”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı. Basın açıklamasında ESP’nin bürolarının daha önce de basıldığı ancak faaliyetlerinin aralıksız devam ettiği, bu saldırının da geri püskürtüleceği belirtildi.

Eylemden sonra Gazi otobüsüyle evine dönen iki kişi de otobüsten gözaltına alındı.

Protesto eylemleri İzmir, Adana, Bursa, Ankara, Tunceli, Diyarbakır ve Malatya’da da gerçekleştirildi.

İşçi-Köylü Kartal temsilcisi tutuklandı

İşçi-Köylü gazetesi Kartal temsilcisi Suzan Zengin ve Gülsuyu’nda 3 kişinin evi, 28 Ağustos’ta basılarak gözaltına alındı ve tutuklanarak cezaevine konuldu. Gerekçe olarak telefon görüşmeleri gösterildi.

Tutuklamaları protesto etmek için devrimci basın çalışanları 5 Eylül’de Taksim tramvay durağında toplandı. Proleterce Devrimci Duruş, Partizan, Kızıl Bayrak, Devrimci Hareket, Devrimci Demokrasi ve Atılım tarafından örgütlenen eylemde “Özgür basın susturulamaz” pankartı açıldı, İşçi-Köylü gazetesi ve dövizler taşındı.

Basın açıklamasında Suzan Zengin’in gazete temsilcisi olduğu bilinmesine rağmen, ifade bahanesiyle gözaltına alındığı, sabah evin basılıp talan edildiği vurgulandı ve derhal serbest bırakılması istendi.

Eylem atılan sloganların ardından bitirildi.

✓ Yürüyüş dergisinin 20 Eylül 2009 tarihli 194. sayısı toplatıldı ve bir ay kapatma cezası verildi. Gerekçe olarak “örgüt propagandası” gösterildi.

✓ Özgür Gündem gazetesinin kapatılması-nın ardından yayın hayatına başlayan “Açılım” gazetesi de kapatıldı.

✓ 11 Eylül’de DTP parti binaları ve yöneticilerinin evleri basıldı. Onlarca kişi gözaltına alındı.

✓ İstanbul Fatih’te bulunan yabancılar misafirhanesinde mülteciler kendilerine yemek verilmediği ve kötü davranıldığı gerekçesiyle isyan yatakları yaktılar. 100 mülteci kendilerine insan gibi davranılmasını istedi.



“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. Ekim Devrimimiz bu zaferi emsalsiz cefalar, güçlükler, işitilmemiş acılar içinde ve kendi payımıza büyük başarısızlıklar ve hatalarla gerçekleştirdi. Sanki başarısızlıklar olmaksızın, hatalar yapılmaksızın tek başına geri bir halk dünyanın en güçlü ve ileri ülkelerinin emperyalist savaşlarının üstesinden gelebilirmiş gibi! Hatalarımızı kabul etmekten korkmuyoruz ve biz bunları bu hataları düzeltmesini öğrenmek için soğukkanlılıkla değerlendireceğiz. Fakat olgu şudur ki; yüzylerce, binlerce yıldır ilk kez köle sahiplerine karşı bir devrimle ‘cevap vermek’ için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlülere rağmen yerine getirilecek. Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. **Önemli olan, buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.**”

Böyle diyordu Lenin devrimin ilk günlerinde. O günlerde tüm devrim düşmanları “*Bolşeviklerin bir haftadan fazla iktidarda kalamayacağını*” düşünüyorlardı. Lenin de “*önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır*” dedi. Ama sadece buzı kırmakla, yolu açmakla kalmadılar. Yaklaşık 40 yıl sosyalist bir ülkeyi kurup yaşatmasını başardılar. Sosyalizmin nasıl bir düzen olduğunu, dost-düşman herkese gösterdiler.

Kapitalizmin 150 yılda başaramadığını 20 yıl içerisinde, üstelik dünya ’29 Krizi ile kıvranırken emperyalistlerin deyişiyle, “Sovyet mucizesi” ile başardılar. İşçi Stahanov’uyla, köylü Mari Demçenko’suyla ve nice adsız kahramanıyla üreterek ve paylaşarak... Bilime teknolojiye, sanata ve kültüre hakim Sovyet insanını yaratarak... Kazaklardan Azerilere, Ruslardan Gürcülere tek umut ve tek yürek atışında birleşen bir kardeşleşmenin ve renk renk halklar bahçesinin oluşmasını sağlayarak... Kadın-erkek her ulustan savaşçısıyla Hitler faşizmini dize getiren büyük bir güç ortaya koyarak...

Ekim devriminin üzerinden 93 yıl geçti. Daha kaç yıl geçerse geçsin, o insanlığın belleğinde “geleceğin toplumu”nun ilk örneği olarak hep canlı kalacak. Sömürücü sınıfların yüreğine korku salmaya devam edecek. Sosyalizmin bu ilk tarihi denemesinde kapitalist restorasyona yenik düşmesi bu gerçeği değiştirmiyor. Mesele, neyi miras aldığımız ve onu nasıl kullandığımızdır...

“Kürt açılımı” ile birlikte ulusal sorunun yeniden gündemleştiği bugünlerde, Ekim devrimini “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” ve halkların kardeşleşmesi yönüyle ele almak, daha yararlı olacaktır. Ekim devrimi, her alanda çok büyük başarılar kaydetmiş, muazzam ilerlemeler sağlamıştır. Bunlardan biri de hiç şüphesiz ulusal sorunun çözümü yönünde atılan adımlardır. Burada aktardıklarımız, bu konuda sağlanan başarıların en küçük bir özetidir sadece.

Ulusal sorunun çözümünde EKİM DEVRİMİ

1922 Aralıkında- ulusal cumhuriyetler bir araya gelerek Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’ni kurdular. Böylece, tamamen ulusal eşitlik ve özgür iradeye dayanan söz konusu federasyonla birlikte, dünya tarihinde o zamane dek bir eşi daha görülmeyen ilk çokuluslu sosyalist devlet kurulmuş oldu. Ve anayasa gereği her cumhuriyet istediği zaman federal birlikten özgürce ayrılma hakkına sahipti.

SB’deki uluslar, sınıf içerikleri, sosyopolitik çıkarları ve yönelimleri bakımından o zamana kadar bilinen uluslardan farklı bir tipe dahildiler. Burjuva uluslar, feodalizme karşı mücadele ve kapitalist üretim ilişkileri temelinde şekillenmişlerken; Sovyet düzeni etrafında birleşen yeni uluslar, kapitalizmin tasfiyesi ve sosyalizmin inşası sürecinde sosyalist uluslar olarak doğdular. Her şeyden önce, çokuluslu Sovyet devletinde ulusal baskıyla birlikte kapitalizme ve ezen-ezilen ulus karşıtlığına dayanan sömürü ilişkilerine son verilmişti. Bu, aynı zamanda ulusların ve aralarındaki ilişkilerin nitelik değiştirmesine bağlı olarak, ulusal sorunun ve bundan doğan görevlerin kapsamının değişmesi demekti. Başka bir deyişle, ulusal baskı ve ayrıcalıkların kaldırılmasıyla, ulusal sorunun niteliği ve kapsamı değişmişti, ama uluslar arasındaki farklar tamamen kaldırmadığından nihai çözüme kavuşmuş olmaktan da uzaktı.

Sosyalizm koşullarında ulusal sorun politika-sının ana hatlarını ortaya koymak, Lenin’in ölümü nedeniyle Stalin’e düştü. Burada Stalin’in dayanak noktası, Marx ve Engels’in özellikle de Lenin’in önceden belirledikleri genel perspektifler oldu. Onlar gerek ulusal farkların yok olmasının gerekse ulusların kaynaşmasının kısasürede değil, ancak sosyalizmin dünya ölçüsünde zaferi sağlandıktan sonra mümkün olabileceğine işaret etmişlerdi. Stalin, tamamen bu perspektiften hareket ederek, sosyalizm koşullarında ulusal sorunun ele alınışını, ilki ‘sosyalizmin tek ülkede zaferi dönemi’, ikincisi ise ‘sosyalizmin dünya ölçüsündeki zaferi dönemi’ olmak üzere iki döneme ayırdı. Sosyalizm koşullarında ulusal baskının ve ulusal devlet çitlerinin ortadan kaldırıldığı birinci dönem ile, ulusal farkların tasfiye edildiği ve ulusların kaynaştığı ikinci dönem arasında yapılan bu ayrım oldukça önemliydi.

Stalin birinci dönemde izlenecek milliyetler politikasının özelliklerinden hareketle en önemli görevlerden birinin, merkezi Rusya ile, kapitalizmi ya hiç yaşamamış ya da geri kalmış uluslar arasındaki tarihten miras alınan eşitsizliği kaldırmak olduğunu belirtiyordu. 1921 yılında yapılan X. Parti Kongresinde bu konu-

da şu karar alınmıştı: “*Partinin görevi, Büyük Rus olmayan halkların emekçi yığınlarının, ileri merkezi Rusya’ya yetişmelerine yardım etmektir, onlara; a) kendi ülkelerinde, bu halkların ulusal yaşam koşullarına uygun biçimler içinde, Sovyet devletini geliştirip güçlendirmele-rine; b) anadilinde faaliyet gösteren ve yerel nüfusun yaşam ve psikolojisini bilen kişilerden oluşan mahkemeleri, idari ve iktisadi organları, iktidar organlarını geliştirip güçlendirmelerinde; c) basını, okulları, tiyatroları, kulüpleri ve genel olarak anadilde faaliyet gösteren kültür ve aydınlatma kuruluşlarını geliştirmelerinde; d) anadilde genel eğitim için ve ayrıca mesleki teknik karakterli kapsamlı bir kurs ve okul ağı örgütleyip geliştirmelerinde yardım etmektir.*”

Nitekim bu kararları yaşama geçiren Sovyet Hükümeti, birlik cumhuriyetleri arasındaki fiili eşitsizlikleri (kültürel, ekonomik, siyasi) gidermek için yoğun bir seferberlik başlattı. Alınan geniş kapsamlı önlemler arasında sosyalist sanayi ve tarımın geliştirilmesi, yeni sanayi dalları kurulması, anadillerde okullar ve kültürel kurumları açılması, yerel kadroların hazırlanması vb bulunuyordu. 1940’lı yıllara gelindiğinde, beş yıllık planlar yardımıyla bu doğrultuda önemli mesafeler katedilmiş, sosyalist ilişkilerin pekiştirilmesi ve milliyetçilik kalıntılarına karşı sistemli mücadele sayesinde, halklar arasında karşılıklı güvene ve kardeşçe işbirliğine dayalı yeni türde ilişkiler kurulmuştu.

Burada, Stalin dönemi boyunca, Sovyet devletinin eskiden geri bırakılmış cumhuriyetlerinin ekonomik, kültürel ve politik gelişmelerinin sağlanması; milliyetçilik kalıntılarının gerile-

tilip enternasyonal dayanışmanın hakim kılması ve ulusal sorunun nihai çözümü doğrultusunda gerekli diğer bütün önlemlerin alınmasıyla ilgili adımları tek tek saymak gerekmiyor. Ama özet olarak şu söylenebilir; Stalin’in başında bulunduğu SB, bu alanda attığı dev adımlarla ulusal sorunda sosyalist çözümün üstünlüğünü göstermiş ve bu sayede, dünyanın bütün ezilen halkalarının gözünde güçlü bir çekim merkezi haline gelmişti.

* * *

Stalin önderliğindeki sosyalist SB’de ulusal ayaklanma ve boğazlaşmalar hemen hiç olmamıştır. SB’deki ulusal çelişkilerin sosyalizmden değil, mevcut kapitalizmden kaynaklandığını görmek için kahin olmak gerekmez. Eğer Kruşçev ve Brejnev dönemlerinde oluşan bürokrat burjuva sınıf, kapitalizmi adım adım restore etmeseydi ve SB’yi sosyal-emperyalist bir devlette dönüştürmeseydi, sonraki milliyetçi kaynaşmaların hiçbirisi olmayacaktı. Bir yandan antistalinizm eşliğinde uygulamaya soktukları burjuva ekonomik reformlarla Sovyet ekonomisinin dengeli ve uyumlu gelişmesini bozguna uğrattılar; çevre bölgelere yapılması gereken yatırımları göttükçe kıstılar ve bu bölgelerin kaynaklarını sömürmekle yetinerek eşitsiz gelişmeyi derinleştirdiler. Öte yandan, ‘sosyalist’ bir kisve altında büyük Rus milliyetçiliğini yeniden hortlattılar ve sistemli bir Ruslaştırma politikası uyguladılar. Sosyalist toplumda tamamen kökleri kazınamayan milliyetçilik kalıntıları, kapitalizme geri dönüş ortamında tekrar dirildi ve ege-men ideoloji haline geldi.

Yukarda değindiğimiz gibi Lenin ve Stalin, ulusal sorunun tek ülkede nihai olarak çözülebileceğini, bunun için dünya ekonomisinin kurulması gerektiğini hatta ulusların kaynaşmasının bundan sonra bile çok uzun bir dönem devam edeceğini belirtmişlerdi. Zaten bu nedendir ki, Stalin, partinin ulusal sorundaki görevlerini ele alırken dikkatleri sürekli olarak cumhuriyetler arasındaki fiili eşitsizliklere, en az bunun kadar baş tehlike saydığı büyük Rus milliyetçiliğine ve yanısıra yerel milliyetçilik kalıntılarına karşı mücadele zorunluluğuna çekti. 1934 yılında “insanların bilinçlerindeki”, “kapitalizmden artakalan kalıntıların”, “ulusal sorunda, başka bir sorundakinden çok daha dire olduklarını” özellikle vurgulamıştı. Stalin’in bu konudaki perspektif ve uyarılarını, son yazılarında bile görmek mümkündür.

Sovyet halkları tarihlerinin en parlak, en özgür dönemlerini Stalin döneminde yaşadılar. Çünkü her şeyden önce parti ve hükümetin ulusal sorunda izlediği politika Marksist-Leninist ve proleter enternasyonalistti. Lenin ve Stalin dönemlerinde izlenen milliyetler politikası, sömürücü sınıflarla birlikte ulusların birbirlerini

sömürmelerine son verdiği, hakların biçimde ulusal, içerikte sosyalist kültürlerini açılıp gelişmesini sağladığı ve her türlü milliyetçilik kalıntılarına karşı mücadeleyi içerdiği için, Sovyet halklarını ‘tek bir kardeş aile’ içinde birleştirdi. Ve bu öylesine sağlam ve çelikten bir birlikti ki, Naziler SB’ye saldırdığında Sovyet halklarını bölüp eski milliyetçiliği dilterek bazı ulusal toplulukları kendi yanına çekebileceğini sanan Hitler’in, suratında bir şamar gibi patladı. Sovyet halkları, Alman faşist emperyalizmine karşı tek bir saf olup kahramanca savaşılar ve ırkçı cellatları yenilgiye uğrattılar.

II. emperyalist paylaşım savaşında, sosyalizm ile faşizm arasındaki savaş, aynı zamanda ulusal soruna iki farklı dünyanın bakışı ve savaşımıydı. Sosyalizmin ulusların eşitliği ve dostluğu ideolojisi ile faşizmin milliyetçilik ve ırk düşmanlığı ideolojisi çarpışmış ve ilkinin kesin zaferiyle sonuçlanmıştı. Böylece Nazi Almanya’sı, sadece askeri olarak değil, siyasal ve manevi olarak da büyük bir yenilgi aldı.

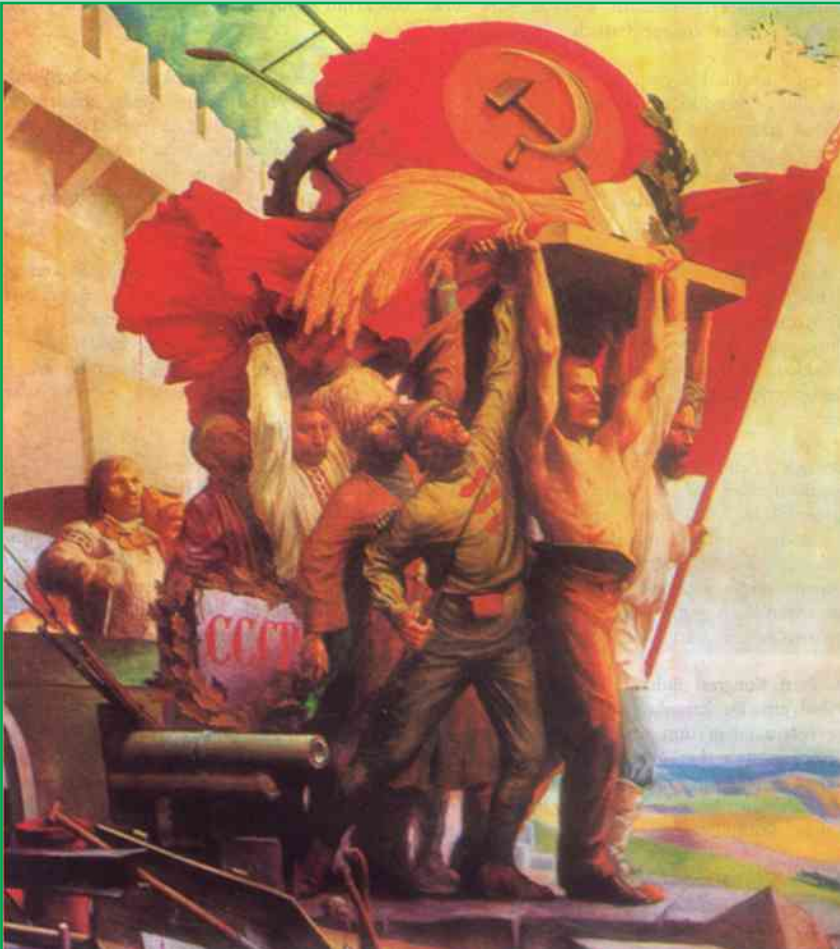
Bu zaferin ardından Stalin ‘Sovyet yurtseverliği üzerine’ yaptığı konuşmada şunları söylüyor:

“*Sovyet ülkesinin insanları, ister büyük ister küçük olsun, her ulusun yalnızca kendine ait ve başka uluslarda bulunmayan kendi nitel özellikleri, kendi özgül kişiliği olduğu düşünce-sindedirler. Bu özellikler, her ulusun tamamlanıp zenginleştirdiği dünya kültürünün ortak hazinesine katkısını oluşturur. Bu anlamda, büyük küçük bütün uluslar eşit bir durum içinde bulunurlar ve her ulus, herhangi bir başka ulus kadar değerlidir.*” (Sömürgeler Sorunu sf: 328)

İşte sosyalizmin, gerek savaş öncesi, gerekse savaş döneminde emperyalizm ve faşizm karşısındaki başarısının kaynağı budur. Her ulus, kendi kaderini tayin hakkını kendi iradesi ile kullanmıştır. Devrimin ilk yıllarından itibaren 60’tan fazla dilde gazete basılmaya başlanmış, kültürel-sanatsal etkinlikleri alabildiğince gelişmiştir. Denebilir ki, SSCB içinde yeralan uluslar ‘altın çağ’larını, sosyalizm döneminde yaşamışlardır. Ne zaman ki, sosyalizm içten çöktürülmüş, geriye dönüş başlamıştır; ‘yeni Çar’lar ulusların elde ettiği özgürlükleri gaspetmeye, uluslar üzerinde baskıya girişmişlerdir. Arkasından -emperyalizmin kıskırtmasıyla da- ulusal boğazlaşma dönemi ve ayrı devletler olarak parçalanma baş gösterir. Yani kapitalizmin uç verdiği noktada, ulusal baskı ve haksızlıklar, ardından boğazlaşma sökün etmiştir.

Emperyalizm varolduğu sürece, ulusal güvensizlik, ulusal düşmanlık ve çatışmalar sürüp gidecektir. Çünkü ulus, “*yalnızca bir tarihsel kategori değil, belirli bir çağın, yükselen kapitalizm çağının tarihsel kategorisidir.*” O halde özünde burjuva bir nitelik taşıyan ulusal sorunun varlığı, doğal olarak kapitalizmin varlığına bağlıdır. Ve bu sorunun kesin çözümü de, kapitalizmin bir daha dirilmemek üzere tarihin çöplüğüne gömülmesiyle mümkündür.

Sonuç olarak Ekim devrimiyle birlikte inşa edilen sosyalizmde, ulusal sorunun çözümünde çok büyük adımlar atmış, çok güzel örnekler sunmuştur. Onu tamamlamak ve sorunu nihai olarak çözmek ise, sosyalizmin tüm dünyada zaferiyle gerçekleşecektir.



Atılım gazetesinin 5 Eylül 2009 tarihli “Özgür Kadın” köşesindeki yazı şöyle başlıyor:

“Komünist partinin sınıfı işçidir.

Eğer komünist partinin bir cinsiyeti olacaksa o da kadındır.”

Ve devamındaki cümlelerde, bundan neyi kasettiğini açıklıyor:

“Sınıflı toplum düzeni içinde ve ona karşı örgütlenmiş bir organizmanın ezilenden yana bir savaş ve varlık belirlemesi ne kadar doğalsa, ezilenin de ezileni kadından yana bir varlık tanımlaması yapması da o kadar doğaldır çünkü.”

“Hepimiz...”li sloganlar, bir süredir Türkiye Devrimci Hareketinin siyaset yapma tarzında önemli bir yer tutuyor. Atılım çizgisi de bu tarzın bayraktarlığını yapıyor. Gündeme gelen her sorun için, hemen “Hepimiz...”li bir slogan benimseyerek harekete geçiyor. “Hepimiz Filistinliyiz!”le başlayan süreç, “Hepimiz Ermeniyiz!”, “Hepimiz Lübnanlıyız!” vb güncel gelişmelere uygun olarak yeni biçimler alarak atıldı. Ve bu yazı, öncelikle, yaklaşım olarak “Hepimiz...”li sloganların geldiği yeni bir aşamayı ifade ediyor.

Bu konudaki görüşlerimizi daha önce de dergimiz sayfalarında ifade etmiştik. Bir soruna sahip çıkmak ve o sorunun çözülmesi için savaş vermek başka bir şeydir, o sorunla aynışmak başka bir şey. Bir sorunu ya da bir konudaki duyarlılığı ifade etmenin tek biçimi, o konuyla aynışmak değildir. Ve aradaki çizgi, Atılım gazetesinin sandığından daha kalındır.

Savunmak, aynışmayı gerektirmez

Komünistlerin görevi, ezilenden yana olmak, ezilenin haklarını savunmaktır; ezilen olmak değil. Ezilenin yanında yer alır, ama ezilenin yerine geçmez.

Zaten komünistlere sınıf, cinsiyet, etnik köken vb. belirlemek, ML’nin özüne aykırı bir tutumdur. Çünkü, “komünist olmak” demek, öncelikle kendi kökenine başkaldırmak demektir.

Komünizm pekçok şeyi ortadan kaldıracaktır: Ulusal farklılıkları, sınıfsal farklılıkları, cinsel farklılıkları, baskı ve sömürüyü, ezen ve ezileni, devleti ve daha pekçok şeyi... Çünkü **komünizm, sınıflar üstü, cinsler üstü, dinler üstü, mezhepler üstü, uluslar üstü vb. vb. bir aşamayı ifade eder.**

Orada sınıfsal anlamda ezen ve ezilen olmadığı için, ne proletarya ne de burjuvazi olmayacaktır. Orada ulusal anlamda ezen ve ezilen olmadığı için ulusal farklılıklar olmayacaktır. Orada dinsel ya da mezhepsel anlamda ezen ve ezilen olmadığı için dinsel ve mezhepsel farklılıklar olmayacaktır. Orada cinsel anlamda ezen ve ezilen olmadığı için, kadın da erkek de iyi-üstün özelliklere, komünist özelliklere sahip olacaktır. Sadece geleceğin komünist dünyasında değil, bugünün sömürücü toplumlarında yaşayan ve bu sömürüye başkaldıran komünistler de, etnik-dinsel-mezhepsel-sınıfsal kökenlerini bir kenara bırakmak, bütün bunların üzerinde ve dışında bir kimlik olan “geleceğin insanı” kimliğini kuşanmak durumundadırlar. Benzer biçimde, “kadınlık” ve “erkeklik” hallerine ilişkin tüm olumsuz niteliklerini de bir kenara bırakarak, “komünist insan” a özgü olumlu nitelikleri donanmak çabasında olmalıdır.

“Kadın”laştırmak değil, devrimcileştirmek, komünistleştirmek...

Komünizm, bütün bu ayrışmaların, farklılıkların üzerinde ve dışında bir toplum biçimidir çünkü. **Sınıflı toplumlarda yaratılan farklılık ve kavramlar, komünizmin dünyasına yabancısıdır.** Bu yüzden komünist olduğu iddiasındaki bir partiye, sınıfsal, cinsel, etnik vb. kimlikler belirlemeye çalışmak, komünizmin esasının kavranmadığını göstermekten başka bir anlam taşımaz.

“Kadın”; ama hangi sınıftan?

Atılım gazetesi, Komünist partinin cinsiyetinin “kadın” olması gerektiğini savunurken, öncelikle bu soruya cevap vermelidir: Hangi sınıfın kadını? Burjuva kadın mı, proleter kadın mı, köylü kadın mı? Çünkü bu türden sınıfsal vurgusu eksik bir “kadın” tanımı, ucu açık, nereye çekersen gidebilecek bir tanımdır. Burjuva kadının sorunlarıyla işçi kadının, köylü kadının sorunları birbirinden çok büyük farklarla ayrılmaktadır. Çünkü **her kadın, hayat karşısında cinsel kimliğinden önce, sınıfsal kimliği ile durur, sınıfsal kimliği ile konumlanır, sınıfsal kimliği ile düşünür. Bu erkekler için de böyledir. Sınıfsal kimlikler, cinsel kimlikten çok daha kesin biçimde belirleyicidir.**

Zaten komünistler ile feministler arasındaki temel fark da burada ortaya çıkmaktadır. Feministler, hangi sınıftan olursa olsun “kadın”ı öne çıkarır, “erkek” karşısında “kadın” savunuculuğu yaparlar. Komünistler ise, burjuva kadının ezen ve sömüren sınıfın safında olduğunu bilerek, sadece ve sadece ezilen ve sömürülen sınıfın kadınlarının yanında yer alırlar.

Atılım yazarının “ezilen ve sömürülen sınıftan kadın”ı kastettiğini varsayarak devam edelim. Burada ikinci bir sorun ortaya çıkmaktadır. **Ezilen ve sömürülen sınıfın kadını, pekçok olumlu özellik taşımakla birlikte, sınıflı toplumda yaşıyor olmanın getirdiği lekeleri bünyesinde barındırmaktadır.** Mesela emekçi kadınlar mücadeleye atıldıklarında, erkeklerden çok daha tutkulu ve kararlı savaşçılar olabilirler; ama diğer taraftan, mücadele etmek isteyen pekçok erkek, ilkönce eşlerinin ya da annelerinin kurduğu barikatla savaşmak, onun geriye çeken pençelerinden kurtulmak zorunda kalırlar. Mesela kadınlar ilk üretici olmanın, doğurganlığın ve yaşam kaynağı olmanın olumlu nitelikleriyle donanmışlardır; çok yönlü düşünmek, aynı anda birçok işi birden örgütleyebilmek, duygusal zekaya sahip olmak, sabırlı olmak vb. Ama diğer taraftan, düzenin yozlaştırma saldırısının ilk hedefi ve bu saldırıdan en çok etkilenen kesim yine kadınlardır. Kısırca, hemcinsleriyle rekabet, toplum içinde kendisini cinsel kimliği üzerinden tanımlamak, dedikoduculuk, vb. özellikler, kadınlara özgü zaafırlar olarak bilinir. “Kadın sorunu” üzerine çalışma yapan her devrimcinin başucu kitabı sayılan Kadın ve Sosyalizm (August Bebel) adlı kitap, **sınıflı toplumların kadınları nasıl yozlaştırdığına, olumlu özelliklerini nasıl zayıflattığına** dair oldukça çarpıcı bir anlatıma, istatistikî verilere dayanan güçlü yorumlara sahiptir.

Söz konusu kitabın ve kadın sorunu konusunda

bilinen tüm ML literatürün ortaya koyduğu tek bir gerçek vardır: Kadınlar, bütün olumlu özelliklerini, ilkel komünal toplum döneminde, üretim ve yönetim alanında bulundukları konumdan almışlardır.

İlkel komünal toplumun üretim ilişkileri, kadınları olumlu özelliklerle donatmış, bu özellikler tarih içinde yapısal özellikler haline gelmiştir. Ancak sınıflı toplumlar dönemi boyunca, egemen sınıflar, emekçi kadınları daha fazla köleleştirebilmek için, bu özelliklerini gericiyleştirmeye, yozlaştırmaya, deforme etmeye çalışmıştır. Bir taraftan ev işlerinin “alıştırıcı” etkisi, diğer taraftan burjuvazinin ideolojik bombardımanı, kadınları her türden gerici düşünceye, batıl inançlara eğilimli hale getirmekte, maddi şeylere özelemleri ve özentileri büyütülmektedir.

Bu nedenle kadınlar, ancak ve ancak devrimcileştikleri koşulda ve devrimcileştikleri oranda, olumlu yapısal özelliklerini öne çıkarabilmektedirler. Devrimcileşen kadın ne kadar büyük bir savaş gücüne sahip oluyorsa, devrimden uzak duran kadın da o kadar, gerici özelliklerinin pençesinde boğulmaktadır.

Kadın, bir kadın olarak erkeğe karşı mücadelede her zaman en gerici, en yoz, en “kadınca” yöntemleri kullanır; kimi zaman küçük çarpışmaları kazansa bile, genel olarak bu mücadelede yenilmeye mahkumdur. **Sömürücü sistemler “erkek egemen” bir temel üzerine inşa edildiği için, sömürücü sistemleri yerle bir etmeden, “erkek”i yenmek mümkün değildir çünkü.**

Diğer taraftan, sınıflar mücadelesinin gerçeklerini kavradıkça ve sınıf mücadelesine katıldıkça, bütün olumlu yapısal özellikleri güçlenir, sağlamlaşır. Emekçi kadın, mücadele içinde, taşıdığı gücün büyüklüğünün de farkına varır ve sömürücü-baskıcı sistemle birlikte, erkek egemenliğine de son verecek savaşımı yürütecek düzeye ulaşır.

Sınıfsal mücadeledeki rolünden ve sınıfsal kökeninden bağımsız bir biçimde, salt bir cinsel kimlik olarak “kadın”, eksiklikleriyle, yoz yanlarıyla, olumlulukları ve güçlü yanlarıyla bir bütündür. **Komünist partinin “kadın” olduğunu iddia etmek, objektif bir biçimde, “kadın”ın taşıdığı olumsuz özelliklerin de, komünist partiye maledilmesi demektir.**

Sorunlar, savaşım içinde çözülür

Atılım gazetesi uzunca bir dönem boyunca, kadın sorununun, en yıpratıcı ve en didikleyici yöntemlerle işlenmişti. Kadınların “kadın” olmaktan kaynaklanan olumsuz özellikleri üzerine, bunaltıcı ve adeta küçümseyici bir üslup kullanıyordu. Atılım’ın bu tutumunu eleştiren bir yazı dergi-



miz sayfalarında yer almıştı. (PDD sayı 28, Mart 2000)

Son yıllarda ise Atılım'ın kadın sorununa yaklaşımı biçim değiştirmiş, “salt kadın övgüsü” şeklini almıştır. Geçmiş yıllarda kadınların her şeyi eleştiri konusu haline getirilirken, bugün “kadın olmak” başlı başına bir övgü ve böbürlenme vesilesi haline getirilmiştir. Öyle ki, 8 Mart'larda partinin “bir kadın örgütü gibi çalışması” çağrıları yapılmakta; erkeklerin, kendi içlerindeki erk'ekliğe karşı savaşıması istenmekte; “kadın olmaktan kaynaklanan özel baskı ve sömürünün” en alt düzeyde olduğu bu nedenle de kadın-erkek ayrımının en yapılmaması gereken öğrenci gençlik alanında bile özel kadın örgütleri kurulmakta “liseli genç kadınlar” gibi dünya devrim tarihinde yeri olmayan absürd kavramlar kullanılmaktadır.

Bu çizginin en son noktası ise partiyi “kadın”laştırma perspektifidir.

Ve bu durum, Atılım çizgisi açısından son derece vahim bir tabloyu ortaya koymaktadır.

Tarihte sömürüyü ilk tanıyan, ilk köleleştirilen, kadındır. Bu nedenle sömürü ve baskı ortadan kaldırılmadıkça, kadın sorunu da çözülmeyecektir. Ancak mücadelenin her aşamasında kadın, mücadeleye katıldığı sürece ve düzeyde adım adım özgürleşecektir. Bu nedenle de kadınları ne gereksiz yere didikleme, ne de “kadın olmak” konusunda hakedilmeyen övgüler dizmek doğru bir yaklaşımdır. Övgüye layık olan, genel olarak “kadın” değil, “devrimci kadın”, “komünist kadın”dır. Mücadeleye katılmak için, erkeklerden iki kat daha fazla uğraşması gerektiği için, hem evdeki hem sistemdeki sömürüye başkaldırdığı için, mücadele içinde genel olarak erkeklerden daha tutkulu, daha kararlı savaşçılar olduğu için, direnişin en ön saflarında yer aldığı için... Bütün bunlar için övülmesi gereken “devrimci kadın”dır.

Bu nedenle doğru yaklaşım, kadınların sınıf mücadelesine daha fazla ve daha ileriden katılımını sağlamaktır. Olumlu ya da olumsuz bir üslupla sürekli olarak “kadınlık” halleriyle uğraşmak, ne kadınları, ne de onlarla aynı saflarda savaşmakta olan erkekleri dönüştürür; “erk'eklik”e savaş açılmasını, “erk'eklik”in yok edilmesini sağlamaz. İşin doğrusu, en güçlü “erk” alanı olan devlete karşı, sömürü sisteminin kendisine karşı mücadele, hem erkeği hem de kadını devrimcileştirir, komünistleştirir, erkek olmanın ve kadın olmanın olumlu yanlarını, “komünist olmak” potasında eriterek “yeni insan”ı yaratır.

“Sınıfsız-sömürsüz bir dünya”yı kuracak olan, ne kadındır, ne de erkek. Her ikisinin devrimci yanlarının bileşiminden, kolektif gücünden doğan “yeni insan”dır. Sınıflı toplumlara özgü bütün “kadınlık” ve “erkeklik” lekelerini-kusurlarını yerle bir etmiş, ilkel komünal toplumun komünal insanına özgü bütün “ilk'el” yanlarını güçlendirip bir üst aşamaya sıçratmış “yeni insan”! Yani “komünist insan”!

Kadın sorunun en yoğun yaşandığı dönem

Yaşadığımız dönem, kadın sorunun, belki de son 40-50 yıldır en üst noktaya çıktığı, en şiddetli biçimde yaşandığı bir dönemdir. Onyıllardır kadın hiç bu kadar metalaştırılmamış, bu kadar köleleştirilmemişti. Bugün ise, kapitalizmin yozlaştırma saldırısı, yeni yetişen genç kuşağın ezici bir çoğunluğunda, orta yaşlı kesimin ise mücadeleye uzak kesimleri üzerinde oldukça etkili oluyor.

Öyle bir kuşak yetişiyor ki, erkekler dışarıda

son derece silik ve kişilsiz bir tutum sergilerken, evdeki kadınlara karşı alabildiğine “maço” davranmaktadırlar. Genç kızlar, erkek arkadaşlarının mutfakta kendilerine “yardım” etmesi karşısında “şanslı” olduklarını düşünüyorlar.

Kıskançlık, köleleştirmenin en uç noktası olarak görünüyor; erkekler kız arkadaşlarının, kızlar erkek arkadaşlarının, karşı cinsten “tehdit oluşturabilecek” hiç kimseyle konuşmasına bile izin vermiyorlar. Böylece arkadaşlarının “kimin malı” olduğunun bilinmesini, tescillenmesini istiyorlar. Devrimci faaliyet içinde olan gençlerde bile, faaliyetin bir parçası olarak karşı cinsle kurulan ilişkilerde, sevgilinin onayı-izni gözetiliyor.

“Kadınla erkek arasında dostluk olmaz” sözü karşı cinsle kurulan her ilişkinin temelini oluşturuyor; bir kızla bir erkek biraz uzun konuştuklarında bile arada farklı şeyler aranıyor.

Genç kuşak, karşı cinsle duyulan sevgi dışında, farklı sevgi biçimlerini, dostça, arkadaşça, yoldaşça sevgi biçimlerini çok fazla bilmiyor, tanımıyor.

Giyim tarzı, kadın köleliğinin en “göze görünür” ve çarpıcı ifadesi oluyor. Hiçbir şeyi örtemeyecek kadar düşük belli pantolonlardan derin dekolteli daracık tişörtlere kadar kızların giyim tarzı ve “sıfır beden” mankenler gibi görünme çabası, kadının “cinsel bir meta” olarak düştüğü durumu sergiliyor.

İkili ilişkiler, “iki kişilik dünyalar”dan ibaret yaşanıyor. Bütün günler-geceler ya birlikte geçiriliyor ya da ayrı kalmak zorunda oldukları sürelerde beş dakikada bir mesaj çekiliyor. At gözlüklerini takmış köleler gibi, dünyadaki başka hiçbir şeye bakmasına, hiçbir şeyi görmesine izin verilmiyor.

Genç kızlar giderek daha fazla, kendilerini erkek arkadaşlarına göre şekillendiriyor. Erkek arkadaşının siyasi ve sosyal düşünceleri, genç kızların düşünceleri haline geliyor, kendi kimlikleri değersizleşiyor.

Kendine güvensizlik, karşısındakine güvensizlik, sevgiye güvensizlik en üst düzeyde yaşanıyor ve bu güvensizlik karşı tarafı “kıskançlık” cendresinde boğan bir kelepçeye dönüşüyor.

Kadınlara dönük olarak sadece fiziksel değil, duygusal-psikolojik şiddet en üst, en yoğun seviyede yaşanıyor. Benzer biçimde tecavüz ve taciz de onyıllardır olmadığı kadar artmış durumda.

Kapitalizmin kadın sorununu çözdüğünü iddia edenler vardır. Gerçekte kapitalizm, kadın sorununu daha üstü örtük ama daha vahim noktalara çekmiştir. Devrimci mücadele geriye düştükçe, kapitalist yozlaştırma, bireyselleştirme ve bencilleştirme saldırısı arttıkça, bunun acısını en çok kadınlar çekiyor, kadın sorunu daha da derinleşiyor.

Tek çare mücadeleyi yükseltmektir

'60'lı yılların ortalarından itibaren yükselen '70'li yıllarda daha da büyüyen mücadele, kadın sorununda önemli bir aşama kaydedilmesini sağlamıştı. Fabrikada patrona karşı beraber direnen, devlete, sivil-faşistlere karşı beraber çatışan, mitinglerde kolkola yürüyen, işkencede beraber direnen, gece sabahlara kadar bir bildiri hazırlamak için beraber uykusuz kalan kadınlar ve erkekler, özel yaşamlarında da mücadelenin gücünü duyumsamışlardı. Mücadelenin koşullarındaki eşitlik, devletin baskısını eşit biçimde göğüsleme çabası, özel yaşamda da eşitliği giderek büyüttü.

Cinselliği dışında topluma verecek hiçbir şeyi



olmayan kadın, doğal olarak sadece onu sunar, kendini, cinselliği üzerinden ifade eder. Oysa mesela üniversitede kariyeri olan, bilimle uğraşan kadınlar, son derece sade saç-makyaj ve giyim tarzına sahiptirler. Aynı şekilde mücadele eden kadın da, kendisini mücadeledeki konumu üzerinden ifade eder; onun topluma sunacağı bir mücadelesi vardır, “kadın” kimliğini öne çıkarmaya ihtiyaç duymaz. Ve yine mücadeledeki duruşu, bütün toplumun, özellikle de erkeklerin saygınlığını kazanmasına neden olur. Erkeklerin gözünde “kadın” olarak değil, “devrimci” olarak, “komünist” olarak bir değer ve güç kazanır. Kadın sorununu azaltan, kadın-erkek eşitliğini sağlayan unsur işte budur.

'70'li yıllarda kadınların toplum içindeki konumlarını değiştiren unsur buydu. '80'li ve '90'lı yıllarda ise, mücadele aynı düzeyde sürmese bile, yine de gerek geçmişin izleri, gerekse mücadelenin devam ediyor oluşu, kadın sorununun ciddi boyutlara ulaşmasını engellemiştir. Ancak bugün, oldukça tehlikeli bir evreye girmekteyiz. Kapitalist saldırganlığın boyutu, devrim sempatzanını saflara kadar uzanmakta, hatta yer yer devrim saflarına da sızmaktadır.

Tam da bu nedenle, devrimci yapılar kadın sorunu konusunda çok daha dikkatli ve titiz bir tutum içinde olmak zorundadırlar. Ne bu sorunu küçümseyen ve yok sayan bir bakış, ne burjuva kadınla emekçi kadını aynılaştıran feminist bakış, ne de gereksiz bir “kadın-erkek” ayrıştırması, kadın övgüsü ve mücadelede “kadınlaşma” çağrısı...

En doğru yaklaşım, genel devrimci mücadeleyi yükseltmek, devrim ve sosyalizm propagandasını güçlendirmek, kadınların ve erkeklerin devrimci yanlarını pekiştirmek, kadroları daha fazla komünistleştirmektir.

Tarihte, kadın kahramanlar yaratmamış hiçbir toplumsal hareket başarıya ulaşmamıştır. Fransa'da gericiliğe başkaldıran Jean D'arc'dan Amazonların kadın savaşçılara, İspanya'da “Non pasaran” çıkılığını yükselten Dolores Ibarruri'den Sovyet partizan Tanya'ya, Paris Komünü'nün “petrolcü kadınları”ndan Kürt komutan Berivan'a, evinde kuşatılmışken silahına zafer türküleri söyleten Sabahat'a, işkencede direniş manifestosu yazan Selma'ya... Ve bu kadınların hepsi, erkek yoldaşlarıyla omuz omuza yürürken gelişmiş güçlenmişlerdir. Erkek yoldaşlarıyla aynı parti içinde, eşit haklara sahip devrimciler olarak savaşmışlardır. Çünkü sosyalizm ve komünizm, sadece ve sadece, kadın ve erkek komünistlerin örgütlü olduğu komünist bir parti tarafından inşa edilebilir. Partiyi kadınlaştırmak değil, kadını ve erkeği komünistleştirmek, bunun tek yoludur.

“Bu benim özel hayatım”

eğer, yapan kişi, savunduğu, söylediği, yazdığı her ne olursa olsun, “yeni insan” değil, bu düzenin sıradan

“Komünistlerin, işçi sınıfının en ileri, en sınıf bilinçli ve en devrimci kesimi olduğunu söylüyorsak, o zaman bunun pratikte, yaşamın istinasız bütün alanlarında tanıtılması gerekir.” (Komünist Enternasyonalde Kadro Sorunu Üzerine, İnter Yayınları, sf. 96)

Burjuva propaganda, devrimcilerin tek tip, aynı giyinen, aynı düşünen, aynı davranan, “özel hayatı” olmayan, “beyni yıkanmış” robotlar yarattığını iddia eder. Oysa tam tersine, kapitalist sistemdir insanları robotlaştıran, tek tiplendiren. Çünkü en başta, düşünmeyen, sorgulamayan, fikir üretmeyen, “moda” olan şeyi hemen şuursuzca uygulamaya çalışan tipler yaratarak robotlaştırır insanları.

Devrimci yaşamda ise, atılan her adım, “bilinç” üzerine inşa edilir. Devrim sempatizanları, “neyi”, “neden” yapmaları gerektiğini öğrendikçe, anladıkça ve içselleştirdikçe, değişir, dönüşür ve geleceğin “yeni insan”ını oluştururlar.

Özü-sözü bir olmak

“Yeni insan”, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın savunucusudur. Ama bu basit bir savunuculuk değildir. Ağzı iyi laf yapan, her konuda çok bilen-çok konuşan bir savunuculuk hiç değildir.

Söylemek ama yapmamak, savunmak ama uygulamamak, sömürücü toplumlara özgü bir özelliktir. Çünkü egemen sınıflar, kitleleri daha rahat yönetebilmek için buna ihtiyaç duyar.

Onlar, kitlelere dönük saldırılarını meşrulaştırmak için, gerçekte kendilerinin inanmadığı ve uygulamadığı pekçok demagoji yaparlar. Mesela, “hepimizin kemer sıkması gerekiyor” derler, büyük zam dalgasını yapmadan önce; ama kendileri, lüks yaşamlarından asla fedakarlık yapmazlar. Mesela, “hepimiz aynı gemideyiz” derler kriz dönemlerinde; ama onlar geminin güvertesinde, emekçiler ise kilitli ambarındadır. Gemi batarken onlar filikalara biner, emekçiler ise ambarda boğulur. Mesela, “kamu işletmeleri devletin sırtındaki kamburdur” derler, özelleştirme politikalarını meşrulaştırmak için. Oysa, kamu işletmeleri çok karlı olduğu için satmaya çalışmaktadırlar.

Burjuvazi, kendi varlığını, kitlelerin sömürsü üzerine kurmuştur. Kitleleri ne kadar kandırabilirse, uyutabilirse, kendi varlığı o kadar kalıcı olacaktır. Bu nedenle burjuvazinin sözü farklı, kendisi farklıdır. Kitleler karşısında savunduklarıyla, kendi yaşamının gerçekleri tamamen zıttır. “Hocanın söylediğini yap, yaptığını yapma” diye bir atasözü bile vardır, bu durumu meşrulaştırmak için.

İkiyüzlülük egemen sınıflara özgü bir davranış bozukluğu, kişilik bozukluğudur. “Yeni insan”ın ise en büyük erdemlerinden biri, davra-

nışlarıyla savunusunun bir olmasıdır. “Yeni insan”, sadece sözde savunmaz düşüncelerini; aynı zamanda yaşamının tamamını bu savunular üzerine kurar. İnandığı şeyleri savunmalı, savunduğu gibi yaşamalıdır. Kitleler üzerinde güven uyandırmasının en başta gelen koşulu budur.

Düzenin pisliklerinden arınmak

Sıradan bir insan, sadece kendinden menkuldur. Nasıl yaşadığı, hangi kararları aldığı, hangi adımları attığı, asıl olarak kendisini ilgilendirir. Sonuçlarına da kendisi katlanır. Attığı adımlar nedeniyle çevresindekilerin takdirini ya da tepkisini alabilir; o çevre, o insanın attığı adıma bağlı olarak onunla kurdukları ilişkiye şekil verebilir. Bu durum sadece o dar çevreyi ilgilendiren bir sorundur.

Sıradan bir insan, her gece içki içip sarhoş olabilir, kumar oynayabilir, yalan söyleyebilir, karısını aldatabilir, çocuklarını dövebilir, parasını har vurup harman savurabilir. Ya da tersten çok iyi, dürüst, tutumlu, çalışkan, fedakar bir insan da olabilir. Bu özellikleri üzerinden çevresi kendisiyle ilişki kurar. Ya çok sevilen-değer verilen biri olur ve huzurlu bir yaşam sürer, ya da herkesin dışladığı, kimsenin sevmediği, ailesi tarafından terkedilmiş, bunalımda, mutsuz ve yalnız bir insan olur. Bu durum, onun düzenin kir ve pisliklerinden ne kadar etkilendiği ile ilgili bir durumdur.

Sınıfsız-sömürsüz dünyanın savunucusu olduğunu iddia eden biri için durum daha farklıdır. Attığı her adım, kendisini olduğu kadar toplumu, kitlelerin geniş kesimlerini de doğrudan ilgilendirir. Çünkü o, geleceğin toplumunu temsil ettiği iddiasındadır; kitleler, onun yaptıkları üzerinden, geleceğin toplumu hakkında bir fikir sahibi olurlar. Burada yaşam tarzı; söylenen sözlerden, okunan kitaplardan, verilen sözlerden, vaatlerden çok daha güçlü bir kanaat unsurudur.

Bu nedenle “yeni insan”, düzenin pisliklerinden arınmış “örnek insan” olmak durumundadır. Attığı her adım gözler önündedir. Kitleler, bu adımlara bakarak onu yargılayacak ya da onun arkasından gideceklerdir.

Örnek insan olması, onun “hatasız insan” ya da “mükemmel insan” olduğu anlamına gelmez elbette. Onun da hataları, eksiklikleri, hoş karşılanmayan kusurları olabilir. Ama iki unsur önemlidir. **Birincisi**, bu hatalar ve kusurlar, savunduğu görüşlerle taban tabana zıt ve önemli kusurlar olamaz. **İkincisi**, farketmediği ya da uyarıldığı anda, bir daha o hatayı yapmamak için çaba içine girer. **Karşı çıktığı düzenin yozluklarına ve pisliklerine bulanmış hatalar yapıyorsa**

bir insanıdır.

Bizim yaşantımıza yabancı, hiçbir koşulda kabul edilemeyecek, bu düzenin ahlaksızlığının ve yozlaşmasının en uç biçimleri olan kimi davranış biçimleri vardır. Egemen sınıflar, değişik biçimlerde bu davranışların propagandasını yaparlar. Reklamlar, diziler, “uzman görüşleri”, bu türden davranışların yaygınlaştırılmasında ve meşrulaştırılmasında büyük rol oynarlar. Özellikle televizyon, ahlaksızlığın, yozluğun hoş görüldüğü, en adi davranış biçimlerinin bile “kimi zaman gerekli” olduğunun vaaz edildiği bir propaganda kutusudur. Mesela sarhoş olmak, insanı insan yapan en önemli unsuru, yani bilinci yokeden bir durumdur ve kesinlikle tepki gösterilmesi gerekir. Ama içki içenlerin sarhoşluk “maceraları” kahkahalar eşliğinde dinlenir. Mesela eşini aldatmak, insanın sadece eşine değil, kendisine de saygısının olmadığını gösteren, en uç noktadaki yozlaşma durumudur. Ama eşler bile, aldatmayı affetmeye, aldattığı için hoş görmeye, kendi hatalarından dolayı aldatıldığını düşünmeye zorlanır. Mesela yalan söylemek, karşısındakini aldatmak, ilişkinin zeminini dinamitleyen, karşısındakine güveni yokeden bir tutumdur. Ama ortada bir sebep bile yokken yalan söylemek giderek yaygınlaştırılmaktadır.

Örnekleri artırmak mümkün. Ortak noktaları ise, bunların her birinin, insanı insan olmaktan çıkaran unsurlar olmasıdır. Tek başına her biri, insanı çürütür, yozlaştırır, kendi varlığına yabancılaştırır.

“Özel hayat” ne kadar özeldir

Kendinden menkul bir insanın, hayatı tümüyle kendine özeldir. Ama devrimciler, “kamulaşmış” insanlardır. Onların yaşamları, sadece kendilerine ait olmaktan çıkar.

Bugünün toplumunda “rol modeli” olarak sunulan oyuncular, mankenler, futbolcular, şov-



menler, kameralar tarafından sürekli takip edilir, resimleri çekilir. Ülkeyi yöneten siyasetçilerin 24 saati başkalarının gözleri önündedir. Buna benzer olayların herbiri, bu kişilerin özel hayatının olup olmadığı üzerinden tartışma konusu yapılmaktadır. Ama tartışmalar ne yönde sürerse sürsün, kazanan hep onları takip edenler, onlarla ilgili haber yapanlardır. Çünkü bu insanlar, toplum içinde (bizim kriterlerimize göre olmasa da) bir yeri olan, “model” alınan insanlardır. Bu nedenle, sadece mesleki tutumları değil, özel hayatları da didik didik taranır.



“Model” olan insanların büyük hatalar yapmasına tahammül edilemez. “Ünlü” oldukları alandaki başarıları kadar, özel hayatlarının da başarılı, ‘örnek’ olması istenir. Çünkü herkesin

gözünü diktığı, olmak istediği, özendiği yaşamın ve başarının simgesidirler onlar. Eğer özel yaşamlarında büyük olumsuzluklar varsa, mesleki başarılarını da kaybetmeye mahkumdurlar.

Devrimciler için bu durum daha büyük bir önem taşır. Devrime inanan, baskı ve sömürü düzenine karşı çıkan her kesim için “model”dir devrimci. Ona bakar, özenir, onun gibi olmak ister. Eve gelen devrimci büyükler, çocuklar için bir idoldür. Yetişkinler ise, devrimcilerde, olmak istedikleri insanı görürler. **Kendilerine anlatılan devrim ve sosyalizmin dünyası ne kadar güçlüyse, anlatan kişinin de o kadar güçlü olmasını bekler.**

Topluma malolmuş bir kimsenin, kendi “özel hayat”ından bahsetmeye hakkı yoktur. Aslında gerçekte, topluma sunduğundan, vaadettiğinden farklı bir özel hayatı da yoktur. Kendisini nasıl gösteriyorsa, neyi savunuyorsa, neleri anlatıyorsa, ona uygun olarak yaşamalıdır. Doğru ve doğal olan budur.

Kapitalizmin “model” insanları, mesleklerinde farklı, özel hayatlarında farklı davranabilirler tabi ki. Ama **devrimcilerin “mesleği” de özel hayatı da birdir, öyle olmalıdır. Devrimciler, bir yaşam tarzını, bir ilişki tarzını, bir insan türünü savunmaktadır çünkü.** Eğer bu savunduklarını, kendi özel yaşamlarının en derin noktalarına kadar sindiremiyorlarsa, ortada çok ciddi bir bozukluk söz konusudur. Savunduğu ile yaşadığı farklı olan bir devrimci, bir kişilik bozukluğu yaşamakta, çift kişilikli davranmakta demektir.

Bu türden kişilik bozukluğu olanları, yaşamı ve sözü farklı olanları, kitleler hemen farkedir. Söylediği sözlere, davranışlarına, oturup kalkmasına bakarak “notunu” verir. Çünkü öğrenilen bilgi, söylenen söz ne olursa olsun, davranışlara sinen şey, insanın özel yaşamıdır. Çünkü **insanın asıl yaşamı, özel yaşamıdır. Benliğine hakim olan özel yaşamıdır. Orada yanlış giden her şey, yaşamın diğer alanlarında da birşeylerin (aslında herşeyin) yanlış gitmesine neden olur.** Özel yaşamı, devrim ve sosyalizmin değer yargılarına aykırı olan birisi, devrim ve sosyalizmin değerlerini layığınca savunamaz. Kitlelere bu değerleri doğru biçimde anlatamaz. Yazdığı yazılarda, yaptığı konuşmalarda, katıldığı eylemlerde, örgütlemeye çalıştığı insanlarda, özel yaşamındaki bozukluklar bir biçimde ortaya fırlayıverir.

Sadece çok kitap okuyarak, çok yazı yazarak, çok eyleme katılarak iyi bir devrimci olmak mümkün değildir. Savunduğu yeni dünyanın değerler sistemini, bugünün dünyasında kendi yaşamının en özel noktalarına kadar yedirmeyi başaran, kendisini değiştirip dönüştürebilen, yeni dünyanın değerler sistemi ile kendisini donatan birisi, gerçekten iyi bir devrimci, geleceğin “yeni insan”ı olmayı başarabilir.

İnsan kendi içindekini dışarı yansıtır. Yozlaşmış ve çürümüş bir insan, yaşamının çeşitli kesitlerinde, çeşitli olaylarla bu yozlaşmayı ve çürümeyi gösterir. Devrimci-komünist insan ise, yaşamının her kesitinde devrimci-komünisttir. Bunu gölgeleyecek hatalara, yıkmaya çalıştığı sömürücü toplumun yozluklarına ve pisliklerine, kendi yaşamında yer yoktur.

Burjuva adaletin resmi: Cem Garipoğlu

Hunharca katledilen Münevver Karabulut’un katili Cem Garipoğlu, 197 gün sonra teslim oldu. Tam bir mizansen içinde.

6 ayı aşkın süre tanımadığı bir kişi tarafından bilmediği bir evde kalmıştı! Yüzünü görmediği kişiler, kapının önüne yiyecekleri bırakıp gidiyordu! Sanki masallardaki prensti, periler onu kaçırmış, yedirip içirmiş, aylarca saklamışlardı.

Herkesin aklıyla dalga geçercesine düzülen ifadeler, belli ki avukatlar tarafından üzerinde titizlikle çalışılmış ve ezberletilmişti. Her şey daha az cezayla kurtulmaya göre uydurulmuştu çünkü.

Bunların içinde en komik olanı, kazık kadar adamın, herkesin gözüne içine baka baka “17 yaşındaki çocuk” olarak gösterilmesi idi. Ve hep birlikte “17 yaşındaki çocuk”ların nasıl haklara sahip olduğunu öğrendik. Sorgusunu polis yapamazdı örneğin. Doğrudan savcılığa teslim edildi. Savcılıkta da avukatı ve psikolog bulunması zorunluluğu vardı. Onlar sürekli müdahalelerde bulunabiliyor, “çocuğun psikolojisi”ni bozan sorulara yanıt verilmiyordu.

Testere ile cinayet işleyen bir katile gösterilen bu ihtimam, göz yaşartıyordu doğrusu. Aynı zamanda içler acısı.

Yaşları 7 ile 15 arasında değişen Kürt çocuklarına reva görülenler geldi herkesin aklına. “Suç delili” olarak avuçlarının içinde taş izi, ceplerindeki bilyeler aranan, günlerce poliste işkenceli sorgulardan geçen ve 20 yılı aşkın hapis cezalarıyla yargılanan Kürt çocukları... Kolu arkadan kıvrılarak kırılan, beyni dipçikle ezilen, 12 yaşında 13 kurşunla can veren Kürt çocukları...

Onlar hem Kürt, hem yoksuldu. “Çocuk hakları” onlar için işlemezdi. O haklardan ancak Cem gibi zengin çocukları yararlanabilirdi. Hem de yaşı 19 bile olsa 17’ye indirilerek... Ama 17 yaşındaki bir fidan, 18 yaşına çıkarılarak asılırdı bu ülkede. Böyleydi adaleti, bu “mülkün” olan dünyanın...

Sözde “kırmızı bülten”le dünyanın dört bir yanında aranan, onun için “özel ekipler” kurulan, yüzlerce polisin arkasına düştüğü bu “17 yaşındaki çocuk”, aylardır İstanbul’un içinde fink atıyormuş! Mobeseleri, telefon dinlemeleri, internet denetimleri, hepsi hükümsüzmüş bu “17 yaşındaki çocuk” karşısında! Münevver’i katlettiği güne ait kamera kayıtları nasıl yok edildiye, tüm deliller itinayla temizlenebiliyormuş para karşılığında!

Emniyet ve Valilik, polisiye filmlerdeki gibi “çember daralıyor”la halkı oyalarken, kapalı kapılar ardında ne pazarlıklar dönüyormuş kim bilir? Cem Garipoğlu, elindeki nüfus kağıdına göre 18 yaşına bir ay kala, bir akşam vakti avukatıyla buluşup arz-ı endam etmese, kim bilir daha kaç ay “daralan çember” nakaratı dinlenecek? Garipoğlu ailesinin avukatı, telefonda gipten sesler duymasa ve Cem’in onu beklediği Bahçelievler’e arabasıyla gitmese, Türk polisi kim bilir daha kaç ay aramayı sürdürecektir?

Her yanından adaletsizlik, yalan, hile dökülüyor! Cem Garipoğlu vakası, düzenin aynasıdır! Ona bakarak sınıfsal ayrımı, devletin kurumlarının durumunu, adalet sistemini tüm çıplaklığı ile görebiliriz. Şurası da kesindir ki, eğer Karabulut ailesinin çabaları ve onunla birlikte oluşan kamuoyu baskısı olmasaydı, şu haliyle bile Cem Garipoğlu’nun teslim olması mümkün olmayacaktı.

Cem Garipoğlu, şimdilik Maltepe Cezaevi’nin “Çocuk bölümü”nde, ama tek kişilik özel hücresinde istirahat çekilmiş durumda. Avukatlar tarafından ince ince hazırlanan ifade ile 4 yıllık ceza ile kurtulacağı söyleniyor. Testere ile vahşice işlenen cinayetin cezası 4 yıl! Polise taş atmanın cezası 20!

Burjuva adaletin terazisi, zengin çocuğa göre ayarlanmış çünkü.





9 Ekim 1967- Che Guevara katledildi



Dünya devrim tarihinin enternasyonalist devrimcilerinden biri olan Che Guevara, dünyada en çok tanınan devrimci simgelerden biri oldu. Yaşamı boyunca devrim mücadelesini Küba, Kongo ve Bolivya'da sürdürdü. 1928'in 14 Haziran'ında Arjantin'de başlayan yaşamı, 9 Ekim 1967'de Bolivya'da katledilene kadar sürekli bir yükseliş içinde geçti. Başegmemenin, isyanın simgesi oldu.

1948'de tıp fakültesine girdi ve 1953'te bitirdi. Üniversiteyi bitirmeden 1951'de motorsikletle Latin Amerika turuna çıkarak, fakirliği ve insanların durumunu gördü. Gezinti sırasında devrimci fikirlerini de geliştirdi ve bu düzenin ancak devrim yoluyla değiştirileceğine inandı. Guatemala'ya gitti ve burada birçok ülkeleden devrimciyle tanıştı. Guatemala'da solcu hükümete karşı yapılan darbeye direnişle karşılık verildi ve Che direnişlerde yer aldı. Ancak burada yaşanan yalpalamalardan kaynaklı Meksika'ya kaçmak zorunda kaldı.

Emperyalizm konusundaki fikirleri de netleşince tüm benliğini devrimci mücadeleye vermeye karar verdi. Fidel'le tanıştı ve 26 Temmuz Hareketi'ne katıldı. Örgütün doktoru olarak başlayan görevi devrim süreci ilerledikçe, elde silah dövüşen bir önder konumuna geldi. Sierra Meastra dağlarında gerillaların eğitiminden planların çizilmesine kadar her alanda görev alıyordu Che.

Devrim yapıldıktan sonra devletin çeşitli bakanlıklarında görev yaptı. Che, diğer ülke devrimlerine yardım etmek gibi bir amaca hizmet etmeyi düşünüyordu ve Fidel'le konuşarak bu planını hayata geçirmeye karar verdi. Kongo'ya gitti ve gerillaları eğitti, onlarla birlikte savaştı. Kongo kısır çekişmelerin içinde boğulunca Demokratik Almanya'ya geldi. Burada bir müddet kaldıktan sonra Bolivya'ya geçti. Bolivya Ulusal Hareketi'nin teorik ve askeri yönde eğitilmesinde görev aldı. Burada başarılar da elde edildi. Che bir muhbirin ihbarı sonucunda gerilla birliğiyle birlikte kuşatıldı ve sağ yakalandı. 9 Ekim'de işkenceyle katledildi.

☆ 1 Ekim 1949 - Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu.

Japon ve Amerikan emperyalizmine karşı ÇKP ve Mao önderliğinde Çin halkı, verdiği mücadeleyi devrimle sonuçlandırdı. Köylü devrimi gerçekleştiren Çin halkı, Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulmasıyla devrimi taçlandırdı. Ancak önderliğin ufkunun zayıf olmasından kaynaklı devrim süreci daha sonra demokratik devrimle sınırlı olarak sosyalist inşaya sığrayamadı.

☆ 2 Ekim 1968 - Meksika'da öğrenciler üniversiteyi işgal etti. Polisin müdahalesi sonucunda yüzden fazla öğrenci katledildi.

☆ 5 Ekim 1934 - Asturias Ayaklanması

Temmuz 1936'da başlayan İspanya İç Savaşı, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın provasıdır. 1917 Ekim Devrimi'nin arkasından dünya genelinde emekçi kitlelerde güçlenen özgürlük ve insanca yaşam özlülerinin karşısında panik halinde çıkış yolu aramaktadır burjuvazi. Faşizm bu koşullarda kitleleri sindirmenin ve sermayenin politikalarına yedeklemenin aracı olarak ortaya sürülür, geliştirilir. Test edileceği laboratuvar ise İspanya'dır. Bütün dünyanın katıldığı ve taraf olduğu bir iç savaş yaşanır İspanya'da. Bir tarafta emperyalist sermayenin gücü vardır. Farklı ülkelerden burjuvazi silah, para, uçak ve her türlü maddi yardımı akıtır Franco faşizmine. Diğer tarafta ise, Komüntern'in çağrısıyla toplanan dünya proleteryası, emekçi kitleleri ve anti faşist güçleri bulunmaktadır. Ve tabi ki kısıtlı olanaklarına rağmen bütün gücünü seferber eden Sovyetler Birliği. Faşizmin maskesini takmış dünya gericiği ile emekçi kitlelerin savaşıdır bu.

Asturies'da komün ilan edilmesi ise bu savaşın ilk çarpışmalarından biridir. İspanya'nın Asturias bölgesindeki maden işçileri giderek yükselen fa-

şist teröre karşı duydukları öfkeyle ayaklanarak başlattılar savaşı. Eylemi bölgedeki devrimci ve komünist partilerden ve sendikalarından oluşan bir devrim komitesi yönetiyordu. 6 Ekim'de kitleler, Oivedo'da Asturies İşçi ve Köylü Cumhuriyeti'ni kurdular. Hükümet Fas'ta bulunan yabancı lejyonu yardıma çağırdı. Lejyon komutanları General Goded ile General Franco İspanya'ya gelerek, ayaklanan işçilere vahşice saldırdı. İki haftanın sonunda 3 bin kişi ölmüş ve ayaklanma bastırılmıştı.

☆ 5 Ekim 1972 - Demirdöküm Fabrikası'nda 2500 işçi greve çıktı.

☆ 6 Ekim 1984 - Dev Yol davasından idam hükmü alan İlyas Has İzmir'de idam edildi.

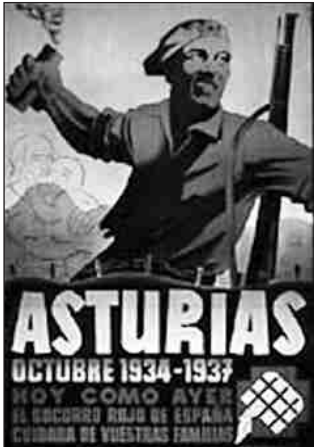
☆ 7 Ekim 1988 - Tuzla'da TİKKO militanları katledildi.

TKP/ML TİKKO militanları İ. Hakkı Adalı, Fevzi Yalçın, Kemal Soğukpınar ve Rehan Şen bir eylem hazırlığındayken Tuzla Köprüsü'nde polis tarafından pusuya düşürüldüler ve katledildiler.

☆ 8 Ekim 1980 - Kurtuluş davasından Necdet Adalı idam edildi.

☆ 9 Ekim 1978 - Bahçelievler Katliamı

Devletin desteklediği sivil faşistler Ankara'da TİP'li öğrencilerin kaldığı evi bastılar. Baskında 7 öğrenci katledildi. Baskını gerçekleştirenler arasında Haluk Kırıcı, Abdullah Çatlı gibi daha sonra devletin birçok kirli işinde kullandığı sivil faşistler de vardı. Yarğalamalar sonucu idama çarptırılmalarına rağmen,



sonrasında ya cezaevlerinden kaçırılarak ya da hükümler bozularak yeni katliamlarda görevlendirildiler.

☆ 10 Ekim 1975 - Bandırma Sülfirik asit fabrikasında direniş başladı.

☆ 10 Ekim 1976 - İşçilerin ve emekçilerin yoğun eylem ve direnişleri sonucunda Devlet Güvenlik Mahkemeleri kapatıldı.

☆ 11 Ekim 2005 - Şair Atilla İlhan öldü

☆ 14 Ekim 1971 - Hikmet Kıvılcımlı öldü.

☆ 16 Ekim 1908 - Enver Hoca doğdu

☆ 16 Ekim 1934 - Çin'de uzun yürüyüş baş-

ladı. Bir yıl süren uzun yürüyüş sonucunda devrimciler Yenana girdiler.

☆ **16 Ekim 1980 - Nihat Erim'i öldürmek iddiasıyla tutuklanan Ahmet Karlangaç hücresinde katledildi.** Devlet, Karlangaç'ın intihar ettiğini iddia etti.

☆ **17 Ekim 1889 - Rus yazar Çernişevski öldü.**

Verdiği eserlerde toplumsal sorunlara duyarlılığıyla dikkat çeken Çernişevski, dönemin devrimci fikirlerinin oluşmasında da etkiliydi. Fikirleri ve yazdıklarıyla tehlikeye arz ediyordu ve dönemin gizli örgütlerinden birine üye olmak suçlamasıyla hapse atıldı. Yaklaşık 3 yıl hapiste kaldı. Çar, pişmanlık getirmesi halinde affedileceği haberini gönderdi ama o düşüncelerinden taviz vermedi. Özellikle Nasıl Yapmalı adlı romanıyla düşünüy kurduğu toplumun bir tasavurunu yaptı ve eseri dünyada ünlendi. Kitap, sosyalist inşa, ekonomi ve sevgi konularında önemli bir katkı sağladı. Lenin, Çernişevski'den çok etkilenildiğini, devrimci olmasında Nasıl Yapmalı adlı kitabın büyük etkisinin olduğunu söylüyordu.



☆ **18 Ekim 1977 -RAF militanları katledildi.**

RAF militanları hücrelerde tutulan RAF önderlerini kurtarmak için uçak kaçırdılar. Somali'ye indirilen uçağa operasyon düzenleyen komandolar, 3 militanı öldürdü. Aynı gece RAF militanlarından Andreas Baader, Gudrun Ennslin, Jan Carl Raspe ve Irmgard Möller hücrelerinde katledildi. Devlet RAF önderlerinin intihar ettiğini açıkladı.

☆ **20 Ekim 1954 - İngiltere'de 51 bin liman işçisi greve gitti.** Grev sonucu İngiltere'nin liman ticareti yarı yarıya durdu.

☆ **21 Ekim 1970 - Adana Bossa fabrikasında Türk-İş Sendikası üyesi işçiler, sendikanın tutumunu protesto etmek için direnişe geçti.**

☆ **21 Ekim 1984 - Kürt şair Cigerxhun öldü.** "Kurban olduğum Kürdistan toprağı, çok genç ve güzelsin / Her karış toprağına evlatlarım çoktan döküldüler / Kürt ulusu sağ kaldıkça bu yoldan dönmeyecek"

Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin yenildiğini öğrendiğinde bu satırları yazmıştı Cigerxhun. Mardinli bir köylü ailesinin çocuğu olarak başlamıştı yaşamına. 81 yaşında tüm dünyanın tanıdığı bir

Kürt şair olarak İsveç'te öldü. Şiirleri başkaldırıyı, özgürlük tutkusunu anlatır. Kürt halkının isyanının, mücadele ateşinin sözcüsü olmuştu. Yurtsever, aynı zamanda da enternasyonalist bir şairdi. Vietnam'da, Kore'de, Angola'da emperyalistlere karşı savaşan emekçilerin yanında şiirleriyle varolmuştu. Lenin'e, Stalin'e yazdığı şiirlerinde sosyalizme inancını anlatıyordu. Mücadelenin içinde yer alan bir şair olan Cigerxhun, yaşadığı sürece ağır bedeller ödemeyi göze aldı ama inançlarından ve özgürlük tutkusundan asla vazgeçmedi.

☆ **22 Ekim 1937 -Dersim katliamı.**

Devletin Mart ayında başlattığı saldırı, Dersim'de direnişle karşılandı. Direniş ordu tarafından binlerce Dersim'linin katledilmesiyle bastırıldı.

☆ **23 Ekim 1972 - Zonguldak'ta iki ayrı yerde meydana gelen grizu patlamalarında 20 işçi öldü, 76 işçi yaralandı.**

☆ **24 Ekim 1984 - Devrimci Yol Davasından Hıdır Aslan İzmir'de idam edildi.**

☆ **26 Ekim 1980 - HDÖ davasından Serdar Soyerğın idam edildi.**

☆ **26 Ekim 1995 - DEP davası sonuçlandı.**

Meclis'te Kürtçe yemin etmek istedikleri için saldırıya uğrayan ve yaka paça gözaltına alınarak tutuklanan milletvekilleri Leyla Zana, Hatip Dicle, Orhan Doğan, Selim Sadak, Mahmut Alınak ve Sırrı Sakık'a 3 ila 15 yıl arası hüküm verildi.

☆ **29 Ekim 1978 - Sivil faşistler Tokat'ta kahve taradı ve 3 kişiyi öldürdü.**

Yüreklerimizin gönderinde Çelikten bir yıldızdır onlar



Ekim, devrim ayıdır. İlk sosyalist devrimin Rusya'dan tüm dünyayı sarstığı ay... O yüzden komünist ve devrimciler, işçi ve emekçiler için ayrı anlamı vardır. Bizim açısından ise Ekim ayı, Ekim şehitlerimizle birleşerek, tüm devrim ve sosyalizm şehitlerini anma ayı olmuş, daha bir anlam kazanmıştır. Ekim devriminin kıvıllığı

şehitlerimizin kanıyla sulanmıştır...

Osman, Ataman, Şaban, Remzi, Sezai, Nilgün... Devrimin yüceliğini gözlerindeki ışıltıyla yansıtan komünistler... Tereddütsüzdüler; çünkü son nefeslerine kadar Lenin'in iktidar sloganları kulaklarında çınılıyordu.

Sınırsızdılar; çünkü devrimci düşgüçlerini 'Kışlık Saray'a hücum beslemekteydi.

Hücum ruhuyla kuşanmışlardı; çünkü Ekim devriminin neleri başardığı, gözlerinin önünden bir an olsun silinmemişti.

Ekim şehitlerimizin her birinin şehit düştükleri an, yeni bir sıçramanın eşiğidir. İşkencede direnişi Fatih'ten ileri taşıyıcısı Remzi'dir. Teşhir masasına inen tekmesi, direniş tarihinde yeni bir aşama, yeni bir düzlemdir. Şaban, sokak savaşında Osman'ın mirasçısıdır. Son nefesine kadar örgütünü soluyandır. Nilgün, komünarların müfrezeye, oradan ölümsüzlüğe uğurladığı, hep ileriye koşan, yeni görevler üstlenen gençliğin dinamosudur.

Ekim şehitlerimizin bir diğer ortak özelliği sınır tanımazlığıdır. En olumsuz koşullarda küçücük odasını bir atölyeye çeviren Osman'dır. Zekice parlayan gözlerinde "bir komünist için iradenin ve aklın gerçekleştiremeyeceği hiçbir şey yoktur" diyen sözleri vardır. On yıl tutsak kaldıktan sonra devrimci görevlerine dört elle sarılan Sezai'nin tutkusudur. ML bilimini süzen akli ve yüreğiyle ortaya koydukları, bugün de bize yol göstermektedir. Çok küçük yaşta mücadeleye atılan

Ataman'ın, en zor görevlerin bile üstesinden gelen cesareti, aynı zamanda bunları büyük bir alçakgönüllülükle sırtlaması, her zaman örnek alınması gereken özellikleridir.

Hepsi sade ve özverilidirler. Sürekli kendilerini yenilemiş hep ileriye koşmuşlardır. Büyük-küçük demeden tüm görevleri aynı heyecan ve tutkuyla yerine getirmiş, devrimin hem sıra neferi, hem önderleri olmuşlardır.

Ekim şehitlerimizden, tüm şehitlerimizden öğrenmeli ve öğretmeliyiz. Onlar bizim cephaneliğimizdir. Bu cephaneliği doğru değerlendirmeyi bilmeliyiz. İşte o zaman aramızdan daha çok Osmanlar, Sezailer, Atamanlar, Remziler, Şabanlar, Nilgünler çıkacaktır.

Bir turnusol olarak “Kürt açılımı”



Turnusol'un sözlük anlamı, “asitle bazı ayırt etmek için sıvıya batırmak suretiyle kullanılan kağıt parçası”dır. Sıvıdan çıkarılan kağıt mavi olursa, sıvının baz, kırmızı olursa asit olduğu anlaşılır. Siyasal literatürde ise, siyasi kurum ve kişilerin gerçek rengini ortaya çıkaran olaylar, gelişmeler için kullanılmaktadır.

Genel olarak ulusal soruna ve kadın sorununa yaklaşım, bir hareketin yapısını ele veren “turnusol” nitelikteki konulardır. Hele ki, bu konularda somut bir gelişmeyi yorumlama ve tavır belirleme söz konusu ise, bu nitelik daha belirgin bir hal alır. Son ayların en çok konuşulan konusu “Kürt açılımı”, gerek burjuva partileri, gerekse de reformist ve devrimci yapılar açısından bir “turnusol” işlevi görmüştür.

Sadece partiler açısından değil, her siyasi kurum ve kişi açısından da önemli bir araçtır Kürt sorunu. “Kürt açılımı” olarak ifade edilen somut bir politik gelişme gündeme gelince de, bu araç, çok daha net çizgilerle kendini belli etmiştir.

Bir siyasi hareketin, kendi hakkında ne söylediği, kendini nasıl göstermek istediği değil, kritik dönemeçler ve gelişmeler karşısında aldığı tutumdur aslolan. Ve bu tutumlar, o siyasi hareketin gerçekte ne olduğunu ortaya koyar. Bu tür durumlarda, tüm süslemeler ve cilalar dökülür, gerçek bütün çıplaklığı ile ortaya çıkar. İşte bu durumlarda, “turnusol işlevi gördü” denir. Örneğin 12 Eylül karşısında alınan tutum, tüm siyasi yapılar açısından bir “turnusol”dur. Genel olarak ulusal soruna ve kadın sorununa yaklaşım da bir hareketin yapısını ele veren “turnusol” nitelikteki konulardır. Hele ki, bu konularda somut bir gelişmeyi yorumlama ve tavır belirleme söz konusu ise, bu nitelik daha belirgin bir hal alır. Başka zamanlarda genel geçer doğruları sıralayarak meseleyi geçiştirmek mümkünken, somut gelişmeler karşısında ortaya konulan görüşler ve tutumlar, buna imkan tanımaz. Her siyasi yapı, gerçek niteliğiyle kendini ortaya koymaktan kurtulamaz.

Son ayların en çok konuşulan konusu “Kürt açılımı” da, gerek burjuva partileri, gerekse de reformist ve devrimci yapılar açısından bir “turnusol” işlevi görmüştür. Sadece partiler açısından değil, her siyasi kurum ve kişi açısından da önemli bir araçtır Kürt sorunu. “Kürt

açılımı” olarak ifade edilen somut bir politik gelişme gündeme gelince de, bu araç, çok daha net çizgilerle kendini belli etmiştir.

Nazizmi çağrıştıran “kesin çözüm” formülü

Geçmişten bu yana şoven milliyetçi görüşleri ortaya koyan partiler, “Kürt açılımı”nı vesile ederek, bu görüşleri daha yüksek perdeden ifade ettiler. Şovenizmi, “sol” maske ile daha ince yapmaya çalışan başta CHP olmak üzere tüm “sosyal-demokrat” partiler ise, geçmişin “sol” soslu görüşlerin de gerisine düşerek, şoven çığırtkanlıkta faşist partilerle yarışır duruma geldiler. Esasında bu, “sosyal-demokrat” partilerin, son yıllarda hemen her konuda faşist-gerici partilerle aynışma sürecinin bir devamıydı. Toplumsal hareketin gerilediği dönemlerde, düzen partileri arasındaki nüansların bile kalmaması, giderek aynışmalarını, her yerde görülen bir durumdur. Bunun da başında şoven-milliyetçilik gelmektedir. Sol’dan sağa tüm düzen partilerinde milliyetçilik artmakta, kitlelerin ekonomik-demokratik hak talepleri, şoven-milliyetçi zehir ile geriye itilmekte, sınıfsal ayrımlar gizlenmektedir.

“Kürt açılımı” tartışmalarında, bu partilerin bildik tutumları, daha pervasız ve daha saldırgan bir hale bürünerek sürmüştür. Bununla birlikte bugüne dek dilendirilmeyen görüşler de ortaya sürülmüş, referandumdan, mübadeleye çeşitli öneriler gündeme gelmiştir. Keza “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı” (UKKTH) üzerine bir çok spekülasyon yapılmış, Kürt halkının bu hakkı yıllar öncesinde kullandığı iddia edilebilmiştir.

Örneğin 12 Mart döneminin “solcu” aydını, günümüzün “ulusal solcu”su Mümtaz Soysal tarafından ortaya atılan “çözüm” formülü, geçmişin “sol”cularının bugün geldiği noktayı göstermesi bakımından en çarpıcı olanıdır. Uzun bir süre Kıbrıs’ta Rauf Denktaş’ın danışmanlığını yapan Mümtaz Soysal, Türkiye’nin Kıbrıs işgalini meşru göstermek için yoğun çaba bir sarf etmişti. Her zaman Kıbrıs’ta Rum ve Türk olmak üzere iki ayrı devletin varlığından yana oldu. Kıbrıs’taki Türk azınlığının hamisi kesildi. Hem de oradaki Türklerin çoğunluğu, Rumlarla birlikte yaşamak istediklerini ortaya koydukları halde... Aynı Mümtaz Soysal, söz konusu olan Kürtler olunca, Kıbrıs’taki Türkler için savunduğu hak ve özgürlüklerin hiç birini Kürtlere layık görmüyordu. Aksine Kıbrıs’ta “ver kurtul”cu olmakla suçladığı kesimler gibi, Türkiye’deki Kürtler için “at kurtul”u önerebiliyordu. Buna da “kesin çözüm” diyordu.

Daha önceki yıllarda MHP’li Gündüz Aktan tarafından ortaya atılan “kesin çözüm”e göre, Türkiye’deki Kürtler ile Irak’taki Türkmenler arasında bir “mübadele” olmalıydı. “Cumhuriyetimizi ve toprak bütünlüğümüzü sağlama almak için” diyorlardı, Türkiye’deki Kürtlerle, Irak’taki Kürtler değiş-tokuş edilmeli. Yani Türkiye’deki Kürtler, Irak’a ihraç edilmeli, karşılığında ise Irak’taki Türkmenler Türkiye’ye getirilmeli. Tıpkı Cumhuriyetin kuruluş yıllarında Türkiye’deki Rumlarla, Yunanistan’daki Türklerin “mübadele”sinde olduğu gibi. Halkların hiçbir söz hakkı olmadan, egemenlerin kendi aralarında yapacakları anlaşmalarla “ulusal sorun”ları çözme planıydı Mümtaz Soysal’ın. Nazilerin Yahudileri Almanya’dan sürme planında olduğu gibi, ırkçı ve kafatasçıydı. Bu kafatasçı “çözüm” doğal olarak içinde birçok çarpıtma ve yanlış da barındırıyordu. Sanki Kürtlerin “anavatanı” Kuzey Irak; Türkmenlerin ise Türkiye’ymiş gibi!

Türkiye, Irak, İran ve Suriye başta olmak üzere tüm dünyada yaklaşık 40 milyonu bulduğu tahmin edilen Kürtler, gerek yüzölçümü, gerekse nüfus olarak en fazla Türkiye sınırları içerisinde bulunmaktadır. Bugüne dek Türkiye’de yaşayan Kürt nüfusunu ortaya koyan bir sayım yapılmış değildir. Ancak 2007 Adrese Dayalı Nüfus Sayımı sonuçlarına göre; 21 Doğu-Güneydoğu ili doğumlu nüfus, yaklaşık 18 milyondur. Yani Kürtlerin neredeyse yarısı Türkiye’de yaşamaktadır. Kürtler, Mezopotamya denilen coğrafyada bin yıllardır bulunmaktadır. Yani varlıkları, Türklerin Anadolu’ya gelişinden çok daha eskilere dayanmaktadır. Aynı şekilde Irak’taki Türkmenlerin de Türkler Anadolu’ya

gelmeden çok önce Irak’a yerleşmiş olduklarını söylemektedirler. Ve “anavatanları” olarak Türkiye’yi değil, Irak’ı görmekte-dirler. Dolayısıyla böyle bir “mübadele”yi sadece Türkiye’deki Kürtler değil, Irak’taki Türkmenler de kabul etmemektedir. Diğer yandan Türkiye’deki Kürtlerin oranı, Irak’taki Türkmenlerin on misli kadardır. Bu yanılla bir “mübadele dengesizliği” de sözkonusudur.

Sonuçta, nereden bakılırsa bakılsın, kasıtlı biçimde çarpıtılmış yanlış bilgilerle ortaya atılan, sözde “çözüm”lerdir bunlar. Mümtaz Soysal gibi şoven-milliyetçilerin, Nazilere öykünerek “kesin çözüm” diye sundukları formüller, halklar arasında düşmanlıkları körükleyen, onları gelecek on yıllara da taşıyıp derinleştirmeyi amaçlayan formüllerdir. Esasında yaşama geçmesinin mümkün olmadığını, savunanların da çok iyi bildiği bu formüllerin asıl amacı, şoven-milliyetçiliği ideolojik olarak da güçlendirmek, ona demagojik malzemeler sunmaktır. Gündüz Aktan ve Mümtaz Soysal gibiler, şovenizmin ideologları olarak bu rolü üstlenmişlerdir.

Referandum aldatmacası

Benzer bir demagoji, bu kez son derece demokratik bir görünüm altında “referandum” önerisiyle gelmiştir. “Kürt açılımı” tartışmalarının tüm hızıyla sürdüğü bir dönemde, Milliyet gazetesinde, “Türkiye Kendi Modelini Arıyor” başlıklı dizi röportajda, NATO’nun “12 akil adam”ından biri olarak bilinen, MGK Genel Sekreterliği de yapmış emekli büyükelçi Ümit Pamir de vardı. Pamir’in “referandum” önerisi, en fazla yankı bulan, üzerinde en çok konuşulan öneri oldu.

Pamir şunları söylüyordu: “Türklerle Kürtlerin birlikte mi, yoksa ayrı mı yaşamak istedikleri saptaması, referandumla yapılmalıdır. Öncesinde konunun alabildiğine serbest bir ortamda, herkesin her şeyi söyleyebileceği, hiçbir korku altında kalmayacağı bir süreç yaşanmalıdır... Referandumda, bütün Türkiye halklarına şu soru sorulmalıdır: Kendinizi nasıl telakki ediyorsunuz; Türk mü, Kürt mü? Türklerin bir ayrışma talebi olmadığına göre, yanıtı ‘Kürt’ olanlara sorulacak ikinci soru da şudur: Ayrışmadan mı yanasınız, birlikte yaşamak mı istiyorsunuz? Eğer Kürtlerin üçte ikisinden fazlası ‘ayrılmak istiyorum’ diyorsa, o zaman bu ayrışmanın aşamaları konuşulur. Mesela, ilk başta eyalet sistemiyle başlanır, yavaş yavaş gündeme gelir. Bu yapılırken de bin yıllık kardeşlik zehrinde hareket edilir. Çünkü sonuçta ayrı ayrı da olsa yanyana yaşayacağız. Eğer Kürtlerin üçte ikisinden fazlası ‘ben ayrılmak istemiyorum’ diyorsa, o zaman otonomi anlamına gelen hiçbir hakka gerek yok demektir... Yani bireysel haklar tüm Türkiye için genişletilebilir ama kolektif hak talepleri gündeme gelmez ve bu konu biter.”

Pamir’in önerisinin deki asıl canalcı nokta, “Kürtlerin üçte ikisinden fazlası ‘ayrılmak istemiyorum’ derse” ile başlayan cümledir. Pamir, bu durumda “kolektif hak talebi gündeme gelmez ve bu konu biter” diyor. “Kolektif hak” ile kastedilen “ulusal haklar”dır. Yani bir ulus olarak Kürtlerin varlığının tanınmasıdır. Bilindiği gibi Kürt ulusal hareketi, son on yıldır birlikte yaşamdan yana olduklarını her fırsatta yinelemektedirler. Pamir de buna güvenerek “referandum” önermekte, referandumdan “birlikte yaşam”ın çıkacağından emin olarak konuşmaktadır. Ve Kürtlere demektir ki, “madem birlikte yaşamı seçiyorsunuz, o zaman “ulusal hak” taleplerinden vazgeçin! Bireysel haklarla yetinin! Bu iş de burada bit-sin!” Tam bir şark kurnazlığı! Karşısında saf bir köylü bulmuş, onu kandırmaya çalışıyor sanki!

Pamir’in “referandum” önerisi de tıpkı Mümtaz Soysal’ın “kesin çözüm”ü gibi içinde bir dizi çarpıtma ve yanlış barındırmaktadır. Her şeyden önce ulusal sorunda referandum, tam demokratik bir ortamda yapılabilir. Faşist, gerici bir rejim altında değil. Emperyalizm dönemiyle birlikte ulusal sorunda referandum da, ancak demokratik devrimle mümkün olmaktadır. Ezilen ulusun, birlikte mi, ayrı mı yaşayacağına, hiçbir baskı altında olmadan özgür iradesiyle karar verebilmesinin koşulları, ancak devrim sonrası ortamda sağlanabilmektedir çünkü. Birlikte yaşama kararı vermesi de, demokratik bir ülkede eşit haklar temelinde bir birliklilik üzerinden olabilir. Anti-demokratik yönetimler altında ikinci sınıf muamelesi görmeye devam edeceğini bile bile “birlikte yaşamı” neden seçsin?

Diğer yandan Pamir’in referandum önerisinde, hem Türklere, hem Kürtlere “birlikte yaşamayı istiyor musunuz” sorusu vardır. Ezen ve ezilen ulus gerçeğini gözardı eden bir referandum anlayışı baştan çarpıktır. Böyle bir referandum, sadece ezilen ulusa yapılır. Ulusal baskı altında tutulan, asimilasyon ve katliamlarla bitirmek istenen, iradeleri yok sayılan onlardır çünkü. Her ulusun kendi kaderini tayin hakkı vardır. Bir ulusun kendi kaderini tayin hakkı, bir başka ulusun ipoteği altında olursa, böyle bir haktan bahsetmek mümkün olmaz. Ama şovenistler, demagojik olarak bu tür argümanları kullanmakta, en temel doğruları baş aşağı çevirmektedir.

Fakat Pamir’in önerisindeki asıl canalcı nokta, “Kürtlerin üçte ikisinden fazlası ‘ayrılmak istemiyorum’ derse” ile başlayan cümledir. Pamir, bu durumda “kolektif hak talebi gündeme gelmez ve bu konu biter” diyor. “Kolektif hak” ile kastedilen “ulusal haklar”dır. Yani bir ulus olarak Kürtlerin varlığının tanınmasıdır. Bilindiği gibi Kürt ulusal hareketi, ‘90’lı yılların ikinci yarısından itibaren “bağımsızlık” isteminden vazgeçerek federasyon, özerklik gibi biçimleri önermeye başladı. Öcalan tutsak düştükten sonra ise, kimi kültürel hakların tanınması noktasına kadar gerilediler. Yani son on yıldır birlikte yaşamdan yana olduklarını her fırsatta yinelemektedirler. Pamir de buna güvenerek “referandum” önermekte, referandumdan “birlikte yaşam”ın çıkacağından emin olarak konuşmaktadır. Ve Kürtlere demektir ki, “madem birlikte yaşamı seçiyorsunuz, o zaman “ulusal hak” taleplerinden vazgeçin! Bireysel haklarla yetinin! Bu iş de burada bitsin!” Tam bir şark kurnazlığı! Karşısında saf bir köylü bulmuş, onu kandırmaya çalışıyor sanki! Konuşmanın bütününde, Kürtleri ikinci sınıf sayan yaklaşımın tüm izlerini görmek mümkün.

Gerek Pamir’in, gerekse Soysal’ın önerileri, iki farklı yoldan aynı noktada buluşuyor: Faşist “ya sev, ya terk et!” anlayışı.

Pamir bunu sözde “demokratik” tarzda yapıyor. Oysa ezilen bir ulusun birlikte yaşam istemi, federasyon ya da özerklik biçiminde olabilir. “Birlikte yaşam” bu biçimleri ortadan kaldırmaz. Örneğin Rusya’da Ekim devrimi sonrasında tüm ezilen uluslara kendi kaderini tayin hakkı tanınmıştır. Bunlardan Finlandiya, “bağımsız devlet” olma yönünde karar vermiş, Finlandyalı komünistler, onaylamadıkları bu kararı üzüntüyle Lenin’e bildirmişlerdir. Lenin ise, hiç tereddüt etmeden Finlandiya’nın bağımsızlığını içeren belgeye imzasını basar. Ve böylece kendi içinden ayrılarak devlet kuran bir ulusa onay veren tek lider olur. Diğer yandan “birlikte yaşamı” kabul edip federasyon veya özerklik biçiminde SSCB sınırları içinde kalan onlarca ulus çıkmıştır. Ve bunlar Rus halkıyla eşit haklara sahip olmuştur. O yüzden sosyalizmi inşa ederken de, Nazi Almanyası’nın saldırısına karşı dururken de omuz omuza vermişlerdir. Sosyalist anayurdu savunmak için birlikte çarpışmışlar ve faşizmi yenmeyi başarmışlardır. Öyle ki Stalin, buradan hareketle, sosyalizmin faşizme karşı zaferini, aynı zamanda ulusal sorun konusunda sosyalizmin kapitalist-emperyalist sisteme karşı zaferi olarak da yorumlamıştır haklı olarak.

“Kürtler UKKT hakkını kullanmıştır” yalanı

“Kürt açılımı” ile birlikte en çok kullanılan kavramlardan biri de “self determinasyon” kavramı oldu. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı (UKKTH) olarak çevrilen “self determinasyon” hakkı, Birleşmiş Milletlerce de kabul edilen bir hak durumunda. Fakat tabi, BM’de kabul edilene kadar geçirdiği çok önemli bir süreç var. Ve emperyalistler, kabul etmek zorunda kaldıkları her hak gibi, bunu da çıkarlarına göre eğip büküyorlar, çifte standart yaparak kullanıyorlar. Örneğin SSCB’nin dağılması veya Yugoslavya’nın parçalanması sırasında emperyalistler bolca “self determinasyon” hakkından dem vurdular. Ne var ki, ilerici, devrimci tarzda gelişen ulusal kurtuluş savaşlarına karşı böyle bir hakkı tanımazdan geldiler. Türk egemenleri Kıbrıs sözkonusu olduğunda “self determinasyon” dedi, ama yıllardır ezilen Kürt halkının özgürlük talebini kanla bastırdı. Dahası Kürtlerin ayrı bir ulus olduğunu kabule hiçbir zaman yanaşmadı. Onları hep Türklerin bir boyu, “Dağ Türkleri” olarak gösterdi.

“Kürt açılımı” tartışmaları, yeniden “self determinasyon” meselesini gündeme taşıdı. Uzun yıllar AHİM’de Türkiye’yi temsil eden yargıç Rıza Tüzmen, 17 Ağustos 2009 tarihinde Milliyet gazetesi’ndeki köşesinde bu konuda şunları yazdı:

“UKKTH, BM’nin 1993 Dünya İnsan Hakları Konferansı’nın bildirisinde, kendi kaderini tayin etme hakkı sömürge halkla-

rı için kabul ediliyor. Ancak bu hakkın, halkını temsil eden bir hükümete sahip olan devletlerin toprak bütünlüğünü ya da siyasal birliğini bozacak ya da bunu teşvik edecek şekilde anlaşılması gerektiği belirtiliyor.” Öyle bir hak ki, “devletlerin toprak bütünlüğünü ya da siyasal birliğini” bozmayacak! Oysa UKKTH, koşulsuz bir haktır ve içinde “ayrılma” hakkını da barındırır. O yüzden de komünistler, UKKTH’nı koşulsuz tanıdıklarını belirtme ihtiyacı duyarlar. Ya da “devlet olarak ayrılma hakkını içerecek tarzda” diyerek, bu vurgu ile UKKTH’dan bahsederler.

UKKTH, ulusların ortaya çıkmasıyla birlikte tartışılmaya başladı. Dolayısıyla burjuva demokratik bir hak olarak ortaya çıktı. İlk olarak 1789 Fransız devrimiyle birlikte “halkların özgürlüğü ve kendi geleceklerine sahip çıkma hakkı” şeklinde yayıldı. Bunun uluslararası hukuk ilkesi olarak benimsenmesi ise, I. Emperyalist savaş sonrasına kadar uzadı. Savaş sonrasında Osmanlı, Rus, Avusturya-Macaristan ve Alman İmparatorluklarının çözülmesini meşrulaştırılması, sömürgelerin tasfiyesine ideolojik boyut katması bakımından bu ilke önemli bir işlev gördü.

UKKTH, her ne kadar ABD Başkanı Wilson’un I. Emperyalist savaş sonrası yayınladığı 14 ilkenin içinde yer alıp yaygınlık kazanmışsa da, bu ilkenin gelişmesinde komünistlerin rolü tartışılmaz. Bu, Marks dönemine kadar uzanır. I. Enternasyonalin en önemli gündemlerinden biri, İrlanda ve Polanya’nın kaderi ve buralardaki ulusal hareketlere yaklaşımdır. UKKTH ilkesinin geliştirilmesi ve siyasi bir taktik olarak değerlendirilmesi ise, Lenin ve Stalin’in çabalarıyla olur. Lenin 1915’te daha savaş sürüyorken, barışın sağlanması için, sömürgeler dahil tüm dünyada ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü toprak ilhakının reddedilmesi gerektiğini ortaya koyar. Wilson ise savaş sonrası, 8 Ocak 1918’de 14 ilkeyi açıklar, savaşın ardından nasıl bir dünya biçimlendirmeyi istediklerini ifade eder. Bu ilkenin ortaya konmasında Marksizm-Leninizmin belirleyiciliği o kadar açıktır ki, Wilson’un daha önce bu ilkeye vurgu yapan herhangi bir konuşması veya yazısına rastlanmamıştır.

Fakat kazanılan her hakta olduğu gibi egemenler bu hakkı da kendi çıkarları doğrultusunda sulandırdılar. Örneğin Milletler Cemiyeti’nde (BM’nin ilk hali) Wilson prensipleri olarak kabul gören self determinasyon hakkı, Afrika ve Asya sömürgeleri için geçerli değildi. Bu hak ancak 2. emperyalist savaş sonrasında sosyalizmin zaferi ve ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinin artması sonucu elde edilebildi.

Rıza Tüzmen, UKKTH ile ilgili bütün bu gelişmeleri atlayarak BM’deki yer alış biçimini öne çıkarmaktadır. Ve tabi ki, Kürt meselesinde Türkiye’nin tutumunu

Türkiye, Musul ve Kerkük üzerinde hak iddia ederken, TC’nin sadece Türklerden oluşmadığını, Kürtlerin ağırlıklı olarak TC sınırları içinde bulunduğundan hareketle, bölünmemesi gerektiğini, ayrıca TBMM ve hükümet içinde temsil edildiklerini iddia ediyor.

Türkiye, Kürdistan’ın önemli bir kesimini kendi sınırları içinde tutmayı başarıyor. Peki ondan sonra ne oluyor? Kürtlere verilen vaatlerin hangisi tutuluyor? Ulusal haklarını talep eden Kürtler nelerle karşılaşılıyor? Kürt isyanları nasıl bastırılıyor?

Bunların hepsi ortada. Kürtler UKKTH’nı hiçbir dönem kullanamamıştır. TBMM’de Kürt milletvekilleri-nin varlığı buna kanıt olarak sunulamaz. Onların nasıl seçildikleri ve kullanıldıkları, sonrasında ne hale getirildikleri belgelerle ortadadır.

meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Bu amaca hizmet eden her tür yalan ve demagoji mübahtır onlara göre. Tüzmen son noktayı şöyle koyuyor:

“Kürtler TBMM’deki temsilcileri aracılığı ile UKKTH kullanmışlar, TC sınırları içinde kalmayı kabul etmişlerdir.” (17 Ağ. Milliyet)

Rıza Tüzmen gibi egemen sınıf sözcüleri, TC’nin kuruluşundan bu yana, bu yalana başvuruyorlar. Kürtlerin önemli bir kesiminin Türkiye sınırları içinde kalmasını, onun rızasıyla, özgür iradesiyle alınmış bir karar gibi sunuyorlar. Oysa tarihi belgeler, bunun tam aksini kanıtlıyor.

TC kurulma aşamasında, sadece bugün TC sınırları içindeki Kürt bölgesini değil, Musul ve Kerkük’ü de almak için İngilizlerle yaman bir diplomasi savaşına girmiş, Kürtlerin Türkiye sınırları içinde kalmak istediğine dair her tür kılıfı uydurmuştu. Gerek coğrafik konumu ve yeraltı zenginlikleri, gerekse doğal sınırların oradan geçmesi ve sınır güvenliği açısından bu bölgeler, Türkiye için hayati önemdeydi. İlk belirlenen ‘misak-ı milli’ sınırları içinde Musul ve Kerkük vardı.

Musul-Kerkük sorunun görüldüğü tüm uluslararası toplantılarda da, “Kürtlerle Türklerin yüzyıllarca içiçe yaşadıkları, mecliste Kürt vekillerinin bulunduğu, Kürtlerin TC içinde kalmayı tercih ettikleri” gibi bir dizi sav ortaya atılmış, Kürt milletvekilleri de bu yönde kullanılmıştır. Öyle ki, Kürtlerle ilgili ‘referandum’ önerisi de Türkiye’den gelmiştir. Ancak bu öneri, İngiliz hükümeti tarafından reddedilir.

Lozan görüşmelerinde Türkiye heyetine başkanlık eden İsmet İnönü’dür. İnönü, 23 Ocak 1923’de yapılan oturumda, bölgenin TC sınırları içinde yer alması gerektiğini şöyle savunur: “*Büyük Millet Meclisi Hükümeti, Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de hükümetidir. Çünkü Kürtlerin gerçek ve meşru temsilcileri Millet Meclisine girmiştir... Kürt halkı ve yukarıda belirtilen temsilcileri, Musul vilayetinde oturan kardeşlerinin anayurttan ayrılmalarına razı değildir; böyle bir ayrılmaya engel olmak için bütün fedakarlıklara katlanmaya hazırdır... Büyük Millet Meclisinde milletvekilleri vardır, hükümet ve yönetim işlerine etkili olarak katılmaktadırlar.*” (Lozan Barış Konferansı Tutanaklar, Belgeler. Yapı Kredi Yayınları, cilt 1, sf:349-350)

Bu ve daha birçok belgede görüleceği gibi Türkiye, Musul ve Kerkük üzerinde hak iddia ederken, TC’nin sadece Türklerden oluşmadığını, Kürtlerin varlığını ve yoğunluğunu kabul ediyor. Hatta Kürtlerin ağırlıklı olarak TC sınırları içinde bulunduğundan hareketle, bölünmemesi gerektiğini, ayrıca TBMM ve hükümet içinde temsil edildiklerini iddia ediyor. Mustafa Kemal’in İzmit konuşması, 1921 Anayasası gibi Kürtlere dair vaatler de bu kap-

samda dile getiriliyor.

Türkiye, Musul-Kerkük’ü almayı başaramıyor ama Kürdistan’ın önemli bir kesimini kendi sınırları içinde tutmayı başarıyor. Peki ondan sonra ne oluyor? Kürtlere verilen vaatlerin hangisi tutuluyor? Ulusal haklarını talep eden Kürtler nelerle karşılaşılıyor? Kürt isyanları nasıl bastırılıyor? Bunların hepsi ortada.

“Kürtlerin Türk soyundan olduğunu tarihte ilk defa bulup çıkaran, Türk Temsilci Heyeti olmuştur... Ankara’nın Kürt milletvekillerine gelince, onların nasıl seçilmiş olduklarını kendi kendime sormaktayım... Bütün bu insanların doğrudan doğruya atanmış oldukları ve bunlar arasında bir takımının dil bilmedikleri için Meclisin çalışmalarına katılmadıklarını herkes bilmektedir...” (Musul-Kerkük Olayı, H.Bülent Demirbaş sf:58-59)

Konuyla ilgili Y. Serhat Bucak, Özgür Gündem’de yayınlanan bir yazısında şunları söylemektedir:

“Kürtlerin Lozan’da kendi hür iradeleri ile TC’nin kuruluş sözleşmesine katılmaları söz konusu değildir. İnönü, Lozan’a gittiğinde yanında birkaç milletvekilini birlikte götürmüş ancak hiç kimse bu delegelerin görüşlerine başvurmadığı gibi yine bu delegeler toplantılara dahi alınmamışlardır. Kendilerine ‘biz Türk kardeşlerimizle birlikte yaşamak istiyoruz, biz bu devletin temel grubuyuz’ diye Lozan Konferansı’na telgraf çektiler milletvekillerinin kimisi darağacına yollanmış, kalanları da sürgüne gönderilmiştir. Kemalist rejim, kendisine sadık insanları bile Lozan’dan sonra ayakları altında paspas olarak kullanmıştır.” (28.10.04)

Kürtler UKKTH’nı hiçbir dönem kullanamamıştır. TBMM’de Kürt milletvekillerinin varlığı buna kanıt olarak sunulamaz. Onların nasıl seçildikleri ve kullanıldıkları, sonrasında ne hale getirildikleri belgelerle ortadadır. Yakın tarihimizde Kürt milletvekillerinin meclisten nasıl apar-topar gözaltına alındığı ve 10 yıl cezaevinde tutuldukları bilinmektedir. Son olarak DTP’li vekillerin maruz kaldığı muamele gözler önündedir. Hal böyleyken Kürtlerin vekilleri aracılığıyla, birlikte olmaktan yana irade belirttiğini iddia etmek, ancak şoven-milliyetçilikle ruhları ve bilinçleri kararanların, ya da egemen sınıf sözcülerinin işi olabilir.

Reformistlerden

“Kürt açılımı”na destek

“Kürt açılımı” AKP hükümeti tarafından ortaya atıldıktan sonra, buna en büyük destek reformist partilerden geldi. Bu partiler, tek tek ve birlikte yaptıkları açıklamalarla, açılıma desteklerini sundular ve hemen “çözüm” önerilerini sıraladılar.

ÖDP, PKK’nın 1 Eylül’e kadar ilan ettiği eylemsizlik kararını süresizliğe dönüştürmesini, silahlı eylemlere son vermesini,

silahlı güçlerini ülke dışına çıkarmasını istedi. “Devlet de operasyonlara son vermeli, silahlı güçlerin sağ salim ülke sınırlarının dışına çıkmasına yol vermelidir” dedi.

EMEP, “Kürt halkının yasal ve fiili temsilcileri muhatap alınmalı, diyalog yolu açılmalı, eşit koşullara dayalı barış ve kardeşliğin temelleri atılmalı” dedi.

5 Ağustos tarihinde, ise aralarında ESP’nin de bulunduğu parti ve kurumlar (DTP, EMEP, ÖDP, SDP, SP, KESK, İHD) “Barış ve Demokratik Çözüm Platformu” kurduklarını açıkladılar. Bu platformun “çözüm”e dönük talepleri ise şunlardı: “Operasyonlar derhal durdurulmalı, genel af ilan edilmeli, sorunun çözümü için Kürt halkı, onların temsilcileri muhatap kabul edilmeli.”

“Kürt açılımı”nın hangi planlar doğrultusunda ortaya atıldığı, neyi amaçladığı belliyken, hemen “çözüm” platformları oluşturmak, öneriler sıralamak, bu planın bir parçası olmak değilse nedir? Ortaya atılan önerilerin hemen hepsi, burjuva liberal yazarlarca da dile getirilmekte, AKP de buna yakın durmaktadır. Doğru tutum; açılım diye yapılmak istenenlerin teşhiri ve ulusal sorunun çözümünün nereden geçtiğinin ortaya konulması olmalıyken, estirilen rüzgardan etkilenecek benzer öneri paketleri hazırlamak, egemenlerin planlarına yedeklenmek, onların değirmenine su taşımak değil midir?

Reformist partilerin önemli bir kesimi bu duruma düşmüştür. TKP gibi reformistler ise, “Kürt açılımı” dolayısıyla sosyal-şoven görüşlerini bir kez daha ortaya dökmüştür. TKP, “barış, kardeşlik, birlik bildirgesi” adını verdiği yazıda, bu konuda şunları söylemektedir:

“Emperyalizm, Ortadoğu haritasıyla oynamaya devam etmektedir. Amacın, emperyalist merkezlerin dışında herkesi güçsüzleştirmek olduğu açıktır. Bu anlamda Ortadoğu’da kurulacak yeni devletçikler, halkların özgürleşmesine yardımcı olmayacaktır... Emperyalizmin belirlediği yeni girişimlere karşı, uluslararası anlaşmalara dayalı sınırlar korunmalıdır.”

TKP, bir süredir, emperyalizmin sınırlar üzerinde oynadığından hareketle “sınırların korunması” savını ileri sürmektedir ama bunun hiçbir açıdan elle tutulur yanı yoktur. Emperyalizm çıkarları gereği kimi zaman “yeni devletçikler” kurmakta, kimi zaman varolan sınırları korumakta, ayrı devlet kurmak isteyenlere işbirlikleriyle birlikte karşı koymaktadır. Öte yandan “uluslararası anlaşmalara dayalı sınırlar” dediği şey de yine emperyalistler tarafından çizilmiş sınırlar değil midir? Söz konusu edilen Ortadoğu ise, buradaki sınırlar, 1. emperyalist savaş sonrası emperyalist ülkeler tarafından belirlendi. Ortadoğu haritasını gözümüzün önüne getirdiğimizde, sınırların adeta cetvelle çizilmiş olduğunu görürüz. Emperyalizmin politikalarına kar-

“Kürt açılımı”nın hangi planlar doğrultusunda ortaya atıldığı, neyi amaçladığı belliyken, hemen “çözüm” platformları oluşturmak, öneriler sıralamak, bu planın bir parçası olmak değilse nedir? Ortaya atılan önerilerin hemen hepsi, burjuva liberal yazarlarca da dile getirilmekte, AKP de buna yakın durmaktadır. Doğru tutum; açılım diye yapılmak istenenlerin teşhiri ve ulusal sorunun çözümünün nereden geçtiğinin ortaya konulması olmalıyken, estirilen rüzgardan etkilenecek benzer öneri paketleri hazırlamak, egemenlerin planlarına yedeklenmek, onların değirmenine su taşımak değil midir? Reformist partilerin önemli bir kesimi bu duruma düşmüştür. TKP gibi reformistler ise, “Kürt açılımı” dolayısıyla sosyal-şoven görüşlerini bir kez daha ortaya dökmüştür.

şı ileri sürülmesi gereken, “varolan sınırların korunması” değil, emperyalizme karşı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin yükseltilmesi, UKKTH’nın savunulması olmalıdır. Aksi tutum, egemen kesimlerle aynı noktada buluşmak olur.

TKP, bildirgede “PKK silah bırakma-
lı, eş zamanlı olarak TSK operasyonları durdurmalı” demektedir. Ardından bunun “sivil halkın silahsızlandırılmasına yönelik önlemlerle” sürdürülmesini istemektedir. Reformizm, tüm keskin sözlerine rağmen, kritik süreçlerde kendini ele vermekten kurtulamaz. Tüm reformistler gibi TKP de silahlanmadan korkuyor. Ama devletin silahlanmasından değil, “sivil halkın” silahlanmasından!

“Silah elde etmeye ve bunların kullanılışını öğrenmeye çalışmayan ezilen bir sınıf (ya da ezilen bir halk –bn) köle muamelesi görmeyi hak eder” der Lenin. TKP ise, Kürt halkının olduğu gibi, Türkiye’de yaşayan tüm halkın silahlanmasına karşı çıkıyor.

TKP’den, ÖDP’ye, EMEP’e tüm reformist partiler, ulusal sorun konusunda farklı yollardan da olsa aynı noktada buluşuyorlar. Ayrılma da dahil UKKTH’nın koşulsuz savunulması yerine, emperyalizm ve işbirlikçilerinin çizdiği sınırlar içinde dolaşıyor, onların kabul edebileceği önerileri sıralıyor ve dolayısıyla ortaya attıkları planların bir parçası haline geliyorlar.

ESP, reformizmin dümen suyunda

Reformist partilerin ulusal sorun konusunda yaklaşımları, bugüne dek izledikleri çizgiyle birlikte düşünüldüğünde çok şaşırtıcı değildir. Ancak ESP gibi devrimci bir yapının bu koroya katılması kaygı vericidir. Elbette ESP, bu koroya yeni katılmadı. Seçim politikalarından, AB sürecine, 8 Mart’tan Ergenekon operasyonuna kadar son yıllarda birçok önemli konuda reformistlerle aynı kulvarda yer aldı. Yine uzun bir süredir ulusal sorun konusunda Kürt ulusal hareketinin politikalarına endekslenmiş durumda. Son olarak “Kürt açılımı” konusunda da benzer bir yaklaşımı sergiledi.

8 Ağustos 2009 tarihli Atılım’ın manşeti “Açılım Yetmez, Demokratik Çözüm!”dü. Hatırlanacaktır Atılım AB’ye uyum yasaları parlamentodan çıktığı zaman da “Biraz Özgürlük Yetmez!” manşetini atmıştı. (10 Ağustos 2002) Sonra Ergenekon operasyonları sırasında “Ergenekon Yetmez, Kontrgerilla Dağıtılsın!”dı manşet. (12 Temmuz 2008) Atılım bu “Yetmez!” manşetini çok benimsedi. “Yetmez”lerle vurgulanan; yapılanların aslında küçümsenmeyecek, iyi şeyler olduğu, fakat eksiklerin bulunduğu, bunları tamamlamak gerekliliği idi. Bunları tamamlamak da ilerici, devrimci kesimlere düşüyordu! Manşetlerin içeriği de, o dönem çıkan köşe yazılar da bu eksendedir.

Örneğin “Biraz Özgürlük Yetmez!” manşetiyle birlikte, AB konusunda atılan adımları, “fay hattının kırılması”, “Türk burjuva devletinin kuruluş felsefesinde, ideolojik dokusunda anlamlı bir gedik” olarak değerlendirmişti. Aradan geçen sürede ne “fay hattında kırılma” yaşanmış, ne de “anlamlı bir gedik” açılmıştı oysa. Ama Atılım, AB ve özgürlük kavramlarını yan yana getirebilmişti. Benzer bir durumu Ergenekon operasyonunda da gördük. “Ergenekon Yetmez” manşetli sayısının başyazısında; “Bugün Ergenekon operasyonu ile kontrgerilla cumhuriyetinin pislikleri, işlenen katliam ve cinayetler bir kez daha ortalığa saçılıyor. Gazi katliamının bağlantıları açığa çıkıyor, Şemdinli’nin şifreleri çözülüyor, Silopi ve diğer kayıpların kaybedilişlerinin ipuçları yakalanıyor. ‘Bin operasyon’, ‘üç bin faili meçhul cinayet’in sorumlularına bir adım daha yaklaşıyor...” diyordu. (12 Temmuz 2008) Oysa bu operasyonlarda kontrgerilla, devletten bağımsız birkaç emekli subayla sınırlıymış gibi gösterilip, arkasındaki ordu ve polis aklanmış, daha da ileri gidilerek, kontra çeteleriyle kimi devrimci yapıların birlikte çalıştığı yalanı uydurulmuştu. Bombardıman halinde yağdırılan bilgi kirliliği ile sapla saman, gerçeğe yalan birbirine karıştırılmış, bütün bunlar kitlelerin beynine boca edilmişti.

Fakat gerek AB, gerekse Ergenekon konusunda, bir süre sonra beklentilerini bulamamanın hayal kırıklığı ile egemenlere ver yansın eden yine Atılım oldu. Ama bunun bir faydası yoktu. Başlangıçta egemenlerin ortaya attığı politikalara yedeklenmek, umut ve beklenti yaratmakla, onların minderine çekilmişti çünkü. Sonrasında gerçekler zaten herkes tarafından görülmeye başlanıyordu. Egemenler için önemli olan, o dönemin kazanılmasıydı.

Şimdi AB ve Ergenekon konusunda yazılanların arasına karbon kağıdı konulmuş gibi Kürt açılımı ile ilgili de aynı sözleri duyuyoruz: “Kuşkusuz bu bir ilerlemedir. Devletin geleneksel yaklaşımında, ideolojisinde açılmış önemli bir gediktir. Bu gediğin genişletilmesi yönündeki her türlü gayret, halklarımızın çıkarıdır.” (29 Ağustos 2009 –Azadi köşesi)

“Açılan gedik”, “ilerleme”, “fay kırılması” vb... Devrimcilerin görevi de “bu gediği genişletmek” oluyor!

Atılım, 8 Ağustos tarihli başyazısında şunları yazıyor: “Zamanın ve çözümünün dayatan sorunun en yalın ve en gerçek haliyle politika yapmayı dayattığı bu koşullarda, sosyalistlerin, devrimcilerin, ileri güçlerin kendilerini politik kuvvet olarak örgütleyerek risk ve sorumluluk üstlenerek adil ve demokratik bir barışın, dolayısıyla çözüm gücünün açığa çıkarılması görevi, şimdi tarihi bir sorumluluktur.”

Ulusal sorunda “çözüm” olarak sunduğun “adil ve demokratik barış” ise, -ki

uzun bir süredir böyle- bu doğrultuda “risk ve sorumluluklar üstlenmek” için neden bugünü bekliyorsun? Neden başka zaman değil de şimdi “tarihi bir sorumluluk”tan bahsediyorsun? Belli ki “Kürt açılımı” ESP’yi yine umutlandırmış.

“Tarihi sorumluluk” ile aynı gün ESP, “Kürt Ulusal Sorununda Demokratik Çözüm Planı”nı açıkladı. “Kürt sorunun çözümü bakımından tarihsel bir eşikteyiz” deniyordu açıklamada. Egemen sınıf sözcülerinin “tarihsel fırsat” sözünü çağrıştıran şekilde. Devamında; “Bu tarihsel eşik, fırsatları ve riskleri bir arada barındırıyor. Bizler biliyoruz ki, bu çözüm fırsatı değerlendirilmediğinde, yerini yeni bir çözüm-süzlük süreci alacaktır” diyordu.

ESP, “fırsatı değerlendirmek” adına “çözüm planını” da açıkladı. “Bireysel ve kültürel haklar, ulusal bir sorunun çözümü için dar bir çerçevedir. Aslolan Kürt ulusunun kolektif haklarının tanınmasıdır” dedikten sonra “Kürt ulusal önderi Abdullah Öcalan’ın 15 Ağustos’ta açıklayacağı çözüm planı temel kabul edilmelidir”le nokta koydu. “Çözüm için acil talepler” şeklinde sunulan metinde ise, “Kürt halkı bugün için idari ve yönetsel biçim olarak Demokratik Özerklik’i benimsemektedir. Demokratik özerklik sistemi uygulanmalıdır” deniyordu. (Atılım 8 Ağ. 2009)

Her bir cümle, o kadar sorunlu ve çarpık ki, insan nereden başlayacağına şaşırıyor. Örneğin “demokratik özerklik”! Öcalan’ın ortaya attığı “demokratik konfederalizm”, “demokratik özerklik” gibi tanımlar, altını onun bile dolduramadığı, Kürt halkını oyalamaya dönük burjuva teorisyenlerden apartılmış kavramlar değil mi? Öcalan, yakalandığından bu yana ne çok kavram kargaşası yarattı, birbirine zıt ne çok görüş ortaya attı, sıralamaya kalksak sayfalar yetmez. Hal böyleyken “Öcalan’ın 15 Ağustos’ta açıklayacağı çözüm planı temel kabul edilmelidir” demek, ya da “Kürt halkı Demokratik Özerklik’i benimsediği için Demokratik özerklik sistemi uygulanmalıdır” demek, “Öcalan ve Kürt halkı ne eylerse güzel eyler, bize de onların benimsediklerini savunmak düşer” demek değil mi? Böyle bir politika, böyle bir politik kimlik olabilir mi? Bu durumda bunları DTP mi söylüyor, ESP mi diye sorulmaz mı? Bırakalım devrimci, komünist olmayı, kendisine saygısı olan hiçbir siyasal yapı, bu duruma düşmeyi kabul etmez.

Atılım’ın zaman zaman “Kürt sorunun nihai çözümü devrim ve sosyalizmedir”, “Kalıcı ve köklü çözüm ancak devrimle gerçekleşir” demesi, düştüğü durumdan kurtarmaya yetmiyor, yetmez de. Oportünizm, zaman zaman doğru şeyler de söyler, yoksa oportünizm olmaz. Ama yanlışlar arasına karışan doğrular, hiçbir şey ifade etmez. Kaldı ki, çözümün “devrim ve sosyalizmde” olduğuna dair geçen her

Atılım, bir zamanlar PKK’nin çok sık kullandığı “reel politika” yapma adına, temel teorik doğrulardan ödün vermeyi haklı gösteren bir yaklaşıma sivriliyor. Teori ile pratik, program ile politika, strateji ile taktik arasındaki kopmaz bağları kesmiş oluyor.

Böylece ikinciler adına birincileri feda ediyor.

Atılım, bir süredir bu yola girmiş bulunuyor. AB’den Ergenekon’a, seçimlerden, ulusal soruna, ortaya koyduğu görüşler, güncel politikalar belirleme adına temel doğrulardan uzaklaşma şeklindedir. Bunu, gelişmeler karşısında somut tavırlar geliştirmek adına yapıyor fakat gerçekte reformizmin dümen suyuna girmekte ve en fazla onların hükmü kadar cürümü olmaktadır. Reformist partilerin gelişmelere ne kadar müdahil oldukları ortadadır. Düzenin ortaya attığı politikalara yedeklenerek, müdahil olunamaz da zaten, sadece sürüklenilir. Atılım’ın da son yıllardaki durumu böyle bir sürükleniştir.

cümlede “nihai çözüm”, “kalıcı ve köklü çözüm” kullanılmaktadır. Gerçekte ise emperyalizm ile birlikte ulusal sorunun çözümü bir devrim sorunu olmuştur. Bunun “kısmi”si, “geçici”si kalmamıştır. “Kürt sorunun çözümü devrimi beklemeyecektir” dediğin an (15 Ağ. Azadi köşesi) ardından ne söylersen söyle, ulusal sorunun reformlarla çözülebileceği noktasına gelmişsin demektir. Atılım da gerçekte o noktadadır.

Kaldı ki ulusal sorunda “nihai çözüm” devrimle de gerçekleşmez. Devrimle, ulusal baskı ve ayrıcalıklar kaldırılır, ulusal sorunun niteliği ve kapsamı değişir, fakat ulusal farklılıklar tamamen kaldırılamadığından nihai çözüme ulaşamaz. Ulusal sorun, tıpkı kadın sorunu gibi nihai çözüme komünizme doğru alınan mesafeye birlikte ulaşacaktır.

Atılım, “Öcalan’ın 15 Ağustos’ta açıklayacağı çözüm planı temel kabul edilmelidir” dedikten sonra Öcalan’ın açıklamalarının ardından da şunlar söylenmektedir: “Öcalan’ın önerileri belli ki, ‘demokratik ulus olma hakkı’nı kabul ettirmeye yöneliktir. Onun önerileri siyasi ilhakı ortadan kaldıran değil ama bu doğrultuda ‘devletin idari yapısı’nı sarsan niteliktedir.” (29 Ağ. Azadi köşesi)

Öcalan’ın önerilerinin ‘devletin idari yapısını’ sarsması bir yana, “siyasi ilhakı ortadan kaldırmadığı” tespit edildiği halde, Kürt sorununun çözümünde Öcalan’ın söylediklerinin “temel kabul” görmesi istenebilir mi? Bundan ala reformizm, onun da ötesinde kuyrukçuluk olabilir mi?

Ama Atılım, Öcalan’ı ve Kürt ulusal hareketini yere göğe sığdıramıyor, her yazısında övgüler yağdırmaya devam ediyor: “Çözüm adına iki cephe artık belirginleşmiştir. Biri ‘devletin idari yapısı, gelenekleri ve devlet kültürüne’ dokunmadan ‘bireysel hakları’ tanıyarak Kürt ulusal direnişini ‘çözüm’ye uğratıp tasfiye etme amaçlıdır. Diğeri ‘kolektif haklar’ ısrarıyla ‘devletin idari yapısı’nı zorlama hedeflidir. Tutarlı demokratizm, ikinci cepheyi güçlendirmeyi gerektirir.” (29 Ağustos 2009 –Azadi köşesi)

Peki Öcalan, daha yakın bir zaman önce AB’ye girme hayallerinin kurulduğu dönemde “Kopenhag kriterleri”nin, oradaki “bireysel hakların” savunucusu değil miydi? Şimdi de görüşlerini daha da esnetebileceğini duyurmadı mı? Yarın, devletin “açılımı” doğrultusunda yeni görüşleri savunmayacağını kim garanti edebilir? Fakat Atılım, kendini Öcalan’a ve Kürt ulusal hareketine bağlamış durumda. Çözüm diye onların taleplerini ileri sürmeyi, “politika yapmak” addediyor.

“Aslolan devrimci programın, bir ke-re ilan edildikten sonra tozlanmaya bırakılan bir teorik metin değil, bizzat güncel pratiğin en üst yöneticisi olduğunun kav-

ranmasıdır” diyor. (15 Ağustos 2009 Azadi köşesi)

Yine bir doğruyu ifade ederek geldiği yanlış noktayı meşrulaştırmaya çalışıyor. Bir zamanlar PKK’nin çok sık kullandığı “reel politika” yapma adına, temel teorik doğrulardan ödün vermeyi haklı gösteren bir yaklaşıma sivriliyor. Teori ile pratik, program ile politika, strateji ile taktik arasındaki kopmaz bağları kesmiş oluyor. İkincileri ön plana çıkarıyor ve ikincilerde elde edilecek başarıları her şeyin üstüne koyuyor. Böylece ikinciler adına birincileri feda ediyor.

Atılım, bir süredir bu yola girmiş bulunuyor. AB’den Ergenekon’a, seçimlerden, ulusal soruna, ortaya koyduğu görüşler, güncel politikalar belirleme adına temel doğrulardan uzaklaşma şeklindedir. Bunu, gelişmeler karşısında somut tavırlar geliştirmek adına yapıyor fakat gerçekte reformizmin dümen suyuna girmekte ve en fazla onların hükmü kadar cürümü olmaktadır. Reformist partilerin gelişmelere ne kadar müdahil oldukları ortadadır. Düzenin ortaya attığı politikalara yedeklenerek, müdahil olunamaz da zaten, sadece sürüklenilir. Atılım’ın da son yıllardaki durumu böyle bir sürükleniştir.

Sonuç yerine

“Kürt açılımı”nın amacının, PKK’yi tasfiye etmek ve Kürt halkında uyanan ulusal bilinci köreltmek olduğu, başından beri belliydi. Aradan geçen her gün, bu gerçeği daha net biçimde ortaya koydu. Devletin “kırmızı çizgileri” yeniden hatırlatıldı ve ısrarla PKK’nin silahları bırakması, teslim olması istendi. Açılım’la görevlendirilen İçişleri Bakanı Beşir Atalay bile, “amacın tasfiye olduğunu” açıkça söyledi. Böylece “Kürt açılımı” üzerine son birkaç aydır şişirilen balonlar, çizilen pembe tablolar uçup gitti. Devletin ortaya attığı her reform ya da “iyi şeyler olacak” müjdesiyle birlikte, umut ve beklentilere kapılanlara da bir kez daha hayal kırıklığı düştü.

Bu aşamadan sonra, devletin gerçek niyetleri üzerine yazılar döktürmenin hiçbir anlamı yoktur. Kör gözüm parmağına şeklinde her şey ayan-beyan ortaya çıktıktan sonra bunları yazıp-söyleyerek, içine düşülen durumdan çıkılamaz. Önemli olan, kitlelerin bilinçlerinin karıştığı dönemde, onlara ML’nin aydınlığı ile seslenmek, yalan ve demagojinin ardındaki gerçekleri ortaya çıkarıp sergileyebilmektir. Komünist ve devrimcileri, diğer akımlardan ayıran bu özelliktir. Öngörülü olmaları, gerçeği bulup çıkarmaları ve o doğrultuda kitleleri bilinçlendirmeye, mücadeleyi yükseltmeye çalışmalarıdır.

Reformizm ise, devrimle çözülebilecek sorunların, düzen-içi iyileştirmelerle halolabileceği yanılsamasını yayar. O yüz-

den kitlelerin aldatılmasında egemenlere en büyük desteği sunarlar. Ortaya atılan kırıntıları, büyük bir değişim gerçekleştirmiş gibi allayıp pullarlar. Bırakalım kırıntıları, kırıntıların söylemini dahi, heyecan ve umutla karşılarlar. Bunlar gerçekleşmediğinde ise, o güne dek yazıp söylediklerini bir çırpıda unuturlar. Ne bir özeleştirisi vardır, ne de hatadan ders çıkarma. Aynı şeyleri, estirilen yeni bir rüzgarla birlikte, yeniden tekrarlamaktan geri durmazlar.

İşte AB süreci, Ergenekon... İşte "Kürt açılımı"... Reformizmin bu konularda yazdıklarını yan yana koyduğumuzda, aynı kelimelerle nasıl bir beklentiye girdiklerini ve buradan kendilerine nasıl görevler biçtiklerini görüyoruz. Şişirilen balonlar birkaç ay içinde söndüğünde ise, yine aynı retorikle karşılaşıyoruz. Sanki büyük bir beklentiye giren kendileri değilmiş gibi, bilgiçe yazmaya, yeni Amerikalar keşfetmeye devam ediyorlar. Trajik olan; bu şekilde kitlelere öncülük yaptıklarını, "önder parti" konumuna çıktıklarını iddia etmeleridir. Gerçekte, bu yaklaşımla egemenlerin değirmenine su taşınır sadece. Önderlik etmeyi bırakalım, kitlelerin de gerisine düşülür. Daha da kötüsü, kitleleri gereksiz beklentilere sokan, hayal kırıklarına uğratan, bıktıran ve güvensizlik yaratan bir "önderlik" çıkar ortaya. Bunun da devrimci önderlik olmadığı aşikardır.

Kürt açılımı, her şeyden önce yükselişe geçen bir halk hareketi üzerinden başlamış değildir. Devleti tabandan zorlayacak ciddi bir toplumsal muhalefet yoktur. Böyle bir durumda emperyalizmin ve işbirlikçilerin çıkarlarının aciliyeti belirleyicidir. ABD'nin Irak'tan askerlerinin bir kısmını çekip Afganistan'a kaydırması, Kuzey Irak'ta (Güney Kürdistan) işbirlikçi yönetimle Türk egemenleri arasındaki ekonomik ilişkiler, doğalgaz-petrol boru hatlarının güzergahı gibi gelişmeler, Kürt ulusal hareketinin yarattığı sıkıntıların giderilmesini gerektiriyor. "Kürt açılımı" bu ihtiyacın ürünü olarak ortaya atıldı. Bunları böyle ortaya koymak, bugüne dek Kürt sorununda elde edilen kazanımların, Kürt halkının mücadelesiyle başarıldığını yadsımak anlamına gelmez. Emperyalistleri ve işbirlikçilerini Kürtlerle anlaşma yapmaya zorlayan kuşkusuz, Kürt hareketinin son 25 yıllık mücadelesidir.

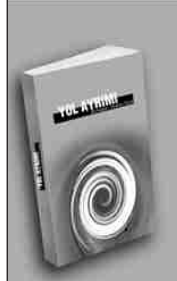
Bununla birlikte Kürt hareketi son on yıldır adım adım tasfiye sürecine sokulmuştur. En başta ideolojik-politik bir tasfiye yaşanmıştır. Bu, şimdi fiili tasfiye ile tamamlanmak istenmektedir. Hareketin olabilecek en geri noktalara itildiği bir dönemde yapılan anlaşmanın, emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda olacağı da açıktır. Bunun AKP hükümeti eliyle yapılıyor olması bile, arkasında ABD'nin olduğunun kanıtı sayılmalıdır. AKP, ABD'nin işbirlikçisi olduğunu bugüne dek yaptıklarıyla fazlasıyla ortaya koydu. İşbirlikçi AKP, kendini tabandan zorlayan bir halk hareketi olmadan neden demokratik adımlar atsın? Fakat her zaman olduğu gibi emperyalistler ve işbirlikçileri, attıkları adımları yalan ve demagojiyle süslerler, halkın çıkarları için yaptıklarını vaaz eder, ona inandırmaya çalışırlar. Komünist ve devrimcilere düşen görev ise, en başta bu yalan perdesini yırtmak, kitlelere gerçekleri açıklamaktır.

Sonuç olarak, "Kürt açılımı" burjuva siyasetin kurum ve kişilerinden, reformist siyasal parti ve kurumlara kadar, herkesin rengini açığa vuran bir turnusol işlevi görmüştür. Elbette gerçek devrimciler ve komünistleri de ortaya çıkaran bir kesittir bu. Ortalığı kaplayan onca toz-dumana karşı, ulusal sorunun çözümü noktasında ML doğruları yinelemekten bıkmayan komünist ve devrimciler de vardır. Bugün için onların sesi çok fazla duyulmasa da, gelecek onlarındır. Kitlelere hoşlarına gidecek şeyleri değil, acı da olsa gerçekleri söyleyen ve bu gerçekler ışığında mücadeleyi örgütlemeye çalışanlar, en ya da geç kazanacaklardır.



Köklerimiz Toprakta Tarihten Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...



Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenışı...



İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı...



İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.



Duvarlarınızın Hükmü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...



Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...



TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri...



Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.



İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...



İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yatıp yatmadığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.



Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.



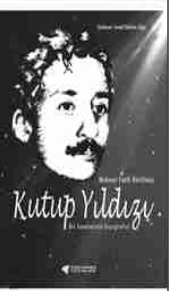
Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politikası
Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...



Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.



Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...



TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.





**Yüreklerimizin gönderinde
Çelikten bir yıldızdır onlar!**